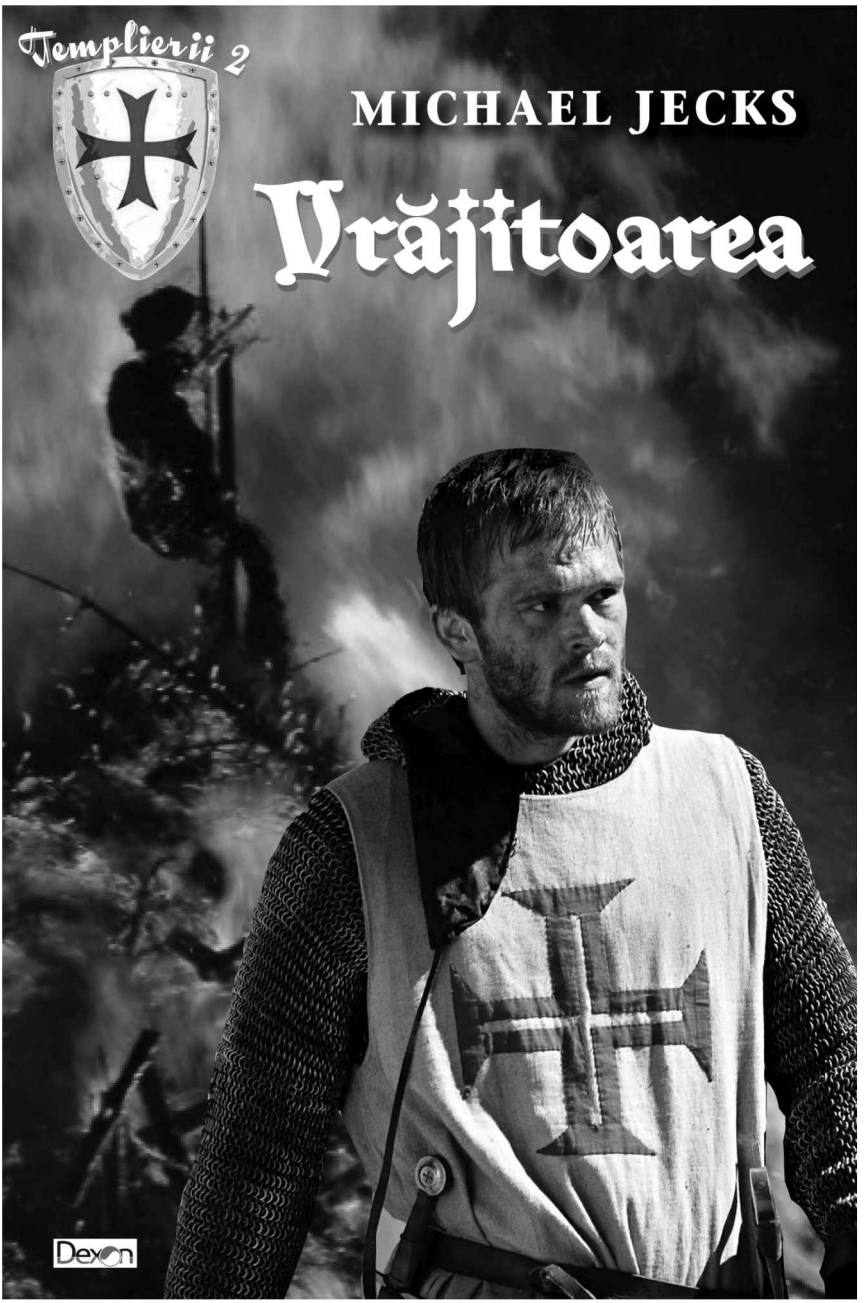
Templierii 2
MICHAEL JECKS
Vrăjitoarea
Dexon

MICHAEL JECKS

Vrăjitoarea

First published in 1995 by Headline Books Publishing

Copyright © by Michael Jecks
No reproduction without permission
All right reserved

Autor: Michael Jecks
Titlu original: The Merchant
Titlu: Vrăjitoarea
Editor Dexon Office, Bucureşti
Traducere: Tanasa Isabela Ana Maria

© by Dexon Office, 2018
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
Email dexonoffice@gmail.com
www.aldopress.ro
ISBN 978-973-701-710-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JECKS, MICHAEL
Vrăjitoarea / Michael Jecks. - Bucureşti : Dexon, 2018
ISBN 978-973-701-710-9

821.111

Capitolul 1

De-abia mai târziu, când iarna dădu drumul naturii și primăvara își puse amprenta în ținut, reînnoind totul în nuanțe proaspete, verzi-gălbui, sentimentele de oroare și revulsie începură să dispară.

Cavalerul știa prea bine că nu dispăruseră cu totul, ci doar fuseseră înlocuite pentru o vreme de grijile pragmatice ale sătenilor. Începutul unui nou an împinsese crimele din mințile oamenilor. Fiecare era prea ocupat pentru gânduri, pregătind câmpurile și profitând de ziua din ce în ce mai lungă. Dar crimele fuseseră comise târziu în iarnă, iar serile lungi și reci dăduse timp povestitorilor să se gândească la ele și să le împodobească. Cu fețele luminate de strălucirea mânioasă și roșie a focului, familiile de-abia așteptau să le audă iar și iar.

Nu putea să țină de rău fascinația oamenilor în legătură cu omorurile – era pur și simplu un lucru natural într-un comitat atât de liniștit. Devon nu semăna cu alte ținuturi din regat, unde oamenii trăiau într-o neliniște continuă. La hotarul de nord, oamenii se temeau de atacurile scoțienilor, în timp ce pe coastă erau înspăimântați de raidurile piraților francezi. Aici singura grijă era posibilitatea ca și a treia recoltă să dea greș.

Nu, nu era surprinzător nici că oamenii așteptau o poveste ca cea a vrăjitoarei ucise pentru a le însufleți serile, nici că fiecare avea o opinie cu privire la adevărul din spatele omorurilor, sau că unii trăiau acum speriați că fantasma ei va căuta răzbunare în satul unde a fost ucisă.

Acum, gândindu-se în urmă, nu era sigur când începuse totul. Sigur nu era în ziua în care Tanner îl căutase, miercuri dimineață, când a văzut cadavrul împreună cu prietenul său, itendentul. Se întâmplase înainte, poate duminică, când plecase la vânătoare și văzuse femeile pentru prima dată. Dimineața pe care o petrecuse la vânătoarea cu șoimi împreună cu rectorul din Crediton.

— E frig, nu? zise Peter Clifford din nou.

Fără să se uite la el, Baldwin rânji. Concentrarea sa era îndreptată spre silueta subțire care se ținea pe pumnul său înmănușat, admirându-i spatele de culoarea ardeziei și pieptul negru cu dungi albe. Stătea precum o femeie nobilă din Siria, se gândi. Încrezătoare, puternică și elegantă, nu îndesată și greoaie ca un țăran, ci subțire și iute. Chiar în momentul în care se uită la ea, capul de sub glugă se întoarse spre el de parcă i-ar fi auzit gândurile, cu ciocul galben și coroiat primejdios nemișcat și permanent în control. Nu era amenințătoare, dar își manifesta independența, știind că își putea recăpăta libertatea oricând ar fi dorit: nu era nici câine, nici servitor devotat - și ca toți șoimarii, el știa asta.

Cuvintele preotului îi întrerupse meditația și, zâmbind crispat, se întoarse spre rectorul bisericii din Crediton, colțurile gurii ridicându-se sub mustața îngustă.

— Îmi cer scuze, Peter. Ți-e frig? întrebă blând.

— Frig? Chipul lui Peter Clifford apăru aproape albastru în răcoarea dimineții în timp ce arunca o privire tovarășului său. Cum mi-ar putea fi rece într-o vreme atât de glorioasă? Poate că nu sunt cavaler, poate că sunt obișnuit să stau într-o sală caldă unde focul arde pe vreme asta, poate că sunt mai slab și mai bătrân ca tine, poate că am nevoie de o halbă de bere cu mirodenii, dar asta nu înseamnă că simt ascuțimea vântului acesta care taie prin tunică precum barda prin unt.

Baldwin râse și privi ținutul de jur împrejur. Lăsaseră pădurile în urmă, iar acum erau în câmpul deschis al mlaștinilor. Soarele fără vlagă de iarnă încă nu curățase pâcla umedă de pe pământ, iar copitele cailor lor păreau să pășească cu greu prin ceața groasă de pe jos. Ferigi și iarbă neagră acopereau dealul și tremurau în cenușiul aburilor.

Plecaseră devreme, chiar la ivirea zorilor, pentru a ajunge aici. Baldwin salvase șoimul anul trecut, când era un pui tânăr și neastâmpărat, iar Peter încă nu văzuse pasărea vânând, așa că fusese de acord să o aducă și să-i arate iscusința. Pentru el era o plăcere pură să vadă creatura ridicându-se, doar să plutească în înaltul cerului, silențioasă, la fel de ușoară ca praful de cenușă.

Era teren ideal pentru șoimi, aici sus în mlaștini, departe de pădure. Mai scurți în aripi, ulii erau mai bun la vânatul prăzii și erau folosiți de stăpânii lor pentru a vâna între copaci și alte locuri înghesuite. Șoimarul își folosea păsările sale cu aripi lungi în teren deschis unde se puteau ridica rapid, avântându-se în sus și stând acolo, învârtindu-se deasupra țintei lor până când se aruncau în jos ca o săgeată, arareori ratându-și prada.

Cutremurându-se pe sub mantie, Peter Clifford se strâmbă în gând în timp ce călărea. Noaptea trecută crezuse că va fi plăcut să meargă la vânătoare, după cină și după vinul de Bordeaux al lui Sir Baldwin, încălzit de foc, în timp ce discutau despre ultimele atacuri scoțiene din nord. Apoi își imaginase o zi caldă, un cer de un albastru perfect, șoimul îndreptându-se spre prada sa... Se încruntă. Acum simțea doar frigul: îi era grozav de rece și se simțea mizerabil.Un strat subțire de umezeală argintie stătea pe mantia și pe tunica sa, vântul îl tăia până la oase, iar fața și-o simțea ca pe o mască de gheață. Nu era deloc așa cum își imaginase.

Disconfortul său era accentuat de calmul relativ al omului de lângă el. Baldwin stătea drept și atent precum pasărea de pe pumnul său, legânându-se în pasul lin al calului. Era un om ciudat, se gândi rectorul, acest cavaler liniștit, educat și cu sânge rece. Foarte diferit de războinii obișnuiți pe care Peter îi întâlnise în trecerea lor prin Crediton. Era cam la fel construit, bineînțeles. Înalt și puternic, cu un piept lat și umerii unui luptător, Sir Baldwin Furnshill era imaginea cavalerului normand, până la urma de cuțit ce se întindea de la tâmplă la bărbie și care strălucea în frig, purtându-se cu o mândrie care se potrivea poziției sale. Doar barba neagră tunsă cu grijă care acoperea linia maxilarului părea nelalocul ei în aceste zile când toți bărbații erau bărbieriți din proaspăt.

Cu gluga mantiei lăsată pe spate și ochii întunecați, plimbându-se fără încetare, Peter și-l putea imagina cercetând un câmp de bătălie, căutând cele mai bune poziții pentru o ambuscadă, linia de unde cavaleria va ataca, locul unde vor sta arcașii. Expresia îi era curios de intensă, ca întotdeauna, de parcă Baldwin văzuse și făcuse atât de multe încât spiritul său nu se mai putea liniști niciodată.

Dar rectorul știa că e un prieten loial și, mai important, un reprezentant onest al legii. Câteodată părea că își putea ține temperamentul cu greu în frâu când trata cu localnicii, dar până la urmă reușea – nu ca alții pe care preotul îi cunoscuse. Chiar și predecesorul cavalerului, fratele său, Sir Reynald Furnshill, fusese cunoscut că își bătea oamenii câteodată, deși era considerat în general un om drept. În comparație, Baldwin părea aproape imun la mânie.

Totuși exista un neastâmpăr în el, ce se vedea în ochi și în ascuțimea ocazională a vorbelor sale, de parcă uneori încetineala șerbilor devenea intolerabil de frustrantă. Nu ca Simon Puttock, se gândi Peter. Simon nu permitea niciodată nerăbdării sale să iasă la suprafață. Dar Simon plecase la Lydford ca itendent al castelului. La acest gând, o memorie vagă ieși la iveală, iar sprânceana i se încruntă.

— Baldwin? Noaptea trecută... Ai spus cumva că Simon va veni în curând?

Întrebarea îl făcu pe cavaler să se întoarcă și să ridice o sprânceană întrebătoare.

— Da, în câteva zile – poate trei: luni sau marți. A fost la Exeter pentru a-i vizita pe șerif și pe episcop.

— Bun. Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai anunța când sosește. A trecut mult timp de când nu l-am mai văzut.

Sprânceana i se ridică și mai mult într-un amuzament sardonic înainte ca Baldwin să râdă scurt.

— Peter, mi-ai mai spus asta seara trecută! Ți-am răspuns că voi trimite un mesager imediat ce ajunge. Crezi că am uitat așa ușor?

Zâmbind, cavalerul cercetă terenul din față, căutând vânatul. Nu își dăduse seama cât de beat fusese Peter noaptea trecută. Cât despre el, foarte rar consuma alcool. Era prea întipărit în natura sa acum, chiar dacă întorsese spatele vieții religioase de călugăr. Aruncând o privire în spate, își văzu servitorul tăcut și neliniștit, pe Edgar, aproape de el. Peter spusese o dată că părea atât de apropiat de Baldwin încât nici măcar o umbră nu se putea strecura printre ei, își aduse aminte cavalerul, iar zâmbetul i se lărgi la acest gând. Cum ar fi putut fi altfel cavalerul și scutierul său?

— Aici ar trebui să fie bine. În mod normal sunt păsări pe aici. Nu trebuie să mergem mai departe.

Pe acest deal se aflau cu puțin deasupra copacilor și puteau privi în jos peste păduri la dârele ocazionale de fum de la bordeie. In aerul rece al dimineții părea fire de ceață încercând să se ridice la cer, iar Peter se simți ciudat de calm la priveliștea aceasta, de parcă ar fi fost dovada că toate elementele simt nevoia de a ajunge la Dumnezeu. Gândul îi ușură durerea de cap și zgomotul din stomac.

Oftând se uită la un mic stol de porumbei care zbură dintre copaci la stânga lor, îndreptându-se spre ceața care se ridica. Soarele era destul de sus acum, iar preotul se uită la el îngrijorat. Părea tremurat în cerul palid, de parcă căldura pe care o revărsa nu se va mai întoarce. Spuse o mică rugăciune pentru roade mai bune anul acesta. De la nord la est auzise de oameni care fuseseră nevoiți să recurgă la tot felul de comportamente extreme pentru a supraviețui. În unele părți ale regatului câinii și pisicile dispăruseră și auzise de oameni care mâncau șobolani. Erau chiar și zvonuri de canibalism în est.

— Te rog, Doamne! murmură el, lovit brusc de un sentiment de panică. Dă-ne o recoltă bună anul acesta.

— Da, îl auzi pe Baldwin într-un acord tăcut. Să sperăm că va fi mai bine anul acesta. Dar dispoziția sa gânditoare se întrerupse chiar în timp ce vorbea. Din spatele copacilor, unde exista un iaz, se auzi un fâlfâit de pene în timp ce un bâtlan se ridică. Coborând gluga de pe capul șoimului, Baldwin o eliberă rapid și își împintenă calul strigând:

— Oo-ee!Oo-ee! pentru a o ademeni spre pradă, în timp ce Peter stătea, se uita și se cutremura.

Era miezul zilei când deciseră să se întoarcă la Furnshill pentru prânz. Peter știa că deja era prea târziu; niciodată nu se va mai putea încălzi. Frigul trecuse de mantia sa groasă, de cele două tunici și de cămașă, făcându-și sălaș permanent sub pielea sa. Deși fusese o plăcere să vadă șoimul lansându-se în sus, doar ca să repeadă, plonjând ca o săgeată spre ținta sa nenorocoasă, desfătarea fusese înnvinsă de umezeala din oase.

Când cavalerul se arătă mulțumit de prada lor și sugeră să se întoarcă, pentru preot fu o ușurare și acceptă cu entuziasm. Dar îi trecu repede: în curând se predă nefericirii sale înghețate și abjecte.

Baldwin era gânditor. După atâția ani de rătăcire și trai greu de-abia mai simțea frigul, dar era conștient că se obișnuia din ce în ce mai mult cu viața ușoară. Mușchii de pe umeri încă purtau mărturia zilelor de antrenament ca săbier, brațele încă îi erau groase și tari, gâtul încordat sub pielea bătucită, dar abdomenul său nu mai era atât de bine definit, și se trezi că se întreabă dacă își pierdea firea, ca o lamă lăsată prea mult timp neascuțită și neîngrijită.

Nu o mândrie falsă îl făcea să se îngrijoreze de începutul de burtă. În condițiile slujbei sale de cavaler la Furnshill, trebuia să fie gata să-i servească pe de Courtenays, lorzii din Devon, patruzeci de zile pe an. Întotdeauna era posibil să fie chemat să-și însoțească lordul în nord, sau pe câmpiile galeze – sau chiar în Franța pe proprietățile regelui de acolo.

Călărind în josul pantei, Baldwin dădu șoimul lui Edgar înainte de a trece printre copaci. Stejarii imenși, ulmii și frasinii se înălțau deasupra lor, crengile făcându-i pe oameni să se aplece din când în când în șei în timp ce treceau, până când ajunseră într-o zonă deschisă, terenul comun care ducea la Wefford. Aici o luară la dreapta, pe calea principală din nord care ducea chiar prin sat.

Wefford era o mică adunătură de case și ferme care serveau câmpurile de la sud de Furnshill, adunate împreună ca niște săteni suspicioși uitându-se la un străin. Baldwin știa că era o comunitate înfloritoare care contribuia la prosperitateamoșiei sale, asigurând nu doar banii, ci și oamenii care să lucreze pământurile. La fel ca toți proprietarii de pământi, cele mai mari probleme erau zonele unde nu existau destui oameni care să ajute. Banii care ajungeau în visterie erau bineveniți, dar dacă nu era cine să aibă grijă de pământuri, principala sursă de venit, moșia sa ar fi fost ruinată.

Aici în Wefford nu avusese niciodată probleme. Șerbii păreau mulțumiți, ducându-și pașnic viețile. Chiar și anul trecut, în confuzia provocată de recolta dezastruoasă, oamenii păreau să producă destulă hrană: nu numai pentru ei, dar și să o împartă cu alte cătune

de pe moșia Furnshill, iar Baldwin simți o împunsătură de mândrie în timp ce intrau în micul sat.

Se întindea de ambele părți ale drumului care ducea de la Exeter la Tiverton, o îngrămădeală răzlețită de bordeie și acareturi care întreținеau cicatricile paralele ale câmpurilor. Toate clădirile erau văruite, structuri solide cu acoperișele acoperite de mușchi. La nord se afla vadul care dăduse numele satului, iar la mijlocul satului, opus față de clădirea hanului, era drumul ce ducea la vest spre Sandford și Crediton. Baldwin îi aruncă o privire în timp ce trecea. Ducea în pădure, printre trunchiurile întunecate și mohorâte ale copacilor, șerpuind în timp ce se urca și cobora dealurile terenului ușor ondulat, încercând să găsească cea mai ușoară cale pentru călător.

Dar drumul nu era bine întreținut, putea să vadă asta, iar sprâncenele i se încruntară. De când acceptase poziția de Păstrător al Păcii Regelui, nevoise să preia multe responsabilități, toate ducând înapoi până la Statutul din Winchester. Acolo instituțiile pentru lege și ordine fuseseră reorganizate și noi reguli fuseseră stabilite: cum sutimea (diviziune administrativă a unei zone mai întinse), garda și potera trebuiau să lucreze împreună; cum zonele trebuiau antrenate pentru propria lor apărare și cum ar trebui să se apere de cetele de proscriși. Baldwin trebuia să se asigure nu numai că oamenii erau bine înarmați și antrenați, dar trebuia să păstreze drumurile publice curățate de tufișuri pe o distanță de două sute de picioare. Cu doar trei săptămâni în urmă îi spusese polițistului, Tanner, că acest drum trebuie curățat, iar Tanner fusese de acord să se îngrijească de acest lucru. Părea că nimic nu fusese făcut.

Oftând se întoarse spre drumul din față. Nu era vina lui Tanner, știa. Polițistul ar fi trebuit să încerce să-i silească să îndeplinească porunca, dar cum ar fi putut să convingă oamenii să o facă în mijlocul iernii? Ar fi fost o totală lipsă de interes. La urma urmei, șerbii ar fi socotit, de ce să facă toată această muncă când era vorba doar de protecția oamenilor regelui, care deja aveau o viață ușoară, sau a negustorilor, care meritau să fie jefuiți când le cereau prețuri mai mari decât meritau mărfurile lor? Nu pentru apărarea localnicilor se curâțau aceste drumuri – pentru că același statut cerea

ca toți oamenii din țară să fie antrenați pentru război și înarmați astfel încât să se protejeze singuri. Nu, această regulă era pentru siguranța celor bogați, și din cauza asta, gândeau localnicii, puteau să-și curețe singuri potecile. Șerbii din Wefford aveau și așa destulă treabă doar ca să poată hrăni.

În timp ce își făcea o notiță în gând să vorbească din nou cu Tanner văzu pe cineva venind pe drum dinspre o potecă din dreapta si se uită suprins.

Deși călărise de multe ori prin acest sat în drum spre Exeter sau Crediton, niciodată nu se oprise și știa că nimeni nu locuia acolo. Erau prea multe familii pe pământurile lui pentru a le ști pe toate, dar sigur ar fi știut-o pe aceasta. Înaltă, acoperită de o mantie grea, cenușie, cu margini din blană care cădea până la pământ și prinsă cu o broșă de metal strălucitor, silueta stătea tăcută privind cu fața acoperită de glugă, micul grup care se apropia. Deși corpul era acoperit de mantie, Baldwin fu sigur că era o femeie, și din ceea ce putea vedea, o doamnă bogată și elegantă. Aruncând o privire rapidă la tovarășii săi, văzu că rectorul moțăia, capul mișcându-i-se ușor în ritmul de mers al calului, iar când se uită înapoi, doamna dispăruse.

Încruntându-se, se uită mai atent, dar nu mai era nici un semn de ea. Cu siguranță dorea să nu fie văzută, dar era sigur, în timp ce se apropiau, că îi privea. Senzația era tulburătoare, de parcă ar fi fost prada unui vânător invizibil. Asta îl făcu să se întoarcă după ce trecură și să se uite înapoi.

Acolo, nu departe de locul unde văzuse silueta înfășurată în mantie, era o femeie scundă cu trăsături ascuție și suspicioase, uitându-se la ei de după un copac înainte de a se trage înapoi de parcă n-ar fi vrut să fie văzută.

Se întoarse din nou spre drum cu un zâmbet în colțul gurii. Doar o biată femeie bătrânăcare voia să evite un cavaler bogat în caz că îi cerea mâncare sau băutură, se gândi el. Dar apoi simți un fior rapid, rece, care îi cutremură umerii. Unde plecase cealaltă?

Agatha Kyeler privi grupul ce se îndepărta cu o expresie atât de intensă încât părea feroce. Așteptă până trecură cu toții vadul și dispărură din vedere la curba de după. Trăgând aerul în plămâni

lăsă să-i scape un oftat ușor, apoi mormăi, ocărându-se că și-a lăsat neîncrederea să o întârzâie. Încă avea destule de făcut.

Oprindu-se, își lăsă capul pe spate, își întinse mâinle deasupra capului și căscă înainte de a-și freca ușor spatele cu pumnii. După o după-amiază de adunat ierburi și rădăcini era istovită, iar spatele îi era amorțit după atâtea aplecări. Se relaxă și se întinse să-și ia coșul, bătând ușor capul sârmos al câinelui său negru care stătea lângă ea. Ca de obicei, răspunse cu nerăbdare și sări în sus entuziasmat înainte de a fugi simțind mirosul unui iepure.

Coșul era vechi, împletitura ruptă și roasă. Se strâmbă la el în timp ce îl ridică. Semăna atât de mult cu ea: zdrențuit, uzat și obosit, prea vechi pentru a mai rezista mult.

Știa că sătenii erau destul de bucuroși să o știe aici în cea mai mare parte a timpului, orice satuc era mulțumitor pentru ajutorul pe care o moașă cu experiență îl putea oferi, dar tot nu o vedeau cu ochi bun. Era limpede de ce. Gândeau că era prea înțeleaptă. Acesta era riscul, o știa. Nu era de-a locului, nu era crescută la fel, educată după aceleași reguli. Deși se bucurau de rezultatele priceperii ei, oamenii din jur erau speriați de felul cum dobândise această pricepere. Și accentul era prea evident. O separa de ei și o făceau de rușine. Era diferită. Sigur, faptul că locuia în afara satului pe propriul ei teren defrișat nu ajuta situației. Rânji deodată; parcă o făcea și mai străină și mai copleșitoare, asigurând puterile sale oculte – cel puțin în ochii vecinilor.

Nu putea înțelege pe deplin de ce. Oamenii chiar erau înfricoșați de ea și totuși nu reprezenta o amenințare pentru nimeni. Ieșiseră vorbe de la bătrâna cotoroanță Grisel Oatway, dar nu erau de ajuns ca să pună oamenii pe fugă.

În orice caz, era mulțumită de singurătatea sa. Avusese o viață plină. Liniștea era atrăgătoarea la apusul vieții sale și era bucuroasă să fie lăsată în pace cu gândurile sale: mai ales acum când era într-o țară străină. Dar nu putea să nu se supere când oamenii încercau să o evite. Știau că aveau nevoie de ea – erau destul de nerăbdători să profite de sfaturile sau leacurile ei: cataplasma pentru brațul lovit al lui Sam Cottey, amestecul pentru vaca lui Walter de la Forte sau poțiunea pentru Jennie Miller și durerea ei de spate.

— Bună, Agatha.

Vocea joasă și calmă, blândă dar fermă, venea din stânga, între ea și drum, iar la acest sunet se încordă, ochii căutând din ramură în ramură, să vadă cine a vorbit.

O siluetă subțire ieșea încet din umbra unui castan mare și Agatha văzu o femeie înaltă și subțire, cu fața acoperită de o glugă cu margine de blană.

— Agatha, am nevoie de ajutorul tău, spuse blând.

Capitolul 2

În după-amiaza târzie de sâmbătă, sub un cer plumburie pe care pescărușii se învârteau în cerc, vântul sufla dinspre marea cenușie în rafale, răvășind crengile copacilor de la mal și tăind prin hainele omului care stătea pe punte ca niște săgeți de gheață. Trebuia să stea acolo până când vechea navă era legată, dar frigul din mijlocul iernii îl făcea să-și dorească să-și poată părăsi postul și să se adăpostească în cabina sa cu o oală de vin alături.

Era neobișnuit pentru el să navigheze în perioada asta a anului. Fiind comandat al navei de pescuit Thomas, încerca să păstreze vechiul buștean plutitor departe de mare în timpul gerului din iarnă astfel încât bătrâna coajă să fie unsă cu smoală și călăfătuită, dar în acești ultimi ani fusese atât de greu încât orice transport de hrană i-ar fi adus profituri mari, și chiar dacă Thomas avea nevoie de reparații, nava era destul de bună pentru câteva călătorii spre Franța și porturile engleze din Gasconia.

De aici, comandantul putea vedea cea mai mare parte a vechiului oraș. Buza i se curbă într-un surâs batjocoritor, strâmbându-i chipul durduliu într-un expresie plină de ură sub căpița de păr șaten ce începea să se albească, ochii căprui zburându-i peste privelișea portului plini de dezgust. Nu cu așa ceva se obișnuiseră el și Thomas de-a lungul anilor.

De obicei încerca să ajungă la portul mai bogat din Cinque, sau la Londra, unde oamenii aveau bani iar orașele erau obișnuite în a-i distra pe marinari, dar nu și în această călătorie. Portul din Cinque

începea să se înămolească, făcând dificil și periculos pentru o navă de mărimea lui Thomas să fie manevrată spre interiorul portului, iar Londra era mult prea aglomerată în această perioadă a anului. Oftă în sine. Dar aici era un loc groaznic!

În Londra exista un freamăt vesel, cu negustori, marinari, administratori de chei care strigau unul la altul și se înjurau, cu lupte ocazionale când un blestem scotea o sabie sau un pumnal din teaca lor. Aici era foarte diferit. Patru sate împrăștiate de la est la strâmtoare și putea vedea abația benedictină care deținea marea majoritate a terenului.În rest locul părea mort. Pe docuri erau câțiva oameni care uneau colaci grei de frânghie, dar comandantul își putea imagina că aceasta era prima navă văzută aici de luni de zile – sau de ani. Părea că locul a fost părăsit după ani lungi de dezolare.

Nu că ar fi fost prea surprinzător dacă ar fi fost părăsit cu mult timp de locuitorii săi, se gândi el. Piraților francezi, rivalii de demult ai portului din Cinque, își împrăștiaseră de ceva timpul carnagiul spre alte porturi din sud. Acum, chiar și locurile mărunte ca acest Plymouth erau atacate și incendiate mai des si, cu atâtea sătuce și orașe pe coastă, era ușor pentru ucigași să atace fără a fi pedepsiți. La urma urmei, nu exista o flotă organizată, așa că țara putea fi apărată foarte greu în atât de multe locuri. Singura soluție era ca fiecare om să-și aibă singur grija, iar in general asta însemna să ajute satul sau orașul.

Oftând din nou, verifică cablurile din fața navei. Când fu satisfăcut, se plimbă de-a lungul navei uitându-se la celelalte parâme, verificând ca totul să fie strâns și în siguranță. Doar când ajunse pe teugă se întâlni cu pasagerul său.

Tresărind, se opri și blestemă în gând. Așa era de fiecare dată când se întâlnea cu omul ăsta. Apărea când și unde voia, dar atât de silențios cu cizmele sale din piele moale de parcă nu avea nevoie să meargă, ci doar plutea spre orice loc de pe navă, tăcut ca o epavă pe mare, făcându-și apariția brusc și luându-i pe toți prin surprindere. Stătea sprijinit de copastie și se uita spre sate cu un zâmbet ușor pe chip. Comandantul îl studie, întrebându-se cine era acest om tăcut și ce făcea aici, bucuros că va scăpa de el. Azi, duminică, se va descotorosi de el, sperând că nu-l va mai vedea niciodată.

Nu că ar fi fost o amenințare pentru el și pentru echipaj, dar o aură de pericol îl înconjura. Deși era destul de vesel, era ceva asupra lui care te făcea să fii precaut, ceva neliniștitor.

Era îmbrăcat bine, cu o tunica albastră brodată peste pantalonii strâmți. Mantia era grea din lână groasă și călduroasă și purta mănuși subțiri din piele. Pe chipul pătrat se citea o duritate, un aer de indiferență în maxilarul de granit de parcă nu i-ar fi păsat de oamenii din prejur. Sprâncenele subțiri și curbate emanau aroganță – precum a unui nou scutier sau a unui cavaler proaspăt investit. De parcă își știa propria valoare, dar și a celorlalți. Pe marinari îi considera necesari, dar neimportanți în comparație cu el și deși îl trata pe comandant cu curtoazie, exista un dispreț latent. Era acolo în ochii cenușii. Priveau prin oameni, precum o lamă de oțel care trecea prin hârtie, de parcă putea citi cele mai ascunse gânduri ale unui om.

Dacă ar fi fost mai în vârstă, indiferența spre ceilalți l-ar fi evidențiat ca pe un om bogat. În cineva atât de tânăr – pentru că nu avea mai mult de douăzeci și șase, douăzeci și șapte de ani – servea ca o avertizare. Era un om ce trebuia evitat.

Cu siguranță era întărit în lupte, martori fiindu-i umeri largi și brațele musculoase. La vârsta saputea fi mort pe un câmp de bătălie sau să trăiască precum un lord bogat; mulți ca el făcuseră avere, devenind cineva datorită loialității și actelor de curaj sau murind încercând. Mereu în alertă, mereu gata să-și apuce sabia, nu arăta ca un om care putea fi ușor surprins într-un moment de neatenție.

Exista de asemenea și ceva nobil asupra lui, admise comandantul în silă. Era în postura lui, nu se apleca precum un prost umflat de mușchi, ci se legăna ușor în mersul navei, uitându-se la lume ca un nou rege care-și cercetează moștenirea – sau cuceririle.

Spre singhereala sa, omul se întoarse și își fixă ochii pe comandant.

— Când pot coborî la mal? întrebă blând.

Dând din umeri, se uită la ultimele frânghii.

— Părem destul de bine ancorați. Când doriți. De ce? Vă grăbiți? Chiar și după călătorie încă nu știa prea multe despre străin.

— Da, spuse omul, întorcându-se spre el. Mă grăbesc. Exista o înflăcărare înăbușită în vocea sa, un fior ușor care arăta spre freamătul ce zăcea aproape ascuns sub exteriorul calm, precum un câine de vânătoare care tocmai și-a văzut prada. Uitându-se la el, comandantul putea să vadă anticiparea controlată a războinicului care-și așteaptă ordinul să pornească la luptă.

— Probabil mergeți departe? Întrebă el.

— Nu, nu prea departe. Doar la nord de aici, la un mic conac. Ochii se întoarseră spre cercetarea introspectivă a ținutului. Într-un loc la nord-est de mlaștini. Se numește Furnshill.

Comandantul plecă de lângă el. Oameni ca aceștia erau îngrijorători și prea adesea periculoși. Era îndeajuns de riscant să fie responsabil pentru o navă în aceste timpuri dificile și fără alte necazuri în plus. Merse cu pași mari înainte și începu să dea comenzi pentru descărcarea navei.

John, Bastardul de Beaumont, se întoarse din nou spre privelişte.Avea alte gânduri care-l măcinau. Nu prea multe amintiri, erau prea îndepărtate în trecutul său, iar viața îi fusese plină de când plecase cu atât de mulți ani înainte, cu antrenamentul permanent și serviciul în slujba contelui de Beaumont. Toată viața și-o petrecuse în serviciul acestuia, lordul - și tatăl său. Nu regreta, fusese o educație bună pentru cineva care va deveni soldat, cineva care va trebui să-și petreacă timpul antrenându-se cu armele pentru a-și putea proteja stăpânul.

În tot acest timp rareori se oprea din a-și regreta pierderea. Într-adevăr, era greu să se gândească la asta în acești termeni. Tot ce avea acum erau amintiri vagi, imagini văzute ca prin ceață, unde chipurile și trăsăturile de abia se distingeau.

Era greșit să vină și să o vadă, totuși. Contele de Beaumont simțise așa – spusese așa – nu cu mânie, dar cu o ușoară tristețe în timp ce încerca să îi explice că nu-i făcea nici un bine; nu-i va ușura ultimii ani. Dar John era sigur că nu va fi greșit să o vadă măcar o dată, să vadă cum arată de fapt. Nu avea de gând să o pedepsească pentru ceea ce făcuse: făcuse tot ce putuse mai bine, fără să se gândească la ea și la siguranța ei. Era recunoscător pentru oportunitatea pe care i-o oferise și încercase să profite de acest lucru.

La început fusese ușor, bineînțeles. Când era tânăr totul venea atât de natural, de parcă ar fi fost născut cu adevărat de soția Contelui de Beaumont și nu de mama sa, de parcă n-ar fi fost bastard. Nu cunoscuse lucruri mai bune. Dar apoi, când era doar un scutier antrenându-se să devină cavaler, comentariile meschine începură. Nu erau malițioase, doar un pic cam crude, comentarii înțepătoare ale băieților la adresa unui nobil care era diferit. Puțin le păsa că era fiul Contelui. Pentru ei, el nu avea mamă și asta era de ajuns. Era însemnat cu cea mai îngrozitoare cicatrice pe care o poate avea un copil: aceea de a fi diferit de ceilalți.

Dar John, Bastardul de Beaumont, avea sânge mândru în vene - și de la Conte și de la Anne de Tyre - și îndura comentariile, apărându-și din când în când virtutea și onoarea. Transformându-se într-un bărbat înalt, voinic și subțire, nevoia de a-și apăra numele scădea în proporție cu corpul și cu mărimea antrenamentului său de războinic, până când în cele din urmă obținu pintenii și deveni cavaler.

Dintotdeauna știa că într-o zi va pleca și o va căuta. Dar întârzâie mai mult decât își propusese la început. Pentru un bărbat antrenat în război, căruia îi plăceau bătăliile, nu erau locuri mai bune ca granițele dintre ținuturile englezești și cele franceze. Aici se putea face serviciu onorabil, existau oportunități de a se dovedi om vrednic, de a câștiga bani din răscumpărări și protecție. Dar după atâția ani de luptă, voia câteva luni de pace și o șansă de a afla adevărul cât mai putea.

Lovind cu palma copastia într-un gest decisiv, își făcu loc spre lucrurile sale, care zăceau pe punte lângă catargul principal. Un gând subit îl făcu să se oprească. Ar trebui să fie bătrână acum: după Contele de Beaumont ar trebui să aibă cincizeci de ani, sau puțin mai mult, deci destul de bătrână. Poate chiar murise. Aruncă o privire rapidă spre coastă din nou, neliniștit de gând.

Cu un efort se calmă și continuă să meargă. Dacă murise, nu putea face nimic, era voia Domnului. Și vina lui că își amânase călătoria atât de mult. Adunându-și lucrurile, merse pe scândura care-l va duce din nou spre pământul uscat, solid și sigur. Simți un mic zâmbet de ușurare pe buze. Va fi bine să se miște fără legă-

narea continuă a navei cu chila rotunjită care-l făcea să se simtă la un pas de a vomita.

Ajuns la țărm își ridică bagajul și cercetă împrejurimile. Văzând un han, se îndreptă spre el. Ceva de băut și de mâncare îi vor umple timpul până când caii îi vor fi descărcați de pe navă.

Când hangiul de la „Semnul Lunii" din Wefford intră în sală luni, sentimentul său de mândrie fu diminuat de duhoarea care îi atacă simțurile. Nu era berea de pe podea, acel iz acid însemna pentru el promisiunea unor afaceri bune. Mirosul care îi ataca nările era de la tânărul Stephen de la Forte care vomitase – din nou.

Chiar și acum dis-de-dimineață simțea fiorul mândriei la vederea sălii sale. Promitea confort și plăcere, cu mesele și băncile așezate pe ambele părți, mai multe la fiecare capăt, și vatra imensă din centru pe patul său de calcar și pământ. Nu erau flăcări acum, așa că se apucă de prima sarcină pe ziua de azi, să pornească focul cu surcele, aplecându-se și suflând ușor dar constant pînă când flăcările mici și galbene începură să se ridice în sus și putu să așeze lemne în vârf.

Lăsându-se pe călcâie, se uită cu atenție la el, bucuros că pornise. În sus putea vedea fumul care plutea greu printre grinzile înnegrite. Va trece ceva timp până se va încălzi camera, știa prea bine, dar când se va întâmpla, fumul va dispărea. Era timpul pentru munca adevărată.

Începu din colț de la paravane. Prima dată împinse băncile și scaunele deoparte pentru a mătura pe dedesubt, dar când ajunse la mijloc, noutatea dispăru. Dându-și seama cât de mult petrecuse, lăsă mobila unde era și doar mătură în jurul ei. Era nerăbdător să termine înainte ca primi clienți să apară. Ajungând în zona decolarată, nu putu să-și oprească o grimasă de dezgust din cauza mirosului.

Aducând lopata cea mare pe care o folosea în grajduri, cără resturile vechi la grămada de bălegar. Avea noroc că nu era departe de ușă, pentru că o briză rece venea din sus. Un fir brusc îl cuprinse și îl făcu să se grăbească.

Când podeaua fu curațată și totul era cât de curat se putea, își dădu seama că doar o urmă de vomă mai rămăsese în aer. Fumul

de la foc atârna în fâșii lungi în jurul camerei precum ceața peste mlaștini într-o zi fără vânt. Încet făcându-și loc în aer, înlocui duhoarea cu amăreala sa sănătoasă și viguroasă. Hangiul se duse afară în magazie și se întoarse repede cu stuf proaspăt pe care-l împrăștie pe podea. Pentru unii, stuful proaspăt era doar o sarcină care avea loc o dată pe an, dar pentru un han, era singura cale de a ține mirosurile departe.

Își încheiase sarcina și stătea cu mâinile în șolduri când auzi caii. Zâmbind, se gândi că stuful proaspăt atrăgea noii clienți precum smântâna pisicile. De fiecare dată când îl schimba, clienții apăreau la ușă. Cercetând camera încă o dată, se asigură că toate erau în ordine, apoi se duse la perdeaua care ascundea holul. La capătul unui coridor îngust, descuie ușa din față și o deschise larg, uitându-se afară. Înalt și impozant pe sub mantia cu glugă, cu un arc în spate și sabie la brâu, era un om călare ducând un al doilea cal de căpăstru.

Bastardul descălecă sărind ușor. Fusese obligat să se oprească peste noapte la un mic han de la marginea drumului, la câteva mile de Oakhampton, și plecase cât de devreme putuse dimineață. Acum era înghețat până la oase, sau așa se simțea. Umflându-și obrajii, lăsă răsuflarea să-i iasă printre buzele strânse, apoi se scutura precum un câine care tocmai a ieșit din apă.

— Cred că am nevoie de o halbă de bere caldă, spuse el ușor.

Hangiul încuviință și zâmbi înainte de a se întoarce pentru a aduce băutura și a o încălzi, în timp ce bastardul își duse caii în grajd, bușumându-i și punându-le fân și apă înainte de a intra în han. Zâmbi la mirosul stufului proaspăt, la fel de plăcut ca mirosul fânului dintr-o seară de vară, și la căldura dată de focul din vatră. Se simțea un iz vesel de bere din oala de pe flăcări. Oftând de plăcere, așteptă în liniște în timp ce hangiul turna băutura fierbinte și dreasă cu mirodenii într-o cană, apoi o luă cu un oftat de încântare pură. Era aproape dureros de nemaipomenit după frigul de afară. Se uită în băutură înainte de a lua prima înghițitură și un zâmbet ușor i se răspândi pe față.

— Sunt pe drumul cel bun spre conacul Furnshill?

— Da, domnule. E la doar câteva mile de aici.

— Bun, bun, spuse el și sorbi. Spune-mi, îi cunoști bine pe oamenii din acest ținut? Hangiul încuviință. Sigură că îi știa – cine ar fi cunoscut mai bine pe localnici decât crâșmarul, sugera expresia sa încurcată. Știi unde aș putea găsi o femeie, o bătrână, pe nume Agatha Kyteler?

Bastardului i se păru că omul își ține respirația, iar expresia îi devine suspicioasă.

— De ce vrei să afli despre ea?

Înainte de a răspunde se auzi un strigăt, și ochii celor doi bărbați se îndreptară spre ușă. Hangiul oftă și se ridică, lăsându-l pe Bastard singur, sorbind din băutură și gândindu-se la reacția crâșmarului. Omul fusese bănuitor pentru un motiv când auzi numele ei menționat, se gândi, și spuse o rugăciune scurtă de frică să nu fi ajuns prea târziu, să fi murit.

Se întoarse să se uite în flăcări în timp ce cugeta și nu își dădu seama că nu mai e singur. Adierea unui miros de flori îl făcu să se uite în sus și să privească cu uimire.

Femeia care stătea în apropiere scoțându-și mănușile era minunată. Era doar cu puțin mai scundă decât el și cam de aceeași vârstă, cu un corp zvelt îmbrăcat într-o tunica verde sub mantia de călărie cenușie, iar când ea îl privi, văzu că ochii erau de culoarea rochiei. Cu obraji înalți și trăsături palide, părea fragilă la prima vedere, dar în timp ce murmura o scuză și se ridica în picioare văzu că era doar o iluzie. Silueta ei era puternică și suplă ca un bici.

— Luați loc, doamnă! Spuse și ea se întoarse. Observă că are o privire stânjenitor de intensă. Felul în care se uita era de parcă și-ar fi concentrat întreaga ființă asupra lui, drept în față cu o neclintire ciudată. I se păru că trecură câteva minute până ea zâmbi și își înclină capul așezându-se pe banca pe care o trăsese pentru ea, apoi își desfăcu mantia cenușie de la gât și cu o ridicare scurtă din umeri o lăsă să cadă. Bastardul tocmai se așeza și el când un alt bărbat își făcu apariția.

Uitându-se împrejur, Bastardul văzu un om lat în piept pe la patruzeci- cincizeci de ani. Văzându-i lățimea și mersul ciudat, legănat, cavaleru ghici că este marinar. Viața pe mare lăsase urme adânci pe el. Deși chipul îi era bine proporționat, mulțimea de riduri

și cicatrici îl făcea urât. Nu exista veselie, plăcere sau bucurie în ochii lui, doar o brutalitate rece. Ochi mici ca a unui mistreț se uitau de la Bastard la femeie și când făcu un pas înainte, focul părea să-i aprindă scântei în ochi așa cum se reflectau flăcările.

— Angelina! Dă-te mai încolo! spuse el, stând între ei.

Bastardului i se păru că nu prea voia să-l asculte. Parcă răzvrătindu-se împotriva ordinului, așteptă un moment în timp ce noul venit mormăi înainte de a se mișca spre bancă. Chiar și așa ea se mută mai mult decât avea nevoie, lăsând distanță între ea și om, iar Bastardul fu satisfăcut să-i vadă dezgustul pe chip când îl privea pe bărbat.

— Hangiu! Strigă omul. Vin! Vreau vin! Doar atunci se întoarse și-l privi pe gascon.

— Cine ești?

Păstrându-și sub control mânia cauzată de impolitețe, Bastardul îi zâmbi înapoi, dar ochii îi erau duri.

— Prietene, sunt un călător în drum spre stăpânul moșiei Furnshill din partea lordului meu. Mi se spune Bastardul de Beaumont. Care e numele tău?

— Sunt Alan Trevellyn – negustor. Cine e stăpânul din Furnshill?

Bastardul tresări și se uită la el auzindu-i numele, apoi se uită la femeie. Ea își dăduse sema că privirea îi era răspuns la nepolitețea omului și încercă să îmblânzească duritatea întrebării prin vocea sa blândă. Cu ochii la Bastard spuse:

— Cred că am auzit de el, Alan. Se numește Sir Baldwin.

Hangiul apăru cu o tavă cu vin și dădu cănile bărbatului și femeii. Alți oameni intrau acum și în curând fu ocupat ducându-se de la un grup la altul.

— Sir Baldwin, ei? spuse Trevellyn. Da, cred că îmi aduc aminte de el. Nu e de mult pe aici – fratele lui a murit sau ceva în genul ăsta.

— Am auzit, spuse femeia, că Sir Baldwin a venit chiar înainte ca abatele să fie ucis anul trecut.

— Cu siguranță nici dumneavoastră nu trăiți de mult pe aici, doamnă, nu-i așa? întrebă Bastardul, aplecându-se înainte și uitându-se la ea.

— E de destulă vreme pe aici. Negustorul se puse între ei și se uită crunt la Bastard, de parcă l-ar fi provocat să vorbească în continuare.

Uitându-se înapoi la el, Bastardul își permise un zâmbet ușor și își ridică sprâncenele.

— Ai ceva împotrivă să vorbesc cu doamna? întrebă blând.

— Da, am! spuse negustorul cu chipul contorsionat de o furie bruscă. Este soția mea! Las-o în pace sau vei avea de-a face cu mine! Ai înțeles?

Bastardul nu se putu stăpâni să nu se uite la ea cu ochii mari de uimire. Părea imposibil ca o ființă atât de mică și de fragilă să fie legată de o așa brută de om, dar chiar în momentul în care îi prinse privirea, văzu un început de umezeală de parcă ar fi fost gata să plângă, iar ea se uită repede în altă parte. Când își retrase privirea cu părere de rău, gura negustorului era strâmbată într-un rânjet disprețuitor.

— Scuzele mele, domnule, nu mi-am dat seama, spuse Bastardul rigid și formal. Diavolul îl tenta să spună că presupunea că Trevellyn îi este servitor, dar se opri. Nu voia să înceapă o luptă atât de repede de la sosirea lui acolo.

— Oricum, sunt aici să-l văd pe Sir Baldwin din partea stăpânului meu, așa cum am spus, dar am de rezolvat și niște afaceri personale. E vorba de o doamnă pe care trebuie să o întâlnesc. O cunoașteți pe Agatha Kyteler?

Nu i se păruse. La acest nume, capul doamnei Trevellyn se ridică brusc și se uită la el, iar negustorul se opri cu cana la jumătatea drumului spre gura sa. Încruntându-se la Bastard, Trevellyn coborî halba cu mișcări încete.

— Agatha Kyteler? spuse el, apoi scuipă în foc. De ce vrei să o vezi pe bătrâna cățea?

Simțea că începe să se mânie la auzul vorbelor disprețuitoare despre femeie, dar se abținu cu greu. Îndreptându-se de spate și lăsându-și mâna stângă pe sabie spuse:

— Dacă ai ceva de spus despre ea, împărtășește-mi și mie. Eu știu că ar fi o doamnă onorabilă.

— Onorabilă? E o vrăjitoare, asta e! Pune blesteme asupra oamenilor – întreabă pe oricine de pe aici, spuse Trevellyn batjocoritor.

Ridicându-se cu fața albă și încordată de mânie, Bastardul se uită la Trevellyn.

— Ia mai spune-o o dată. Repetă ce ai zis și apără-te! O știu ca fiind demnă de respect – mă acuzi de minciună?

Se lăsă liniștea pentru un moment, fiecare om din sală ținându-și respirația.

— Domnilor, vă rog! Le spuse hangiul îngrijorat, dar cei trei îl ignorară. Gasconul stătea nemișcat și atent, dar mânia îi fierbea sub calmul aparent. Trevellyn realiză brusc cât de mult îl afectaseră vorbele sale pe străin și acum se uita la el cu frică în timp ce soția părea emoționată, dar nu zicea nimic.

În cele din urmă negustorul se dădu înapoi precum un câine bătut. Aruncându-i o privire supărată Bastardului, dădu din umeri.

— Nu spun nimic din ce ceilalți nu ți-ar spune, dar ... dacă te-am insultat, îmi cer iertare. Întreabă hangiul unde locuiește, dacă vrei s-o vezi. El va ști.

Și asta păru tot ce avea de spus.

Când Bastardul își goli cana, Trevellyn de-abia se mișcă. Rămase așezat, uitându-se în fața lui și ignorându-l pe gascon. Bastardul se uită la el cu dispreț, apoi îi zâmbi soției. Îl durea să-i vadă tristețea din ochi, deznădăjduită din cauza vieții nefericite cu bărbatul ei, iar Bastardul se miră din nou cum de o femeie atât de frumoasă putea fi încătușată de o asemenea brută. Dar nu avea nici un câștig din gândurile acestea așa că se întoarse brusc și se duse afară la cai.

Capitolul 3

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-te jos, brută! Nu! Nu! Am spus... Lionors, NU!

Strigătul de mânie deznădăjduită se auzea limpede din casă departe jos în vale în timp ce servitorul îi dădea frânele grăjdarului care se rânjea și putea să audă sunetul de lăbi care alunecau pe podea și de oale care se spărgeau. Oftă și își dădu din cap cu obidă. De când Sir Baldwin se întorsese, era determinat să păstreze haita de vânătoare a tatălui său și păstra o canisă separată pentru câini. Dar o cățea refuza să-l părăsească: Lionors.

Intrând, oftă din nou văzând sala. Un sfeșnic mare de fier era răsturnat pe o parte, o bancă stătea răsturnată, iar farfuriile și cănile zăceau pe podea. În mijlocul podelei stătea cavalerul cu mâinile în șold, cu chipul roșu și încruntat, în timp ce în fața lui era câinele, întins pe spate, cu burta și picioarele în poziție supusă în timp ce fălcile îi tremurau grotesc arătându-i colții. Un ochi căprui înfricoșat se rostogoli când Edgar intră.

— Iar căuta de mâncare?

— Nu, fir-ar să fie! Baldwin lovi câinele supus, dar nu prea tare, și merse spre un scaun. Aruncându-se pe el, se uită la câine acru.

— Era bucuroasă să mă vadă.

Așa era mereu, cavalerul știa. De fiecare dată când pleca afară și o lăsa acasă, chiar dacă pentru o oră sau o zi, rezultatul era același: la întoarcere câinele încerca să-i aducă ceva. La început când venise prima data acasă la Furnshill i se păruse o trăsătură încântătoare, un semn al devotamentului mastifului. Asta se întâmpla acum un an, totuși.Acum două perechi de cizme, un covor și o mantie costisitoare.

— Încerca să-mi aducă un cadou.

Edgar dădu din cap și se aplecă să adune cioburile.

— Ce a fost de data asta?

Scuturând din cap, cavalerul arătă pe podea lângă masă. Când se uită în jos, Edgar văzu lancea scurtă de vânătoare, roasă din greu la mijloc, care zăcea lângă masă.

— A cărat asta? întrebă el, sincer surprins.

Câteva momente mai târziu auziră sunetul unui călăreț care se apropia. Lionors îl auzi prima, capul ridicându-i-se în timp ce se uita la ușă. Ștergându-și mâinile de cămașă Edgar ieși. După câteva minute se întoarse și spre surprinderea lui Baldwin avea un zâmbet larg pe față.

— Sir Baldwin, un oaspete! John, Bastardul de Beaumont, fiul Contelui de Beaumont.

— Sigur, l-am cunoscut pe tatăl tău foarte bine. Ne-am întâlnit prima dată la Acra. Acum vreo douzeci și șase de ani.

Baldwin fu surprins de înfățișarea oaspetelui său. Își amintea de Conte ca fiind un om vesel și entuziast, dar fiul său părea retras, aproape deprimat.

Bastardul transmise mesajele de la tatăl său precum și câteva mici daruri, și stăteau în fața focului, pe care fusese aruncați bușteni, iar acum ardea cu putere, luminând camera cu o strălucire portocalie.

— Arareori vorbea despre acele timpuri, domnule.

— Nu sunt surprins. A fost îngrozitor. Sfârșitul lui Outremer. Sfârșitul regatului din Ierusalim. Sfârșitul multor oameni bravi și măreți. Din fericire, nu și a tatălui tău.

— Mi-a spus puține, dar niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat. Ai putea domnia ta?

Baldwin sorbi din vin în timp ce se uita în flăcări, cu ochii strălucindu-i. Apoi se îngustară – memoria era dureroasă.

— L-am cunoscut pe tatăl tău la începutul verii înainte de a îl întâlni pe Edgar. Inamicul reușise să ne asedieze de pe uscat – deși încă aveam provizii de pe mare - și ne bombardau cu catapulte. L-am întâlnit pe tatăl tău la începutul asediului. Eram atât de puțini – mai ales în serviciul regelui englez – așa că ne cunoșteam între noi. Chiar și atunci era un om puternic, sau cel puțin așa îmi aduc aminte. Eram tânăr pe atunci. Am luptat împreună de câteva ori și eram amândoi când turnurile orașului au fost minate și au început să se năruie. Ne-am retras prin oraș în timp ce inamicul năvălea înauntru, încercând să scăpăm. A fost îngrozitor.

— MI-a spus că a fost o muncă cumplită pe străzile înguste.

— Așa e și asta din cauză că toate aveau legătură unele cu altele, și erau atât de mulți oameni împotriva noastră încât chiar de le țineam piept pentru un minut, alții ne înconjurau din spate. Ne-au împins înapoi până la port. Era măcel, luptă corp la corp. Portul era la sud și ne îndreptam spre el când am văzut că bătălia era pierdută. Pe drum l-am găsit pe Edgar de aici. Era rănit și l-am ajutat. Dar când ne-am apropiat destul încât să vedem marea am găsit drumul blocat. Inamicul era în fața noastră, tăindu-ne calea de scăpare. Nu aveam nici o șansă: nordul, sudul și estul ne erau interzise. Am mers spre vest, spre Templu.

— Erați amândoi acolo în timpul asediului cavalerilor templieri?

— O, da! râse Baldwin scurt. Nu că am fi fost de prea mare ajutor. Edgar era prea bolnav. Eu căzusem în dărâmături a doua zi și mi-am rupt glezna. Tatăl tău m-a salvat atunci. Se uită la tânărul cavaler de alături. Eram la poarta principală a Templului când am fost deodată atacați de o armată puternică. Aveau un berbece, iar drugul care ținea poarta a cedat, rupându-se în două. Jumătate a căzut lângă mine și m-a doborât. O piatră mi s-a răsucit sub picior și mi-a rupt încheietura. Tatăl tău a stat alături de mine ținându-i pe inamici la distanță până când am fost târât de acolo, iar porțile au fost blocate din nou. Dar a reușit să grupeze oamenii din nou.

— În cele din urmă, tatăl tău a fost lovit de o săgeată, iar rana a făcut rapid puroi din cauza căldurii. Am fost norocoși. Templierii ne-au permis să plecăm toți trei pe una din navele lor. Ne-au dus în Cipru unde ne-au îngrijit rănile până ne-am însănătoșit. „Înapoi în Cipru“, se gândi el. Cuvintele cu greu acopereau fuga plină de panică spre nave și sentimentul de ușurare și de exaltare avut când au scăpat de pericolele orașului în ruine.

— Am fost în situații asemănătoare, spuse Bastardul gânditor. Scoțându-și pumnalul, îl vârî adânc în foc. Când își turnă o cană nouă de vin, îl încălzi amestecând în el cu cuțitul. E greu când ești înconjurat și știi că nu ai scăpare.

— Mda. E și mai rău când inamicul a jurat să te distrugă fără să lase supraviețuitori, spuse Baldwin scurt. Apoi se uită în sus

și zâmbi. În fine, ăsta e adevărul, nici mai mult nici mai puțin. Aruncă o privire vicleană la oaspete. Deci ai venit până aici ca să auzi asta? Mesajul și darurile cu greu sunt vrednice de un cavaler ca mesager!

— Nu, spuse Bastardul scurt. Nu, nu am venit doar pentru asta. Voiam și un pat pentru noapte. Voi pleca mâine dimineață devreme, am venit pentru alte probleme, o datorie pe care o am din acel asediu!

— Cum așa? Tu nu puteai fi decât un copil atunci.

— Da, eram. Aveam mai puțin de un an. Mama mea, Anne de Tyre, m-a avut de la tatăl meu, dar nu a putut să scape din oraș când a fost cucerit. M-a dat unei doici, iar această femeie m-a dus de acolo.

— Oh?

— Da, m-a luat din Acra și m-a adus acasă. Vezi acest inel? Când își ridică mâna stângă, Baldwin văzu un inel de aur cu o piatră mare roșie. Bastardul se uită pentru un moment la el, apoi își lăsă mâna să-i cadă și privi în flăcări. A fost dat mamei de către tata. Ea i l-a dat doicii care l-a arătat oamenilor mei ca dovadă că sunt fiul tatălui meu. Mi-a salvat viața și s-a asigurat că sunt la adăpost. Acum locuiește pe aici. De aceea am venit. Să o văd și să-i mulțumesc. Pentru viața mea. Am văzut-ofugar astăzi în drum încoace, dar mă voi întoarce la ea mâine, apoi voi pleca acasă.

— Cine este? Poate o cunosc.

— O doică umilă? Poate. Numele este Agatha Kyteler.

Baldwin dădu din cap.

— Nu, nu o cunosc. Numele nu îmi este familiar.

Era a doua zi, târziu după-amiază, marți, când Simon Puttock și soția sa ajunseră. Baldwin deja era în sala sa. John, Bastardul de Beaumont plecase la prânz, iar cavalerul începuse să se întrebe dacă nu cumva itendentul și soția sa fuseseră obligați să-și schimbe planurile. Se uită în sus când auzi sunetul cailor, se duse la ușă și văzându-și prietenii, strigă după servitori.

Deși se întuneca, soarele fără vlagă de peste zi nu reușise să curețe petele albe de gheață de pe pământ și de pe iarbă, iar

Baldwin putea să vadă în spatele oaspeților că o ceață cenușie și subțire începea să se întindă în vale. Într-o zi curată putea vedea mile întregi din fața casei sale, dar astăzi doar mlaștinile care zăceau sub pătura lor de un alb pur în depărtare, părând mai puțin amenințătoare decât vara când erau întunecate și neprielnice.

Conacul lui Baldwin nu era o proprietate modernă. Construit în timpuri mai prielnice, era acoperit precum o fermă, singurele concesii în ceeea ce privește siguranța fiind ferestrele mici și poziția sa. Aflat la înălțime pe partea de sud a dealului, stătea într-un luminiș, înconjurat la distanță sigură de pădurea bătrână. În față era o răpă ușoară în care apa de ploaie se scurgea, iar de acolo se pornea poteca ce se ridica încet spre zona plată din fața ușii sale.

Cavalerul privea cum micul grup se apropia. In frunte era silueta înaltă și zveltă a prietenului său Simon Puttock, un om cu chip rumen și păr șaten de treizeci de ani. Chiar în spatele lui era soția sa, Margaret, subțire și elegantă în mantia sa cenușie tivită cu blană, cu gluga lăsată în jos pentru a descoperi trăsăturile palide care străluceau din cauza frigului și a efortului pe sub buclele aurii prinse în plasă. În spate era servitorul lor, Hugh, a cărui față întunecată era retrasă în încruntătura lui obișnuită.

Deschizându-și brațele larg. Baldwin păși înainte să-i întâmpine.

— Simon, Margaret, bine ați venit! strigă el în timp ce se apropiau, cu un zâmbet larg pe față.

După călătoria de la Exeter, Margaret era înghețată, simțindu-și degetele în mănuși ca pe niște țurțuri, dar zâmbi observându-i bucuria. Înainte ca soțul ei să descalece și să o ajute, Baldwin fu lângă ea, înclinându-se, apoi oferindu-i mâna cu un zâmbet, dinții în contrast uimitor cu mustața sa neagră. Înclinând din cap în semn de mulțumire, îi acceptă mâna și sări jos, apoi se opri uitându-se la priveliște în timp ce-i aștepta pe ceilalți.

Dintotdeauna îi plăcuse ținutul acesta, cu copacii și micile sale sate. Dealurile moi se rostogoleau în sus și în jos peste un peisaj însemnat cu dungi roșii unde pământul bogat se ivea prin covorul verde, fumul ridicându-se acolo unde șerbii își aveau micile sălașuri. Era atât de diferit de ținutul Diavolului, cenușiu și pustiu

unde Simon își avea slujba la Lydford. Aici obștea era veselă, nu ca în mlaștini.

În mlaștini vremea era atât de rece și de neîndurătoare încât nimic nu putea supraviețui, doar iarba neagră și ferigile. Chiar și copacii pe care îi văzuse, soiurile pe care le știa prea bine din jurul Creditonului creșteau piperniciți și ofiliți.

Nu ca priveliștea bogată de aici. Aici, simțea, pământul era așa cum intenționase Dumnezeu să fie. Așa trebuie să fi arătat Raiul; chiar și acum în mijlocul iernii era verde și sănătos. Părea imposibil ca mlaștinile să fie la o distanță de doar o jumătate de zi de mers.

— Haideți înăuntru amândoi, la căldură. Am pregătit mâncare. E o săptămână numai bună pentru desfătare!

Baldwin îi conduse povestindu-le despre vizita lui Peter Cilfford de vinerea trecută și de sosirea Bastardului din noaptea de dinainte, deși mare parte din ceea ce le spusese trecu nebăgată în seamă – acum erau interesați doar de focul său, și se grăbiră spre vatră.

Camera era așa cum își amintea Margaret, lungă și largă, cu un șemineu și un horn la zidul de nord și bănci așexate în jurul meselor. Pâine și carne rece erau aranjate pe farfuriile de pe masă, iar o oală atârna de lanțul său deasupra flăcărilor, trimițând în cameră un puternic miros de vânat. Când se apropie, scoțându-și mănușile și ținându-și mâinile spre flăcări, văzu că o supă groasă clocotea înăuntru, lăsându-i gura apă de la mirosul care se ridica ușor umplând camera.

În timp ce mâinile începeau să se încălzească și să revină la viață, se întoarse cu spatele spre căldură. Aruncând o privire prin sală, lăsă conversația dintre Simon și Baldwin să treacă peste ea. Vorbeau despre prietenul cavalerului, Bastardul de Beaumont și despre călătoria sa pentru a-și găsi bătrâna doică. Nu o interesau poveștile despre vechile lupte, iar istoriile despre regatul de la Ierusalim o întristau – era deprimant să te gândești că locurile sfinte au fost de profanate de eretici.Își desfăcu mantia și și-o dădu jos

Baldwin stătea lângă masă și supraveghea mâncarea aranjata în farfurii ca pentru inspecție. Uitându-se în jos și observându-și

câinele, luă un cuțit și tăie o bucată de șuncă aruncându-i-o înainte de a se întoarce și a zâmbi la oaspeții săi.

Îi apărea soției lui Simon că se schimbase mult în unele feluri, nu și în altele. Liniile de pe chipul său, cicatricile și urmele suferințelor, aproape dispăruseră pentru a fi înlocuite de o acceptare calmă a vieții. Parcă un cearceaf mototolit și plin de cute fusese călcat și întins din nou. Acolo unde durerea stătea înainte, acum era doar această acceptare calmă. Dar încă mai avea comportamentul iute și sigur de care își aducea aminte de când îl întâlnise prima dată.

Simon observase și el semnele confortului și liniștii și era mulțumit știind că datorită intervenției sale cavalerul era încă liber. Baldwin recunoscuse că fusese membru al Cavalerilor Templieri când se întâlnise cu un an înainte, iar Simon era sigur că decizia sa de a păstra secretul era cea corectă.

Nu fusese ușor, mai ales după uciderea abatelui din Buckland. Trecuse un an îngrozitor. O ceată de proscriși jefuitori uciseră și incendiaseră de la Oakhampton la Crediton, iar abatele și el fusese luat și ucis. Pentru noul itendent, șirul de crime se transformase într-o problemă de mari proporții, dar reușise să le rezolve. După ce auzise povestea cavalerului, fusese obligat să caute în adâncul sufletului său, dar în cele din urmă nu avea nici un sens să-l aresteze, iar Simon îi păstră secretul ascuns. Acum era mulțumit la felul în care cavalerul îi justificase decizia;

— Îți dai seama Baldwin ce bine ești văzut în Exeter? spuse el în timp ce se așezau.

Cavalerul ridică o sprânceană și îi aruncă o privire întrebătoare de parcă s-ar fi așteptat la o capcană.

— Da? spuse el bănuitor.

— Da, chiar și Walter Stapledon a auzit vorbe bune despre tine.

— Atunci sper ca bunul episcop să-și păstreze vorbele pentru el, prietene! Nu am nici cea mai mică dorință să fiu chemat să fiu doar un slujbaș pentru rege sau pentru lordul meu de Courteney. Edgar! îl strigă pe slujitor. Unde este vinul?

Servitorul veni imediat aducând o oală și căni pentru băutura dulce încălzită, servindu-i pe toți și așezând oala lângă foc pentru

a o menține caldă în timp ce stătea împreună cu ei, zâmbind scurt către Margaret și Hugh, dar nu și către el, observă Simon. „Ei bine", se gândi resemnat. Doar anul trecut îl legase ca pe un pui de găină și îl numise mincinos.

— Și cum e la Lydford., Simon?

— Lydford e rece, Baldwin.

— Rece?

Margaret interveni.

— E groaznic de frig! E pe marginea trecătorii, iar vântul urlă în vale precum câinii diavolului pe urmele unui suflet pierdut.

— Sună minunat așa cum îl descrii tu, spuse Baldwin serios. De-abia aștept să vă vizitez acolo.

— Vei fi binevenit, oricând vei dori să vii, dar nu e numai frigul, spuse Simon, rânjind într-o disperare prefăcută. De când am ajuns am avut vizite de la toți. Arendașii se plângeau de spoitori, spoitorii de arendași. Doamne! Regele le permite spoitorilor să ia orice pământ vor – ei bine, costă o avere în taxe pentru garderoba regelui - și fiecare e înarmat, iar ei se așteaptă ca eu să fac ceva în legătura cu asta! Ce pot să fac? Tot ce am putut face e să-i țin departe unii de alții, dar au început să se ia la bătaie.

— Sunt sigur că te vei descurca. La urma urmei, nimic nu e ușor – ai avut propriile probleme anul trecut, nu? Margaret, încearcă o bucată de veveriță – sau de iepure, e proaspăt și tânăr.

— A, nu , mulțumesc, spuse ea cutremurându-se și luând un copan de pui. Cavalerul se uită la ea surprins, în timp ce Simon continuă.

— De ciomăgași vorbești? Ha! Da-mi o ceată de proscriși în orice zi; mă descurc mai ușor cu ei decât cu oamenii liberi și arendașii, tot ce ai de făcut este să-i prinzi și să-i vezi spânzurați. Nu pot să fac nici măcar asta cu adunătura de la Lydford.

— Oricum, spuse Margaret, ridicând puiul și studiindu-l pentru a găsi cea mai suculentă parte. Toate astea trebuie să fie foarte plictisitoare pentru tine, Baldwin. Ce s-a mai întâmplat pe aici? Ceva interesant?

Râzând, cavalerul ridică din umeri rușinat și făcu o grimasă de jenă. Cu capul într-o parte, spuse.

— Nu prea. Tanner nu a curățat drumurile de pe aici, iar calul meu de război a șchiopătat acum câteva săptămâni. În afară de asta...

— Aș putea să învăț să te urăsc, știi, spuse Simon cu un dezgust prefăcut.

Baldwin râse dar își îngustă ochii.

— Ce mai e pe acolo, Simon? Trebuie să ai niște vești de la Exeter.

Râgâind ușor, Simon goli cana înainte de a se ridica și a o reumple. Când vorbi, veselia îi trecuse fiind înlocuită de o meditație serioasă.

— Sunt o mulțime de vești, Baldwin, dar nici una de bine. Nu trebuie să mai afle și alții, bineînțeles, dar chiar și Walter și-a pierdut răbdarea. Spune că regele Edward a fost iresponsabil înainte, dar acum că favoritul său, Piers Gavestion, a fost ucis, e și mai rău!

— Cum adică? întrebă Baldwin încruntându-se.

— Provoacă un lord împotriva altuia, ignorând Ordonanțele, permițând ca insultele să treacă nepedepsite... Se pare că vrea să fie lăsat în pace să se joace cu bărcile lui și alte frivolități. Își pierde timpul navigând - și jucându-se cu prietenii săi de rând. Se zvonește că nici măcar nu e fiul tatălui său, spuse Simon pe o voce joasă.

Încuviințând încet, Baldwin reflectă la poveștile pe care le auzise: că acest Edward al doilea a fost un copil substituit, înlocuit fraudulos precum un pui de cuc într-un alt cuib. Oriunde erau necazuri, se gândi Baldwin, existau oameni care se gândeau la ce e mai rău.

— Nu pot crede așa ceva, spuse el tăios.Dar e adevărat că țara devine neliniștită. Am auzit că arendașii s-au revoltat împotriva lorzilor lor, iar unii cavalerii au recurs din nou la tâlhărie. Și sunt și mai mulți proscriși – haiduci și ciomăgași – care coboară din nord, oameni care și-au pierdut casele și satele din cauza scoțienilor și încearcă să găsească altele.

— Asta a spus și Walter. E foarte îngrijorat. Simte că trebuie să se facă un compromis între rege și baronii săi, altfel va fi război și doar Dumnezeu știe cum se va termina!

— Dumnezeu nu ar vrea așa ceva într-o țară creștină.

— Sigur că nu! De aceea Walter s-a aliat cu Aymer de Valence, contele de Pembroke, pentru a recruta sprijin pentru Ordonanțe.

— A! Baldwin se gândi un moment. Da, ar avea sens. De Valence ar putea conta pe suportul a mulți baroni. Pentru ce au fost date Ordonanțele dacă nu pentru asigurarea unei bune guvernări?

— Exact. Walter crede că dacă regele ar putea fi convins să fie de acord, s-ar putea preveni înrăutățirea necazurilor – iar riscul de război ar putea fi evitat.

— Tu ce crezi?

Simon se uită în ochii negri ai prietenului său care se încrunta

— Cred că vom fi norocoși dacă vom evita războiul în unele locuri, spuse el simplu. Contele de Pembroke e de o parte, contele de Lancaster de cealaltă. Amândoi sunt bogați și puternici. Dacă se luptă - și o vor face – mulți oameni vor muri.

— Da, la fel și multe femei. În orice război întotdeauna șerbii și oamenii de rând sunt primii și ultimii care mor.

Ridicând din umeri, Simon încuviință.

— Asta e calea războiului.

— Dar regele? Ai amintit de Pembroke și Lancaster, dar regele?

— Își face cineva griji din cauza lui? El va fi de o parte sau de alta- nu are destul sprijin pentru a avea propria sa forță armată. Și va face vreo diferență sprijinul său? După înfrângerea sa în fața scoțienilor la Bannockburn, cine ar mai avea încredere în comanda lui?

Baldwin încuviință din nou, confirmându-și propriile gânduri, fără să asculte vorbele itendentului. Apoi, de parcă ar fi observat-o deodată, se întoarse spre Margaret.

— Îmi cer scuze, toate astea trebuie să fie foarte plictisitoare pentru tine.

Ea se uită înapoi la el, cu chipul tras și încordat.

— Plictisitor? Cum poate fi când vorbiți despre viitorul ținutului? Despre viitorul nostru? Ochii îi susținu pe ai ei pentru un moment, apoi se îndreptară spre mijloc, iar Margaret nu putu să-și abțină un zâmbet când privirea i se ridică din nou la ochii ei cu o întrebare în adâncimile lor întunecate,

— Scuzele mele, Margaret, nu am vrut să te insult, spuse el încet. Tind să gândesc că toate aceste probleme de cavalerism și război îi afectează doar pe bărbați. Uit că și femeile sunt afectate. Stătu fără să se miște pentru un moment, ochii privindu-i în gol, cu Lionors lângă el. Câinele uriaș se uită la chipul lui, apoi își lăsă capul în poala lui, făcându-l să tresară, adus înapoi în lumea reală. Câine afurisit! mormăi el afectuos și luând câteva bucăți de carne i le aruncă departe de masă. În timp ce câinele mergea ușor spre mâncare, el se ridică.

— Haideți, să stăm lângă foc.

În timp ce cavalerul stătea pe scaunul său, doi servitori aduseră bănci, iar în curând stăteau cu toții uitându-se în flăcări. Câinele adormise lungit pe lângă vatră. Edgar ieși să mai aducă vin în timp ce prietenii vorbeau sporadic, Hugh stând și dând din cap sub influența alcoolului și a flăcărilor.

— Ce alte noutăți mai ai, Simon? întrebă cavalerul din nou, iar în timp ce itendentul dădea din umeri, se întoarse spre Margaret cu o sprânceană ridicată.

Ea râse, dând din cap. Câteodată părea imposibil să ascunzi ceva de cavaler, avea un fel de a observa cele mai mici semne, deși cum băgase de seamă asta nu-și putea închipui: de-abia aflase și ea săptămâna trecută. Acum era sigură chiar dacă Simon nu era – îi întârzâiase luna aceasta.

— Da, cred că sunt însărcinată din nou, dar cum ai...?

— E ușor, Margaret. Arăți prea bine și pari să nu-ți placă mâncărurile pe care le adorai – adusesem iepurii special pentru tine.

— Ei bine, putem spera, spuse Simon. Apoi se aplecă înainte și se uită fix la cavaler. Dar tu? Căutai soție, dar nu văd nici urmă de mână de femeie prin casa asta. Cum avansează căutarea ta?

Spre încântarea itendentului, Baldwin ridică din umeri iritat, precum un copil ce simulează dezinteresul.

— Ei bine, eu... eu... chestia e că... Oh, fir-ar să fie!

Capitolul 4

Șase mile mai la sud, Bastardul se uita în sus printre copaci în timp ce călărea, învelindu-se mai bine în mantie din cauza frigului. Pe o parte și pe cealaltă copacii se înălțau solizi, insensibili la vreme, iar sus de tot putea vedea sclipiri ocazionale ale stelelor, strălucind ca mici ace de lumină care pâlpâiau și se ascundeau precum scânteile unui foc. Luceau scurt înainte de a fi ascunse de norii fantomatici care treceau în grabă și-l făceau să se încrunte îngrijorat. Se grăbeau de parcă le-ar fi fost frică de vremea care-i urmărea îndeaproape.

Auzind zgomote de copite, se opri și se uită în față precaut. Era prea târziu pentru călători. În curând văzu un om care călărea spre el. Arătându-și dinții într-un zâmbet scurt, dădu din cap. Celălalt om, îmbrăcat gros și cu haine închise la culoare potrivite pentru vânătoare, dădu din cap și el și se grăbi mai departe. Bastardul zâmbi în sinea sa plin de milă pentru el. Era murdar de noroi din cauza băltoacelor și știa că nu prea avea o înfățișare care să inspire încredere unui străin. La un gând brusc se întoarse și văzu omul uitându-se înapoi cu interes. Bastardul zâmbi jalnic și își împinteană calul pornind la trap spre Wefford.

Călătorise destul în seara asta. La primul luminiș care promitea, se îndepărtă de drum. Printre copaci putea vedea o colibă făcută din bușteni necioplți. O parte din acoperiș dispăruse și era într-o stare mizerabilă, dar cel puțin era un refugiu împotriva vântului. Își duse caii înăuntru și avu grijă de ei înainte de a aprinde un foc.

Mestecând niște carne uscată se gândi la opțiunile sale. Își încheiase obligațiile acum, așa că nu-l mai ținea nimic aici. Cu cât va ajunge mai repede acasă cu atât mai bine. Dacă va continua așa, îndreptându-se spre vest făcând cale întoarsă pe drumul spre coastă, ar trebui să ajungă în câteva zile, dar cu siguranță îi va lua mai mult decât era necesar. Călătoria spre vest spre Oakhampton și apoi spre sud nu prea era în drumul lui, înconjurând mlaștinile. Ar fi mai direct și mai rapid dacă tăia direct spre sud, prin mlaștini spre mare.

Era încă întuneric a doua zi de dimineață, miercuri, când, la sud de Furnshill, Samuel Cottey înhămă bătrânul său catâr la căruță și se pregăti de călătorie, blestemând întunericul adânc de dinainte de ivirea zorilor în timp ce degetele înghețate se chinuiau cu îmbinările din piele și alamă, trăgând cu putere de curelele de piele groasă.

— Scuze, dragoste, mormăia în timp ce din când în când prindea o bucată de piele în catarame, făcând bătrânul animal să sforăie și să dea din picior. Nu mai e mult. Acuși sunt gata.

Toate fiind aranjate, se dădu înapoi și își studie munca, masând bandajul de la mână care îi acoperea o rană adâncă. Acum o săptămână o creangă din copacul pe care-l tăia căzuse și îi tăiase brațul ca o sabie, dar, slavă Domnului, cataplasmele bătrânei păreau să meargă și se vindeca. Oftând, se întinse și se întoarse la căsuță, bătând din picioare pentru a-și simți din nou degetele degerate. Înăuntrul camerei afumate se încălzi la focul din vatra de lut din mijloc, zâmbind strâmb în colțul gurii cu buze palide și subțiri pe chipul roșu și pătrat de sub o căpiță de păr sur. Sarah, fiica lui, zâmbi și ea spre ochii lui căprui deschis în timp ce-i dădea cana plină cu bere caldă și privindu-l atentă în timp ce o golea, plescăind din buze și ștergându-se la gură cu mâneca, apoi râgâind mulțumit. Cu un zâmbet scurt, îi dădu înapoi cana.

— A fost bună, spuse el și o sărută ușor pe obraz.

— Mă voi întoarce cât de repede pot – înainte de lăsarea întunericului.

Când ea încuviință, plecă tropăind repede spre căruță, cățărându-se pe capră și fluierând câinele. Făcând din mână, pocni frâiele și își începu drumul de la Wefford la Crediton, câinele lătrând entuziasmat în spate.

Lăsând lumina care se ivea prin ușa deschisă în urmă, mintea i se întoarse la problemele lor. Anul trecut fusese cel mai greu, mai ales de când fratele îi fusese omorât de către ciomăgași, la sud în mlaștini. Acum familia se baza doar pe el pentru a face fermele să meargă. Cumnata sa avea dreptate când spunea că cele două familii nu pot trăi în aceeași locuință; amândouă erau prea mici pentru a-i încăpea pe toți, și nici una nu putea fi extinsă fără multă

muncă, doborând copacii care îi înconjurau. Nu, singura cale era să le facă pe amândouă să meargă.

Dar cum să facă asta? Era doar el, fiica sa, Sarah, și fiul fratelui său, Paul. Era prea mult de muncă pentru ei, acum că încercau să se descurce cu ambele proprietăți. Poate ar trebui să facă cum a sugerat Sarah, să cumpere mai mulți porci. Aceștia se hrănesc singuri adeseori, nu au nevoie de cereale precum vacile.

Soarele lumina cerul în est în timp ce căruța zdrăngănea și scârțaia pe drumul spre sat, el ținând capul în jos, cu bărbia în piept și umerii adunați într-un efort de a păstra frigul năpraznic departe de gâtul vulnerabil. Samuel era fermier de mulți ani și era obișnuit cu cruzimea vântului și zăpada înghețată care se năpustea asupra ținutului în fiecare an, dar vremea se înrăutățea cu fiecare an. Uitându-se în sus, văzu că cerul era luminat de o roșeață violentă și oftă. Asprimea aerului, fuioarele de abur din gura sa și cerul roșu nu putea însemna decât un singur lucru: se apropia zăpada în cele din urmă.

Trecând de hanul din stânga sa, se uită la el cu tânjeală, deja dorind să se oprească și să se încălzească în fața marelui foc din sală dar, tremurând, își continuă drumul, frecându-și brațele din când în când. În față se afla răscrucea și cum ajunse acolo făcu dreapta spre Crediton unde se afla ferma fratelui său între oraș și Sandford. Trebuia să ia puii și să-i ducă la piață/ Paul era prea tânăr pentru a i se permite să meargă la târg de unul singur.

Era greu, gândi el, oftând din nou. Măcar dacă săraca Judith ar mai fi trăit. Dar soția îi murise din cauza ciumei care urmase ploaia ce distrusese recolta de acum doi ani.

Copacii păreau să se înghesuie în jurul lui deodată, trunchiurile groase înălțându-se amenințătoare din ceața subțire care acoperea pământul, de parcă s-ar fi putut mișca și merge dacă și-ar fi dorit. Acest sentiment îl făcu să se cutremure din nou și se uită în sus la ramurile de deasupra capului. De undeva din adâncimea pădurii se auzi țipătul unei păsări, apoi niște corbi strigară peste capul lui, sunând ciudat și nenatural.

Tot ce putea auzi era zdrăngănitul și scârțâitul căruței cu loviturile surde ocazionale atunci când roata îmbrăcată în fier

lovea pietrele sau cădea în gropi și părea imposibil ca vreun zgomot să se audă peste larma pe care o făcea, dar totuși reușea să surprindă zgomotele pădurii care se trezea, iar ochii îi zburau ici și colo neliniștiți, de parcă s-ar fi temut de ceea ce ar fi putu vedea.

Apoi, deodată, scăpă. Drumul ducea sus spre un deal unde pădurile fuseseră defrișate, iar el trase aer în piept ușurat, suflându-l într-un fuior lung de abur. Senzația de teamă îl părăsi și se răsuci pe capra căruței, spunându-și că a fost un prost să se teamă de zgomotele pădurii.

Acolo drumul era doar o urmă de noroi, cu pereți de piatră și gard viu pe fiecare parte care erau doar cu puțin mai jos de nivelul ochilor săi, așa că se putea uita la animalele care erau închise după ele. Acum putea vedea că drumul se deschide în față în timp ce trecea de crescătoria de păsări Greencliff, vechea fermă care stătea acolo de ani de zile, crescând încet încet odată cu tăierea copacilor pentru a face loc oilor familiei.

Chiar înainte de fermă, la un gând brusc, se întoarse să se uite în urmă menținându-și corpul încordat ca un pumn strâns de căldură în frigul cuprinzător. Câinele nu mai era în urma lui.

Chemându-l se încruntă, apoi trase de frâie ca să oprească catârul și se întoarse blestemând. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca oile lui Greencliff să fie atacate de câinele lui. Nu era nici un semn al lui pe drum, așa că Samuel sări din căruță și merse înapoi, suflând în mâinile înghețate, cu chipul încruntat.

Doar pe când ajunse din nou în pădure auzi un sforăit și apoi un lătrat de la gardul din partea sa dreaptă. Acolo văzu o potecă îngustă. Dând din cap nerăbdător, se urcă, prinzându-și vechea tunică roșiatică în spini și blestemă. În vârf putea vedea un câmp plin de oi. Sub el era un gard de nuiele pentru a-i împiedica pe miei să ajungă la gardul viu, dar o porțiune căzuse. Pe acolo probabil intrase câinele.

Balansându-se precar pe culmea zidului se uită de jur împrejur. Turma părea liniștită. Strigă, apoi auzi o mișcare bruscă când câinele tresări, și, căutându-și stăpânul, începu să se întoarcă, pitindu-se de parcă s-ar fi așteptat să fie bătut.

— Și asta meriți, mormăi Samuel, încruntându-se la el. La ce te uitai?

Era o ridicătură, o grămadă adunată, sub gardul viu care ducea spre pădure la vreo treizeci de iarzi mai încolo. Nu putea să vadă ce e acolo în întuneric, așa că păși atent înainte, cu chipul încruntat. Când mai avea doar câțiva pași, trase aer în piept rapid și icni. Era un cadavru. Grăbindu-se înainte și atingând mâna ușor, își dădu seama că nu mai putea face nimic. Era la fel de rece ca o piatră.

Pentru un moment stătu pe loc și se uită în jos, clătinând din cap. Cineva care nu respecta pământul și pericolele sale, fără îndoială, care se bazase pe propria putere și aflase că natura în cruzimea sa putea distruge chiar și cel mai puternic. Aplecându-se, luă cu blândețe un umăr cu brațul său bun și trase, încercând să vadă dacă poate recunoaște cine era, dar cadavrul era atât de rece încât înghețase în acea poziție și asta îi puse la încercare toată puterea. Îl trase cu putere și în cele din urmă se mișcă.

Doar atunci, când văzu mortul, ochii fără viață de pe chipul înghețat uitându-se înapoi la el de deasupra marginilor albastre ale tăieturii, icni plin de teroare. Scăpând-o înapoi cu fața în jos, se împletici în spate până se împiedică, apoi, ridicându-se rapid și aruncându-i o ultimă privire, alergă năvalnic spre căruța sa.

Itendentul era pe calul său și călărea rapid, în josul tunelului îngust dintre copacii cu frunzele luminate de o strălucire portocalie spre luminade la capăt, crengile trăgând de mantia sa, rămurelele zgâriindu-i chipul și trebui să le împingă cu mâna până când ieși în luminiș, iar acolo găsi un foc mare aprins, iar, chiar în centrul lui, chipul acoperit de glugă care se întorcea încet spre el. Era abatele care murise anul trecut, încruntându-se la el cu ochii de tăciune strălucind roșu-aprins la margini. Deschizând gura spuse cu o voce adâncă și plină de dispreț:

— Deci ai crezut că nu sunt important? Ai crezut că moartea mea nu înseamnă mare lucru? Ai hotărât să-l lași pe ucigașul meu să scape? De ce? De ce, Simon? Simon?

— Simon! Dumnezeule mare, trezește-te! Simon!

Ridicându-se drept, cu ochii mari de șoc, itendentul stătea pe bancă, uitându-se cu ochii larg deschiși până când inima începu să i se liniștească.Suflând, își trecu mâna prin păr, apoi își acoperi chipul cu ambele palme, tremurând în timp ce groaza coșmarului îl părăsea. Era încă la Furnshill.

— Îmi pare rău că te-am trezit așa, Simon, dar... Ești în regulă?

Grija din vocea lui Baldwin îl făcu pe Simon să zâmbească slab.

— Da, da, doar am visat ceva. Ce e?

Margaret nu era acolo. Probabil ieșise afară. Mereu se trezea devreme de când era însărcinată. Acum putea să-l vadă doar pe Baldwin care stătea cu o privire îngrijorată la picioarele băncii unde își făcuse patul aseară.

Nu era un coșmar de care Simon suferea adesea, dar în ultimele luni se întâmplase de câteva ori. Oftă și își frecă ochii, încercând să scape de senzația de tristețe în timp ce gonea somnul.

— Ce s-a întâmplat?

— O crimă, itendente.

Auzind vocea, Simon se întoarse brusc și îl văzu pe Tanner, polițistul, care stătea în spatele lui.

— Ce? Cine?

Pășind înainte în lateralul lui Simon, polițistul îi aruncă o privire lui Baldwin înainte de a începe ca și cum ar fi cerut aprobarea Judecătorului de pace.

— Ei bine, itendente, se pare că e vorba despre o bătrână care trăia în Wefford, la sud de aici. Sam Cottey – ți-l amintești? – era în drum spre Sandford în dimineața asta. A găsit cadavrul și mi-a trimis un mesaj. Crede că a fost ucisă, spune că e imposibil să fi fost accident. M-am gândit să vin aici prima dată, să văd dacă Sir Baldwin vrea să vină cu mine.

— Sigur că da! spuse cavalerul cu convingere. Mergi și tu, nu, Simon?

Itendentul fu surprins să vadă cât de serios lua problema cavalerul. În ceea ce-l privea pe Simon, cu siguranță era vorba de un incident local, posibil nici măcar o crimă, ci doar o bătrână care avusese un accident. Se bucura de pumnalul lung de la curea. Dar

când și-l legă la brâu, văzu chipul serios al lui Baldwin și cum își lua sabia scoțând-o un pic și uitându-se la ea înainte de a o trece peste tunică și a o potrivi la locul ei.

„Oricine ar fi crezut că el a avut coșmarul", gândi Simonșise duseră la cai. Luându-și rămas bun de la Margaret, o sărută și se aruncă în șa, zâmbindu-i scurt înainte de a porni cu ceilalți spre sat.

Fulguia ușor în timp ce călăreau ca o promisiune a furtunii care se simțea în aer, iar norii erau cenușii și grei. Itendentul observă privirile rapide în sus ale cavalerului care studia cerul,iar când se uită și el, expresia îi deveni gânditoare.

După numărul de oameni se parea că nefericitul de Cottey era în han. Nu putea fi altă explicație pentru atât de mulți oameni care stăteau și așteptau, toți sperând să vadă cauza neliniștii sau, ideal, cadavrul. Imediat ce îi văzură pe călăreți, se dădură la o parte nerăbdători pentru a le face loc celor trei spre ușă, iar murmurul începu să crească odată cu entuziasmul oamenilor.

La intrare Simon văzu un om scund, dar îndesat, lat în umeri, puternic și pântecos, care se încrunta în jur de sub un păr de culoare nisipului încercând să țină oamenii la distanță cu bâtă solidă.

— Slavă cerului că sunteți aici! Lepădădurile astea nu au nimic mai bun de făcut decât să vadă nefericirea altuia. Tanner, scapă de ei, te rog.

Polițistul descălecă încet de pe calul său bătrân și îl bătu pe gât uitându-se la oameni. Tanner avea o constituție care impunea respect. Chiar și fără o armă în mână ținuta sa era amenințătoare, cu corpul solid și compact mișcându-se încet de parcă ar fi vrut să prevină coliziunea mușchilor de sub pielea sa. De obicei ochii de pe chipul pătrat aveau o lumină binevoitoare, dar nu și acum: Simon mai văzuse expresia aceea înainte, în ziua în care îi prinseseră pe ciomăgași. Cu gura strânsă, se uită la chipurile oamenilor plin de dezgust, iar, sub privirea sa, oamenii începură să se mute de pe un picior pe altul și să tușească nervos. Câțiva se întoarseră și plecară. Alții mai așteptară un pic de parcă ar fi fost nepăsători, dar în curând îi urmară pe primii.

Hanul avea un paravan mic, un coridor de lemn în spatele ușii pentru a păstra curentul departe de sală, iar în spatele unei perdele

la dreapta aflară o cameră mare pătrată, blocată la celălalt capăt de un alt paravan de lemn și de o tapiserie. Bușteni grei deja trosneau și aruncau scântei în vatra din centrul camerei. Trei bănci mari erau îngrămădite aproape, în așa fel încât clienții să se bucure de căldură. Deși acoperișul era înalt, camera era caldă, iar aerul greu din cauza mirosului dulceag de bere și vin stătute.

Simon și Baldwin intrară împreună, bucuroși să fie din nou la căldură după călătorie și se duseră direct la foc. Întinzând mâinile spre flăcări urmăriră degetul hangiului care arăta spre silueta tăcută care stătea cu spatele la zidul din stânga lor. Fața îi era în întuneric, dar Simon putea vedea doi ochi mari uitându-se la el. Când flăcările pâlpâiră deodată, luminându-i chipul, itendentul tresări. Ochii fermierului erau plini de groază. Un câine ciobănesc alb cu negru stătea la picioarele lui, cu capul odihnindu-i-se în poală de parcă ar fi încercat să-l aline.

— Tu ești Cottey, întrebă blând Baldwin, iar fermierul cu chipul cenușiu încuviință. Părea un omuleț bătrân, obosit și deprimat.

Tanner se mișcă, păstrându-se în umbră ca să nu-i distragă, luându-l și pe hangiu cu el. La început i se păru polițistului că itendentul și cavalerul nu erau siguri dacă să-i pună întrebări lui Cottey, atât era de supărat. Ca să-i potolească orice frică ar fi avut, Baldwin se așeză ușor, itendentul urmându-i exemplul.

— Trebuie să-ți punem câteva întrebări, Cottey. Te deranjeaza? întrebă Baldwin păstrându-și vocea joasă și blândă. Ai găsit un cadavru?

Dând din cap, bătrânul se uită la ei, apoi ochii îi coborâră la câinele de la picioarele sale ca într-o surprindere înfricoșată.

— Știi cine era?

— Da. Parcă ar fi oftat.

— Cine?

— Agatha Kyeler.

Simon își văzu prietenul tresărind la nume și se miră în timp ce Baldwin continuă.

— O știai?

— Da.

— O știai bine?

Fermierul se uită curios la el, de parcă s-ar fi îndoit de motivele cavalerului pentru care era întrebat, înainte de a da scurt din cap.

— Unde îi este cadavrul? L-ai adus cu tine?

— Nu, spuse Cottey. Am lasat-o acolo. Eu... am crezut că nu voi putea să o ridic. L-am rugat pe tânărul Greencliff să o păzească. El locuieşte cel mai aproape.

Simon oftă.

— Ni s-a spus că ai crede că e o crimă. De ce? Ce te-a făcut să crezi asta?

Fermierul se uită în sus din nou şi se aplecă înainte, chipu-i supt mişcându-se în lumina focului, cu ochii strălucindu-i în nuanţe galben şi roşu de mânie.

— Gâtul, spuse. Cine şi-ar fi tăiat propriul gât?

Strâmbându-se, Bastardul simţi junghiul din gât care nu voia să dispară în timp ce se ridica, mormăind. Focul se stinsese şi îi luă timp până să-l reaprindă, dar când începu să ardă, se lăsă pe vine şi îl privi trist.

Părăsind adăpostul, stătu afară pentru un moment şi se uită la cer, mirosind aerul ca un marinar. Sigur vremea rece se va păstra pentru o vreme, dar deşi norii erau groşi şi grei, simţea că nu-şi vor da drumul pentru o zi sau două. Pe jos era o urmă de zăpadă, dar era sigur că nu va mai ninge astăzi.

Când se uită spre sud, putea vedea că mlaştinile albastre-cenuşii nu erau atinse de zăpadă. Cu excepţia câtorva scobituri, nu se vedea decât pământul gol. În timp ce se încrunta gânditor, un deget de lumină părea să mângâie blând un dâmb chiar în faţa lui, de parcă i-ar fi arătat calea.

Încuviinţând cu un gest hotărât, intră înapoi. Va strânge mai întâi lemne ca să aibă în caz de vreme rea, deşi pentru moment era încă bine. Apoi se va duce spre mlaştini.

Capitolul 5

Refuzând un ulcior cu bere, Baldwin și Simon se îndreptară spre cai. Bătrânul fermier fusese de acord să-i ducă la locul unde o găsise pe bătrână, iar când auziră că are o căruță, se deciseră să o ia cu ei și să o folosească la transportul cadavrului. Hangiul hrănise și adăpase catârul care era aproape vioi când fu dus în față.

Atmosfera umedă și rece de afară era atât de crâncenă și aspră încât doar cu o voință imensă Simon se forță să părăsească hanul călduros. Observă că începuse să ningă, fulgii moi căzând ușor din cerul plumburiu și făcând focul să apară cu atât mai atrăgător. Oamenii din fața hanului probabil că au gândit la fel, deoarece dispăruseră de acolo.

Punându-și mănușile, Simon văzu că doar câțiva tineri mai rămăseseră, nedorind să plece în caz că mai era o șansă să vadă ceva interesant. Rânji la ei bine dispus în timp ce se îndrepta spre calul său și se aruncă în șa, așteptându-i pe ceilalți să încalece. În acest timp văzu o fată care stătea deoparte și se uita la el cu ochi căprui, mari și serioși. Nu putea să aibă mai mult de zece sau unsprezece ani, se gândi, și îi zâmbi rapid. Fata îi răspunse la zâmbet, apoi își aplecă ochii, ca în cugetare, înainte de a-și strânge buzele și a pleca. Era trist, simțea el, ca niște copii atât de mici să fie obișnuiți cu moartea atât de devreme în viață, dar știa că până și aici, copiii aveau rude care muriseră de foame. În orice caz, ce ar fi putut face el? Văzând că ceilalți trei erau gata, porni la trap după ei spre cotitura la dreapta a drumului, uitându-se la cer din când în când încruntat întrebându-se cât de rea va fi furtuna.

Călărea tăcut, privindu-l pe fermier. Nerăbdarea sa îl făcuse pe bătrân să se retragă în sine. După ce îi pusese întrebare, o dată ce Cottey le spusese despre gâtul tăiat, acesta se închisese în sine, cu ochii înlăcrimați de parcă i-ar fi fost frică de ceva.Dar de ce? Era ceva de care nu le spusese, Simon era sigur de asta, și intenționa să afle dar, spre suprinderea lui, fermierul nu era preocupat de cei trei oameni, de-abia le arunca o privire. Concentrarea sa era

direcționată doar spre copacii din prejur, cu ochii plimbându-i-se neliniștiți dintr-o parte în alta apoi în sus, de parcă s-ar fi așteptat la o ambuscadă.

Când se uită la prietenul său, văzu că și Baldwin era adâncit în gânduri. Numele bătrânei îl suprinsese, Simon știa, și se întreba dacă ar fi trebuit să-i întrerupă prietenului său dispoziția contemplativă. Decise să nu o facă. Baldwin îi va explica când va fi pregătit.

Itendentul avea dreptate. Să audă numele bătrânei atât de curând după ce i-l menționase prietenul său îl îngrijorase pe Baldwin. Era prea mare coincidența. Dacă l-ar fi crezut pe Bastard, principalul motiv pentru vizita sa era de a o vedea și de a-i mulțumi pentru că l-a salvat. Cu siguranță nu era nici un motiv să presupună că a fost implicat în moartea sa.

Mai era doar o milă până la marginea copacilor, iar aici fermierul își opri măgarul și arătă fără să scoată nici un cuvânt spre golul din gardul viu. Cavalerul și intendentul se urcau în curând pe el și intrară în câmpul din spate.

Tanner fu surprins să vadă că bătrânul nu făcuse nici un efort în a sări împreună cu ceilalți. Uitându-se mut în față, rămase pe capra de lemn, cu hățurile gata în mâini, de parcă i-ar fi provocat să-i ceară să li se alăture, neobservând nici măcar câinele care sărise în căruță și își lăsase labele din față alături de el pentru a se uita de jur împrejur. Ceilalți erau prea departe ca să-i mai audă, așa că polițistul își duse calul pe lângă bătrân și îl întrebă încet:

— Ce s-a întâmplat, Sam?

Când chipul fermierului se întoarse spre el, îi putu vedea teroarea din ochi.

— Din cauza ei, Stephen. A ei! De ce a trebuit să o găsesc eu?

Uitându-se la el, Tanner tocmai voia să-l întrebe ce a vrut să spună când Simon îl chemă de după gardul viu. Dând din cap la itendent spuse:

— Așteaptă aici, Sam. O să ne explici toate astea mai târziu. Descălecând de pe cal, polițistul se duse spre gardul viu, se cățără pe dâmbul abrupt și-i urmă pe cei doi pe câmp.

Zăpada cădea din ce în ce mai mult acum, fulgi mari și deși plutind și așezându-se ușor, făcând întreaga zonă să pară calmă

și liniștită, dar polițistul nu putea fi păcălit, știa prea bine ce periculoși erau fulgii mari și moi pentru cei neștiutori. Dar nu asta îl făcu să se încrunte. Cunoștea familia Cottey de mulți ani – Samuel, fratele său, copiii lor - și îi știa ca fiind oameni zdraveni și nepăsători. Nu știa ca vreunul din ei să arate o asemenea frică, nici în trecut când erau mai tineri, iar Sam și el se luptaseră ca soldați. De ce era atât de tulburat de moartea femeii?

Simon și Baldwin erau la câțiva iarzi mai deoarte, mergând spre un tânăr înalt îmbrăcat într-o tunică roșiatică și ciorapi de lână, cu o pătură roșie groasă pe umeri, legată ca o mantie scurtă. La brâu avea un cuțit serios cu mâner de lemn. Tanner îl recunoscu imediat: Harold Greencliff.

Cavalerul nu-l mai întâlnise până acum. Greencliff era un tânăr arătos, înalt și blond de vreo douăzeci de ani, lat în umeri cu un chip deschis și prietenos, ars de vânturi. O pereche de ochi mari albaștri străluceau de sănătate de o parte și de alta a nasului drept. După hainele sale nu părea să fie sărac, dar nici prea bogat. Avea ochi strălucitori, cu o privire ascuțită, dar cavalerul nu-l judecă doar după asta. Știa prea mulți săraci cu duhul care la prima vedere păreau inteligenți, pentru a crede în prima impresie.

În mâini ținea un toiag de cioban, iar degetele i se plimbau de-a lungul lui în timp ce-i privea apropiindu-se cu o agitație pe care Baldwin nu o putea înțelege. Părea ciudat ca un cadavru să provoace atâta teamă – mai întâi Sam Cottey, acum băiatul ăsta. Dădu din umeri. Trebuie să fie vreun motiv și era sigur că-l va afla imediat.

— Tu ești Greencliff? întrebă el.

— Da, răspunse băiatul uitându-se peste umărul lui Baldwin la intentedent și la polițist.

— Trezirea, băiete! spuse cavalerul iritat. Tu ai grijă de cadavrul acestei bătrâne pentru Cottey, nu-i așa? Unde este?

Tăcut Greencliff se întoarse și arătă spre gardul viu care ducea în unghiuri drepte spre drum pentru a păstra oile să nu dispară în pădurile de dincolo. Acolo, în întunericul dintre plante, putură să observe o mică grămăjoară. Pentru Simon arăta ca o maldăr de cârpe murdare zăcând pe urma lăsată de o vulpe sau un bursuc, în

golul dintre două tulpini ale gardului viu, jumătate sub plante și jumătate în câmp. Se duse împreună cu cavalerul acolo, lăsându-l pe Greenfield locului, jucându-se nervos cu toiagul, cu Tanner impertubabil lângă el. Cei doi se apropiară de cadavru, oprindu-se la trei sau patru iarzi de el.

— Ai atins-o? strigă Simon înapoi la băiat, cu chipul încruntat.

— Nu, domnule. Imediat ce bătrânul Sam mi-a spus că e aici, am venit și m-am așezat acolo unde m-ați văzut. Nu am vrut să mă uit la ea.

Aruncând o privire înapoi, Baldwin dădu din cap. Putea să vadă că pașii băiatului nivelaseră o mică porțiune de iarbă, dar nici o urmă nu ajungea până acolo, arătând că băiatul fusese acolo de când începuse să ningă și nu se mișcase de atunci.

— Ai auzit pe cineva de azi-dimineață? Ai văzut pe cineva?

— Nu, domnule.

— Dar noaptea trecută? Ai văzut sau auzit ceva ciudat?

— Nu, domnule. Nimic.

Chipul îi era neliniștit, disperat să convingă, și după ce Baldwin îi susținu privirea un moment, dădu din cap din nou, apoi ridică o sprânceană la itendent și arătă spre bărbie.

— Nu sunt urme, Simon. Nu vom putea să vedem dacă a fost cineva aici azi-noapte. Cel puțin nimeni nu a fost aici de când a început să ningă.

Avea dreptate. Nu exista nici un semn care să deranjeze zăpada de jumătate de inci grosime, iarba cosită de-abia vizibilă la suprafața ei. Ridicând din umeri, Baldwin străbătu ultimii iarzi spre cadavru.

Zăcea parțial sub gardul viu, cu fața în jos. Jumătatea de jos era îndreptată spre câmp, în timp ce capul și trunchiul erau protejate de plante și neacoperite de zăpadă. Putea să vadă hainele negre ale bătrânei.

— Așteaptă, spuse Baldwin și păși înainte, ghemuindu-se încet, ochii negri mișcându-se rapid pe pământ, de fiecare parte a cadavrului, spre locul de unde veniseră, în sus la gard și, din nou, la silueta inertă. Când vorbi, vocea îi era o șoaptă.

— Vremea a fost așa de rece că nu e nici o urmă pe pământ: e prea tare. Chiar dacă ar fi fost vreuna, zăpada ar fi acoperit-o. Nici măcar un vânător nu ar putea găsi ceva.

Simon încuviință, lăsându-se într-un genunchi și uitându-se pe unde veniseră, dincolo de Tanner și Greencliff spre gardul viu care delimita drumul. Proprii lor pași erau distincți, urme prin zăpadă, dar începuse să ningă când erau la han. Acum nu mai putea vedea nici măcar urmele lui Cottey de când găsise cadavrul. Uitându-se înapoi la cavaler, spuse:

— Ar fi putut să vină dinspre pădure? Prin gardul viu?

— Nu, nu cred, veni răspunsul gânditor al cavalerului în timp ce se uita în sus. Uite. Ramurelele nu sunt rupte. Nu, pare că a căzut din partea asta. Poate că a murit chiar aici. Își mușcă buza și se gândi. Hai să-i vedem chipul, Simon. Ajută-mă să o mișc.

Itendentul făcu o grimasă lipsit de chef. Asta era partea pe care o ura, primul șoc la vederea unui cadavru, a rănii care a ucis. Oftând, ținu cadavrul de șolduri în timp ce Baldwin o luă ușor de umeri și o rostogoli. Deodată se trase înapoi și exclamă:

— Dumnezeule!

— Ce? Spuse Simon aruncându-i neliniștit o privire.

Baldwin se uită înapoi la el, șocul făcând loc unui interes crescând.

— Nu mă suprinde că era tulburat! Avea dreptate când a spus că gâtul e tăiat – capul aproape e separat de corp!

Purtară cu grijă cadavrul câțiva iarzi depărtare de gard și îl așezară în iarba acoperită de zăpadă. Dând din cap încet, Simon se ridică cu mâinile în șolduri, în timp ce Baldwin îngenunche și studie corpul atent. Itendentul se uita la trista adunătură de haine și rămășițe omenești, gândindu-se cât de jalnic arăta, această mică grămăjoară care fusese cândva o persoană – chiar dacă doar un șerb. Încă se uita când Baldwin se ridică.

— Oricine a făcut asta a vrut să se asigure că nu se mai trezește. Așa cum a spus și Cottey, nu putea să-și producă ea asemenea rană!

Uitându-se în jos, Simon își dădu seama ce a vrut să spună. Oasele erau încă legate între el, dar carnea era atât de adânc tăiată încât cartilajul galben al traheei se putea vedea ca un tub perfect în

gât. Cutremurându-se, intendentul icni și se întoarse, înghițind rapid. Închizând ochii și respirând adânc, își opri sentimentul de rău din stomac. Auzi râsul înfundat al cavalerului și pașii care scârtâiau pe zăpada uscată, dar își menținu ochii închiși încă un pic.

— Simon, vino și te uită la asta!

Ochii deschizându-i-se brusc, Simon se întoarse și plecă repede de lângă cadavru spre gardul unde cavalerul se ghemui. La apropierea lui, Baldwin se ridică, iar Simon fu surprins de încruntătura sa nedumerită:

— Ce e asta?

— Vezi ceva ciudat aici?

Itendentul înghiți. Stomacul încă îi era tulburat din cauza șocului, și nu avea nici un chef de jocuri. Deschise gura să dea o replică dură, dar văzu concentrarea meditativă din ochii cavalerului. Vorbele i se opriră în gât, iar privirea îi căzu pe locul unde găsiseră cadavrul.

Acolo unde zăcuse, silueta îi rămăsese pe iarbă și pe pământ. Zăpada înconjura liniile picioarele ei. Nici un strop nu căzuse sub ea și nici gheața nu atinsese pământul. În afară de câteva rămurele și frunze, nu putea să vadă nimic. Ridicând din umeri se uită în sus la cavaler întrebător:

— Cu siguranță zăcea aici înainte de a începe să ningă, se hazardă el.

— Poate... Baldwin se întrerupse apoi se ridică și se duse din nou la cadavru. Fără chef, itendentul îl urmă.

Deși încercă să-și ferească ochii, Simon își dădu seama că tot la rana hidoasă se întorceau, iar stomacul începu să i se simtă ca un ceaun de tocană la foc, fierbând și îngroșându-se, făcându-l să râgâie. Fierea i se ridică să-i ardă gâtul și se cutremură la gustul acid. Cadavrul nu părea să-l înfricoșeze pe cavaler, care îi luă capul în mâini și îl răsuci într-o parte și în alta, uitându-se în tăietură și la cartilajul galben al traheei secționate. Se uită la trăsăturile vinete, înghețate și trase, în ochii încețoșați, înainte de a se ridica din nou și a se încrunta, mergând încet de jur împrejurul cadavrului și contemplându-l cu capul aplecat într-o parte.

— Am văzut-o pe această femeie sâmbătă, spuse el ușor. Nu-i știam numele atunci. Era doar o bătrână pe un drum. Nu am vorbit niciodată cu ea, iar acum trebuie să aflu cine a ucis-o. Se opri din gândurile sale și se uită la Simon. E trist, nu?

— Oh...da.

Cavalerul îi zâmbi scurt.

— Nu asta e ideea, Simon. Trist poate să fie, dar aici e ceva în neregulă. Nu poți să-ți dai seama? Are gâtul tăiat. Trebuie să fi sângerat ca un porc înjunghiat! Unde e sângele? Ei?

Cu toată neliniștea lui Greencliff, Tanner era mulțumit că vadă că era destul de bucuros să ajute la transportul cadavrului la căruță în timp ce Simon și Baldwin cercetau cu atenție gardul. Băiatul luă pătura de pe umerii săi și îl ajută pe polițist să înfășoare cu ea silueta subțire și fragilă, punând-o alături și rostogolind cadavrul în ea, dar în timp ce polițistul o luă de umeri, nu putu să nu observe felul în care ochii lui Greencliff se îndreptau mereu spre golul din gard unde zăcuse Agatha Kyteler.

Bătrânul polițist văzuse multe cadavre în viața lui, rănite brutal după o bătălie, oameni care sângeraseră până la moarte după ce membrele le fuseseră ciopârțite sau care sufereau de morți încete și dureroase din cauza rănilor de la stomac și cadavrele triste și torturate ale oamenilor care încercaseră să treacă prin mlaștini pe vreme rea. Pentru el, acestea erau cele mai groaznice, cu mâinile contorsionate ca niște gheare încercând să se târâie acei câțiva iarzi în plus până la adăpost, cu fețele strâmbe și pline de angoasă, chiar și în moarte. Îi înțelegea pe cei care se revoltau la vederea unor asemenea cadavre, deși el le trata cu indiferență, dar era ușor surpins că Greencliff era atât de calm luând în considerare frica sa anterioară.

Când ajunseră la gardul dinspre drum își dădu seama care era problema. Greencliff merse sus pe taluz, împiedicându-se. Se opri în vârf, iar Tanner îi văzu chipul. Băiatul nu era doar tulburat, era îngrozit, iar polițistul tocmai voi să-l îndemne nerăbdător :„E moartă, băiete, nu îi mai pasă dacă o scapi!“ când văzu privirea băiatului licărind spre Baldwin și Simon, iar înțelegerea îl lovi ca un fulger: îi era teamă de cavaler, nu de cadavru!

Din acel moment, polițistul îl urmări cu atenție. Reușiră să treacă cadavrul pe drum, iar de acolo le luă puțin să-l arunce fără prea multă ceremonie în spatele căruței înalte. Din nou, polițistul văzu că bătrânul fermier nu se mișcase. Părea înlemnit. Chiar și când cadavrul bătrânei lovi căruța și o făcu să clatine, Cottey stătea uitându-se drept în față, cu umerii aplecați de parcă s-ar fi păzit de frig și cu coatele pe genunchi.

— Haide, Sam! strigă Tanner. Să ne întoarcem la Wefford. Cottey fluieră și îl îndemnă pe catâr, dar nici nu vorbi, nici nu se întoarse, iar polițistul dădu din cap dezgustat.

Baldwin și Simon fură rapid înapoi. Cavalerul se urcă pe cal și se uită la Simon cum îl imită, apoi privi spre Greencliff.

— Am vrea să te vedem mai târziu – când vom putea afla mai multe. Locuiești aici? Arătă cu bărbia spre casa din vârful unui mic dâmb. Când Greencliff încuviință, se întoarse, cercetă dacă ceilalți erau gata și porniră înapoi spre Wefford. Când intrară din nou între copaci, văzu că Simon îl ajunsese din urmă și călărea pe lângă el.

Zâmbind, cavalerul îi aruncă o privire rapidă.

— Te simți mai bine?

— Nu prea. Tăcu pentru un momemnt, apoi spuse gânditor. Întotdeauna e mai rău chiar înainte de a-i vedea, nu? Niciodată nu știi ce poate să-l facă mai revoltător. Odată ce ai văzut , nu mai e așa de groaznic.

— Nu, cred că nu, zise Baldwin, pierindu-i zâmbetul.

— Ești sigur despre sânge?

Veselia dispăru precum zăpada ștearsă de pe armură.

— Da. Nu poate să fi murit aici, nu cu cantitatea de sânge pe care trebuie s-o fi pierdut. Gândește-te: când tai gâtul unui porc sau unui miel, sângele țâșnește, nu?

— Ei bine, da...

— La fel și la oameni. Dacă ar fi murit aici, frunzele, pământul, totul în jur ar fi fost plin de sânge. Nu, nu se poate să fi murit aici.

— Și unde a murit atunci?

— Unde? Vocea îi deveni mai înceată și mai joasă, reflectând în timp ce continuă. Asta trebuie să încercăm să aflăm.

„Da“, gândi Simon. „Și de ce a fost pusă acolo.“

Intrară în Wellford un pic după prânz și cărară silueta înfășurată în han, ignorând protestele proprietarului, înainte de a cere vin cu mirodenii.

Mergând prin interiorul întunecat, Simon se îndreptă spre bănci și se așeză, ținând mâinile îndreptate spre flăcări ca într-un ritual păgân, simțind cum îi fuge rebegeala, lăsând doar înțepături și furnicături odată cu reîntoarcerea senzațiilor. Gemând, își întinse picioarele spre vatră și își mișcă degetele, strâmbându-se de durere.

După o clipă auzi perdeaua dată deoparte și mersul familiar al prietenului său.

— Doamne! Mulțumesc pentru darurile mărunte! E așa de bine! spuse cavalerul dezgolindu-și dinții în timp ce se apropie de flăcări și oftă. Hangiu! Unde mi-e vinul?

Simon se uită la el.

— Creadeam că ești moderat la băutură.

— Când e frig? Moderație, da: dar nu dacă excludem confortul, spuse el apoi strigă din nou:

— Hangiu!

Acesta intră încruntându-se cu o insatisfacție amară pe chip și se duse spre celălalt capăt al sălii, dispărând prin perdea. După un moment se întoarse aducând două ulcioare și două căni pe o tavă pe care o așeză între ei. Întorcându-se, era pe punctul de a pleca, când Simon îl chemă înapoi.

— Femeia asta moartă. Agatha Keyler, spuse gânditor itendentul. Numele nu pare comun în aceste părți.

— Nu, domnule. Era nou-sosită pe aici. A venit acum vreo zece ani.

— Ai părut surprins când ai auzit că a murit. Când îl întrebam pe Cottey.

— Da, domnule. Am auzit numele ei destul de recent. Omul îi povesti despre vizita Bastardului și despre cum a întrebat despre bătrână. Baldwin se încruntă în timp ce asculta, dar nu spuse nimic și ignoră privirea întrebătoare a lui Simon.

— Ce știi despre ea? întrebă Simon, cu ochii pe prietenul său. Se simțea neliniștit. Era clar că Baldwin era îngrijorat, și din ce

spusese despre vizita Bastardului când familia Puttock ajunsese la el, putea să înțeleagă de ce.

— Să știu despre ea? Eu nu...

— A fost ucisă, să știi, spuse cavalerul scurt, evitând ochii omului în timp ce se juca cu mânerul sabiei amenințător. Vrem să aflăm cine a făcut-o.

— Da, domnule.

— Atunci, răspunde!

Oftând, hangiul le turnă vin, apoi se așeză și se uită morocănos cât sorbiră lichidul fierbinte și condimentat.

— A venit de departe. Unii spun că tocmai de pe Pământul Sfânt. Nu știu. A luat terenul defrișat din spatele lui Oatway, la o milă de aici, spre est.

— Și? Ochii lui Baldwin se micșorară, iar Simon avu impresia că era sigur că hangiul ascundea ceva. Haide, omule. Ești hangiu! Îi știi pe toți de aici și cunoști toate bârfele. Ce se spunea despre ea? O știai bine? Cine o plăcea, cine o ura? Ce știi despre ea?

Ochii i se mișcară rapid de la cavaler la itendent și înapoi și, de parcă i-ar fi fost frică de ceea ce ar fi putut vedea pe fețele lor, se uită în flăcări. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton jos, nu plin de frică, dar încet și domol.

— Nu era bogată, dar avea mereu destul cât să supraviețuiască. Era foarte înțeleaptă și supăra pe mulți. Îi făcea să se simtă proști. Era și arogantă. Nu-i suferea pe proști. Nu fără să-i lase să afle ce credea despre ei.

— Dar prietenii ei?

— Întrebați femeile de pe aici. Toate o știau.

— De ce?

Se uită la el brusc cu un mic zâmbet în colțul gurii.

— Le ajuta cu copiii. Când era o problemă la naștere- orice problemă – ea le ajuta. Era o moașă bună..

— Deci le va lipsi?

— Da, spuse el. Unii îi vor duce dorul.

— O ura cineva? I-ar fi dorit cineva moartea?

Cu o ridicared din umeri, hangiul își arătă indiferența, dar sub intensitatea privirii lui Baldwin, vorbi cu un aer defensiv.

— Posibil unii. Dar nu poți crede tot ce spun oamenii pe aici. „O să-l omor!“, „Îl urăsc“, „Merită moartea!“ auzi în fiecare zi pe aici. Când un om bea prea mult, gura îi vorbește vrute și nevrute – e normal. Nu poți să crezi așa ceva, doar vinul vorbește.

— Cine a spus asta despre Kyteler?

— Oh! Nu știu. Mulți oameni. Le era frică de ea. Părea prea înțeleaptă, cum am spus. Oamenii sunt îngrijorați de femeile prea deștepte.

— Deci cine a spus așa ceva despre ea? îl presă Baldwin.

— Cum am spus, nu înseamnă nimic. Sunt câțiva care au spus astfel de lucruri. Tânărul Greencliff. Și bătrânul Oatway.

— Au spus de ce? De ce o urau? întrebă Simon, aplecându-se înainte cu brațele pe genunchi în timp ce se încrunta.

— De ce? Ha! râse scurt. Oatway are o bucată de teren între proprietatea ei și aici unde crește găini. Cam acum o lună, a observat că îi lipsește un pui și când l-a căutat i-a găsit penele împrăștiate tocmai până la casa Kyteler. El crede că a fost câinele ei, dar ea jură că nu a fost.

— Dacă se ducea în direcția aia, ar fi putut fi o vulpe sau orice altceva, îndreptându-se spre sălbăticie, departe de case și înapoi spre pădure, spuse Simon.

— Asta a spus și ea, dar bătrânul Oatway nu a crezut-o! El gândea că e câinele ei și atât. Oricum, s-a dus la ea și i-a spus că vrea găina înlocuită, dar ea a refuzat. De atunci, a mai pierdut doi pui, iar el o urăște, învinovățind-o pentru ei.

— Nu prea e un motiv de crimă, spuse blajin Baldwin.

Simon se uită la el.

— Un pui înseamnă carne destulă pentru o săptămână sau două pentru doi oameni. După ultimii ani, aș spune că e un motiv bun de a ucide.

— Ei bine, hangiul se suci în scaun, nu spun că nu este, dar nu cred că ar putea să ucidă. Nu bătrânul Oatway.

— Nu? Dar Harold Greencliff?

— Harry? Nu, nu cred. E un băiat bun. Nu, n-ar ucide.

— De ce o ura pe Kyteler?

— Nu știu. Chiar nu știu. Ceva s-a întâmplat, totuși. A venit aici...

— Când?

— Ieri. Târziu după-amiază, cred... Da, era după lăsarea întunericului, așa că trebuie să fi fost vreo cinci. A venit a luat o halbă de bere și s-a așezat chiar acolo. Arătă spre colțul cel mai îndepărtat lângă paravanul ce ducea la camera din interior. Un pic mai târziu, apăru prietenul său, Stephen de la Forte, și începură să vorbească, iar eu l-am auzit pe Harry spuse că e o cățea și dacă nu era atentă, cineva va avea grijă de ea.

— Și?

— Oh, au plecat imediat după asta. Dar nu aș putea spune că era foarte nervos – părea mai mult trist, nu înfuriat, doar supărat, așa că nu cred că s-a dus direct s-o omoare. Oricum, s-au întors aici câteva ore mai târziu – înainte de opt.

— Cine? Greencliff și de la Forte?

— Da.Au revenit și s-au instalat aici toată seara cu câțiva prieteni ai lor.

— Unde fuseseră?

Dădu din umeri.

— De unde să știu? Să mănânce sau altceva, nu știu.

— Cum păreau când s-au întors?

— Oh, Stephan era mai gălăgios ca de obicei, dar cred că băuseră ceva cât au fost pe afară. Pe unii oamenii îi face să se comporte așa. Harry era tăcut. Așa e când bea prea mult. E un băiat de treabă, liniștit.

— Înțeleg, spuse Baldwin, dar în timp ce deschidea gura să mai întrebe ceva, Tanner și Cottey intrară înăuntru după ce se duseseră să vadă cadavrul. Mergând spre oamenii de lângă foc, se așezară și se uitară cu alean la ulcioarele de vin până când Baldwin făcu semn și hangiul se ridică în silă să aducă mai mult, de data asta fără să se uite și pe el.

— Am pus-o în dependință. Poate rămâne acolo până când vine preotul să o vadă, spuse Tanner, uitându-se la vinul care era turnat în timp ce ținea mâinile spre foc. Oftând, continuă: Săraca bătrână va fi bine acolo. Am pus-o într-o ladă. Șobolanii ar trebui să o lase în pace vreo zi sau două.

Simon încuviință, apoi se uită la hangiu, care se întorsese și se uita din nou îmbufnat în flăcări.

— Avea familie?

— Ce, aici? Uitându-se în sus, părea că își pierduse interesul, de parcă își epuizase cunoștințele și prefera să nu mai vorbească despre asemenea lucruri. Nu, nu din câte am observat. Sam? Tu ai văzut vreo rudă cu ea?

Luând o sorbitură lungă din băutura sa, bătrânul fermier făcu o pauză înainte de a răspunde. Cu capul lăsat pe o parte, se gândi.

— Nu. Nu cred. Băgați de seamă, trebuie să-l întrebați pe Oatway asta. Oricine s-ar fi dus să o vadă pe bătrâna..., ar fi trebuit să treacă pe proprietatea lui prima dată.

— Cred că trebuie să-l vedem pe Oatway, spuse Baldwin gânditor.

Capitolul 6

Bastardul fluiera în timp ce mergea cu ușurință spre sud, păstrând mlaștinile drept în față. Păreau frumoase, întunecate și blânde cu o nuanță ușoară de mov și albastru, stropite cu alb în zonele umbrite unde soarele nu putea ajunge. Aici, la limitele Creditonului, mlaștinile acaparau întreaga privelițte, întinzându-se de la est la vest de parcă ar fi încercat să-i arate că cea mai bună cale e pe acolo.

În curând ieși dintre copacii care îl înconjurau și se îndreptă în josul potecii care ducea spre oraș. Aici se duse în piață și își cumpără pâine și carne înainte de a continua. Spre suprinderea lui, în timp ce părăsea piața, își auzi numele strigat, iar când se întoarse, îl văzu pe negustor, Trevellyn, la ușa hanului.

— Deja pleci?

— Da. Mi-am terminat treburile pe aici. Mă îndrept spre coastă.

— Înțeleg. Te duci la Oakhampton și apoi spre sud?

— Nu, spuse Bastardul scurt, și îi explică calea. Ar trebui să fie mai repede așa.

— Da, spuse negustorul. Avea o expresie ciudată în ochi în timp ce se uita la Bastard contemplativ. Este o cale ușoară dacă te duci

prin mlaştini. Mergând o distanţă scurtă împreuna cu Bastardul, arată locul unde începea drumul şi se asigură ca gasconul înţelege ruta înainte de a se întoarce la han.

Urcându-se pe cal, Bastardul se uită după el gânditor. ajutorul negustorului nu suna de bine. Nu-i stătea în caracter după ultima întâlnire de la Wefford. Dar sfatul părea bun.

Drumul ducea printre câteva case, în josul unui mic deal, şi departe în câmp. Trecând un râu, văzu că drumul era bine marcat şi uşor de urmărit, iar, în curând, începu să fluiere vesel.

După ce călări câteva ore, ţinutul începu să se schimbe. În locul dealurilor împădurite de lângă Wefford şi Furnshill, copacii deveneau din ce în ce mai rari, iar dealurile mai abrupte. Drumul şerpuia leneş printre dealurile, de parcă dacă s-ar fi urcat pe ele ar fi luat prea mult efort, şi grăbi pasul. Ca soldat, îi displăceau locurile închise: voia să ajungă în mlaştini şi în câmp deschis.

Nu departe de ele, văzu că drumul intra într-o pădure care limita mlaştinile departe de cea mai apropiată casă. Nu mai întâlnise călători de mai bine de o oră, lucru ce îi mărea sentimentul de solitudine.

Călărind în umbră, îşi dădu seama că aerul pare încărcat. Era o linişte, de parcă animalele sălbatice şi-ar fi ţinut respiraţia aşteptând. Liniştea era intimidantă Când o pasăre neagră îşi luă zborul de pe o ramură şi cârâi de-a lungul unui gard viu în faţa lui, îşi opri calul cu o încruntare.

Se mişcase prea repede ca să fie deranjată de el. Altceva o făcuse să zboare. Dădu pinteni calului într-un pas încet şi se uită de jur împrejur cu o lipsă aparentă de dezinteres. Să se oprească prea mult apărea suspicios şi nu voia să evite pe oricine s-ar fi aflat în faţa lui. Dar în timp ce calul mergea înainte, era pe cât se poate de alert.

Cei pe care îi cunoscuse îi povesteau că simţiseră o imensă frică şi o stranie lâncezeală înaintea unei bătălii. El niciodată nu ştiuse de aşa ceva. Pentru el războiul era viaţă, întreaga sa existenţă se învârtise în jurul luptelor, iar fără bătălii viaţa sa ar fi însemnat prea puţin. Nici un atacator nu şi-ar fi dat seama de asta dacă îl privea acum.

Capul i se mișca lent, de parcă ar fi ațipit, iar în timp ce calul pășea ușor, întregul corp i se relaxa. Totuși reușea să observe fiecare tufiș, fiecare trunchi de copac cu grijă.

La doar douăzeci de iarzi între copaci văzu primul om și știu că va fi atacat.

La prima privire observă o sclipire roșiatică. Dacă nu se aștepta deja să vadă pe cineva, ar fi ratat-o, dar acea scăpărare fu de ajuns. Gândindu-se unde și-ar fi așezat proprii oameni pentru o ambuscadă, văzu alte patru locuri unde atacatorii s-ar fi putut ascunde. Erau prea multe – dacă ar fi fost atacat aici cu siguranță ar fi fost învins ușor. Cu acest gând în minte, bătu gâtul calului. Apoi cu o rugăciune rapidă, dădu pinteni calului și se avântă printre copaci,

Deodată pădurea se umplu de strigăte furioase. Auzi fluieratul unei săgeți care îi trecu peste cap, un blestem, apoi alte strigăte și blesteme în timp ce oamenii realizeau că le fusese capcana descoperită, și atunci reuși să iasă din pădure în câmp deschis. Mlaștinile!

Riscând o privire peste umăr, putea vedea trei oameni care se chinuiau să se urce pe cai. Unul fu mai rapid, ceilalți doi mai înceți. Uitându-se din nou, Bastardul văzu că primul se afla în fruntea celorlalți.

În față nu era nici un adăpost. O ambuscadă rapidă era imposibilă. Nu ar fi avut nici o șansă să se oprească și să lupte călare decât dacă mărea distanța dintre el și urmăritori. I-ar fi luat prea mult să-și apuce arcul sau lancea. Strângând din buze, se gândi în timp ce dădu din nou pinteni calului. Apoi, când se uită din nou în urmă, văzu că norocul era de partea lui. Omul din față se distanța de cei din spate.

Încă aplecat pe gâtul calului, luă frâiele în mâna stângă și își atinse spada ca să vadă dacă o poate scoate cu ușurință. Apoi începu să calculeze când să se întoarcă.

Nu dură mult. Omul din față era la vreo douăzeci de iarzi depărtare când Bastardul văzu un râu în față. Își simți calul încetinind și oprindu-se înainte de a sări. Avu timp să arunce frâiele calului de povară înainte de a sări.

Cu mușchii încordați ca niște arcuri uriașe, calul său sări râul, cel de povară urmându-l. Atunci știu că trebuie să acționeze. Imediat ce aterizară, trase de frâie și se întoarse cu fața spre omul care tocmai sărea pârâul.

Bastardul imediat dădu pinteni. Când omul și calul erau încă în aer, gasconul năvăli spre el, iar când aterizară era doar la câteva picioare de el. Urmăritorul său nu avu nici o șansă de a evita pumnul învelit în mănușa de oțel. Lovitura îl nimeri în bărbie, purtând în față greutatea celor doi cai și a cavalerului.

Văzându-și prietenul doborât din șa, ceilalți își încetiniră urmărirea, iar când Bastardul își trase sabia păreau că-și pierduseră entuziasmul pentru luptă.

— Duceți-vă! Duceți-vă și lăsați-mă – sau veți suferi răzbunarea săbiei unui cavaler! strigă el.

Cei doi ezitară. Amândoi erau bruneți și subțiri, ar fi putut fi frați, deși unul era îmbrăcat cu o tunică roșiatică, iar celălalt într-una albastră, amândoi aveau aceeași piele palidă și sprâncene groase. Animalele lor erau cai ieftini de călărit, nu cai de fermă, iar oamenii nu arătau a fi bogați, dar nici săraci. Ochii Bastardului se îngustară în timp ce-i privea. Ceva nu era în regulă aici. Acești oameni nu erau tâlhari obișnuiți – sau, dacă erau, atunci hoții din Anglia erau mai bogați decât cei din Gasconia.

— Plecați! le strigă din nou, iar cei doi schimbară priviri între ei. Unul din ei se îndreptă spre linia de copaci. Când tovarășul lui nu se mișcă, se opri și se uită înapoi, dar înainte de aputea striga, prietenul său întoarse și el cu o ultimă privire răutăcioasă la Bastard. În curând călăreau la un trap rapid înapoi de unde veniseră.

Doar când dispărură printre copaci, Bastardul își puse sabia în teacă și descălecă. Legă repede mâinile și picioarele prizonierului înainte de a-l supraveghea atent. Apoi, dând din umeri, se așeză și aprinse foc cât timp așteptă să se trezească omul.

Simon și Baldwin își mâncară prânzul la han, apoi, conduși de indicațiile lui Cottey, găsiră calea spre poteca murdară care ducea la casa lui Oatway. Călăreau împreună, cu Tanner în spate care avea trăsăturile înghețate într-o încruntătură contemplativă.

Ninsoarea se oprise acum, dar zăpada era destul de groasă încât să acopere marea parte a drumului, doar firele mai lungi de iarbă ieșind la suprafață. Aproape de trunchiuri, pământul și tufișurile erau neatinse de covorul alb, protejate de crengile mari. Îi părea straniu lui Baldwin, de parcă ar fi lăsat iarna în sat, iar acum intrau într-un ținut mai cald unde doar drumul era destul de rece pentru a suporta albeața virgină.

Când încă erau departe de fermă, Simon începu să audă un zgomot regulat peste ritmul constant al copitelor cailor. Tap, tap, tap, apoi pauză, apoi încă de două ori.. Se opri, dar după un moment începu din nou, iar el își ridică capul și se uită la Baldwin, care îi surprinse privirea și dădu din umeri.

Când sunetul deveni mai puternic, ajunseră la o bifurcație. Aleseră drumul din stânga, iar sunetul deveni și mai puternic. Ocolind pe ultima curbă, pădurea făcu loc unui teren defrișat. În mijloc era o colibă ponosită cu un acoperiș vechi și pătat, care lăsa fuioare subțiri de fum să iasă deasupra zidurilor care aveau nevoie de var. În față o vacă rumega la fân și se uita la ei cu un dezinteres plictisit, în timp ce printre picioarele ei pui de găină ciuguleau frenetic pământul și mizeria din curte. La stânga era un țarc solid cu capre, iar în dreapta ceea ce părea un crâng cu ramuri groase crescute grămadă.

Călăriră încet în curte. Părea goală, dar în timp ce se uitau împrejur, Simon auzi din nou bătaia. Atingându-și calul cu pintenii, îl duse în spatele casei. Acolo găsi o pășune, de curând curățată. Cioatele erau încă înfipte în pământul dur, iar zăpada nu putea ascunde faptul că iarba era subțire. Pământul se arăta în cicatrici roșietice.

La capătul cel mai îndepărtat stătea un om înalt, adus de spate, îmbrăcat într-o haină albastră, cu spatele la oaspeți lucrând la o serie de pari grei înfipți vertical în pământ. Între fiecare erau tufișuri.

Cavalerul și itendentul schimbară o privire, apoi încet călăriră spre el. Încă nu-și dăduse seama de prezența lor, iar în timp ce se apropiau îl auzeau fluierând în surdină.

În mână avea secure cu lama lată, o unealtă scurtă și curbată din oțel sub forma unei secere scurte cu un mâner de lemn, cu

care lovea crengile tufișurilor în jurul parilor pentru a construi un gard țesut din lemn care mai târziu va deveni un gard viu– destul de gros și trainic să-i țină animalele sale înăuntru, iar pe celelalte afară. Deodată se învârti, cu securea în mână, și stătu înfruntându-i, nemișcat în timp ce ei se opriră, uitându-se la el.

Era înalt, cu cel puțin cinci inci mai înalt decât Tanner, cam de o statură cu Simon, dar deși părea sănătos pentru vârsta lui, care atingea cu siguranță patruzeci și cinci de ani, era cam gârbovit. Obrajii îi erau ușor aprinși de parcă ar fi avut febră. Ochii îi străluceau întunecați de sub sprâncenele stufoase, a căror culoare pălea spre cenușiu la fel ca și părul neîngrijit. Simon remarcă mai ales ochii. Exista o expresie ciudată în ei – nu frică, ci un fel de neîncredere.

— Nu ai de ce să te temi, spuse Baldwin.

— Nu? Cine sunteți? Și ce vreți cu mine?

— Acesta este judecătorul de pace – iar acesta este polițistul. Eu sunt intendentul din Lydford, spuse Simon . Tu ești Oatway?

Securea se coborî un pic, dar ochii omului încă mai zburau de la unul la altul în îndoială.

— Și dacă sunt?

— Trebuie să-ți punem câteva întrebări. Știi că a avut loc o crimă?

— Nu, spuse el, iar surpriza lui era adevărată. Brațul îi căzu în lateral, până când unealta îi atârna uitată. Cine?

— Agatha Kyteler.

— Aia! Își drese gâtul și scuipă, ca și cum numele l-ar fi ofensat. Bine!

— Ai văzut-o ieri? întrebă Simon.

— Ieri? Se gândi. Nu, nu cred...

— Locuiești singur?

— Nu, soția mea e și ea aici. Adăugă mai blând cu o urmă de tristețe. Nu avem copii.

— Știi cumva dacă soția ta a văzut-o ieri? insistă Simon.

Oatway se uită în jos la securea sa, apoi oftă adânc și o înfipse cu putere într-un buștean. Stătea acolo, ținându-se în propria tăietură.

— Mai bine veniți și o întrebați chiar voi, spuse el.

Când făcu semn, cei trei oameni descălecară și îl urmară în fața casei, legându-și caii de parmalâcul de lângă magazia din bușteni.

Înăuntru coliba era murdară, iar atmosfera râncedă din cauza bălegarului. Fumul plutea în grindă așteptând să iasă prin acoperiș din vatra mare din centrul podelei. Intrând, trebuiră să coboare. Ca multe case vechi, pentru a păstra bălegarul prețios, podeaua era construită în pantă. Odată cu înaintarea iernii, nivelul podelei de la capătul mai jos al grajdului se ridica. Când iarnapleca în cele din urmă, bălegarul era luat și împrăștiat pe câmp, iar nivelul podelei iar scădea.

Acum, după câteva luni de vreme rea, camera puțea, iar Simon putea să vadă că mizeria ajunsese aproape la nivelul ușii. Încercă să-și închidă nările la miros, dar era prea dificil. Spre satisfacția sa, văzu că Baldwinpărea să observe mirosul mai mult ca el, în timp ce Tanner era insensibil.

Doamna Oatway era o femeie puternică și imensă cam de vârsta soțului ei. Se uita la ei cu o încruntătura neîncrezătoare în timp ce intrau în casa ei, mâna strângând o lingură mare de lemn cu care învârtise în oala de fier de parcă ar fi fost o armă. Deși părul îi era încă negru, fără fire cenușii ca ale soțului ei, trăsăturile îi erau brăzdate de ridurile vârstei și ale necazurilor. Arăta la fel de iute și ageră ca o rândunică, vicleană și prefăcută. Și probabil și răutăcioasă, după cum indicau buzele subțiri lipsite de culoare.

După ce se prezentară repede, Baldwin sugeră să iasă afară să vorbească, dar ea se împotrivi.

— Am mâncare de făcut. Putem vorbi aici.

Zâmbind la disconfortul evident la cavalerului, Simon spuse:

— Încercăm să aflăm dacă cineva a văzut-o pe Agatha Kyteler ieri. Tu ai văzut-o?

— Pe ea! Un rânjet îi curbă buza. Nu sunt atentă la ea. De ce să-mi pese de ea, bătrână...

— O urăști din cauza problemei cu găinile, nu-i așa? spuse Simon fără ezitare, având impresia că vorbele-i sunt inutile și dorind să taie șirul de invective. Avu efect. Ea se opri și se încruntă la el.

— Ei bine? Și ce dacă?

— E moartă. Încercăm să aflăm de ce. De ce o urăşti aşa de mult?

Şocul se vedea limpede pe faţa ei, gura închizându-se şi deschizându-se. Se întoarse spre soţul ei uitându-se la el.

— E adevărat? Ei?

El dădu din umeri în timp ce Simon spuse:

— Răspunde la întrebare, femeie. De ce o urai?

Oftând şi după câteva mormăituri, le spuse despre bănuielile sale în legătură cu câinele Agathei Kyteler.

— Ai văzut tu câinele făcând asta? întrebă Baldwin, clipind şi tuşind.

— Să-l văd? Nu, dar era câinele ei cu siguranţă. Am urmărit penele, nu? Se întoarse spre soţul ei care încuviinţă vag.

Simon continuă.

— Ai văzut-o ieri?

— Eu... se opri, încruntătura adâncindu-i-se.

— Bine. Când?

— Pe la mijlocul după-amiezii.

— De ce? Simon oftă şi se uită la ea liniştit.

— Iar câinele ei, spuse ea în cele din urmă, fără nici o tragere de inimă.

— Câinele? Ce a făcut?

— Mi-a atacat din nou găinile. A mai luat una. Ce era să fac? Să aştept până le omoară pe toate? M-am dus la ea să-i spun să-şi ţină câinele legat. I-am spus că dacă-l mai văd pe pământul nostru din nou, îl voi ucide.

— Şi ea ce a zis?

— Ea! Buza i se curbă iar în dispreţ. Nimic, bineînţeles! A spus că nu a fost câinele ei. Că a stat toată ziua în casă cu ea. Ei bine, era o minciună!

— I-ai văzut câinele, atunci?

— Nu, dar penele erau iar pe drumul spre ea. Trebuie să fi fost câinele ei.

Dând din umeri, Simon se uită la Baldwin care tuşea.

— Foarte bine, spuse el, ai mai văzut pe altcineva acolo?

Faţa i se încreţi într-un efort de a-şi aminti.

— Da. Da, în timp ce mă duceam acolo, Sarah Cottey și Jennie Miller vorbeau lângă casă. Și o altă femeie era printre copaci – nu știu cine – când am plecat.

— Cum arăta? Întrebă Baldwin.

— Cum arăta? Oh, nu știu. Îmbrăcată bine. O femeie subțire. Destul de înaltă și tânără, aș spune. Avea o mantie lungă tivită cu blană.

— O mantie cenușie? Chipul lui Baldwin era încruntat când Simon se uită la el.

— Da, era cenușie, cred.

— Ai văzut vreun bărbat?

— Nu.

După ce întrebară unde locuiește Jennie Miller ieșiră ușurați afară la aer curat. Chiar și frigul extrem al întunericului care se apropia era de preferat mirosului îngrozitor dinăuntru. Soțul îi urmă, stând și inhalând adânc în prag în timp ce se uita la ei cum încalecă. Baldwin își răsuci calul și era gata să pornească când îi veni o idee.

— Oatway. De ce este soția ta sigură că a fost câinele lui Kyteler cel care a ucis găinile?

Se uită la cavalerul sumbru, apoi repede în spate la ușa deschisă. Mutându-se un pic mai departe de ea, se apropie de Baldwin și spuse:

— Crede că bătrâna Kyteler și-a trimis câinele aici.

— Ce? Ce vrei să spui?

— Agathei Kyteler nu i-a plăcut niciodată de soția mea. Ea crede că și-a pus câinele să le omoare toate găinile, una după alta.

Simon simți că părul i se ridică pe scalp în timp ce bătrânul gârbovit se uita la cavaler, coborându-și neliniștit vocea de teamă să nu fie auzit – nu de soția sa, ci de altcineva.

— Kyteler știa multe despre animale. Întotdeauna știa să le ajute. Și putea face poțiuni și pentru oameni. Știa cum să facă poțiuni, medicamente și altele asemenea. Numai un fel de oameni știe despre astfel de lucruri. Ochii îi susțineau pe ai lui Baldwin cu o convingere înfricoșată. Era o vrăjitoare!

Nu-i luă mult Bastardului să aprindă focul cu una din legăturile de pe calul de povară, iar în curând se încălzea în fața lui. Mestecând o bucată de pâine, se uită la om până când văzu un deget mișcându-se și o sprânceană tremurând, apoi se ridică și contemplă silueta culcată pe spate pentru o clipă, înainte de merge la el și a-l lovi cu piciorul.

— Trezește-te! Ai de răspuns la niște întrebări!

Omul era îndesat și oacheș ca un marinar. Auzind vocea Bastardului, se uită în jur cu ochii încețoșați și clipind încet deasupra unei bărbii lovite și însângerate, Îl observă pe cavaler și tresări făcând ochii mari..

— Văd că mă recunoști, spuse gasconul cu bunăvoință, ghemuindu-se în apropiere. Scoțându-și pumnalul cu lama lungă se jucă cu mânerul lui pentru o clipă, apoi își studie prizonierul cu un zâmbet. Când vorbi, vocea îi era joasă și rezonabilă. De ce ați încercat să mă atacați?

Ochii căprui se îngustară și se uitară în jur.

— În locul tău nu m-aș deranja. Au plecat. Dacă ar fi încercat să se întoarcă, i-aș fi văzut. Te-au lăsat aici, spuse Bastardul.

— Nu m-ar fi lăsat singur. Dar ochii îi erau nesiguri în timp ce se mișcau peste ținutul înconjurător, iar Bastardul îl lăsă să-și caute prietenii pentru un minut fără să-l întrerupă. Nu era nevoie să scoată în evidență faptul. De aici mlaștinile se duceau în jos spre pârâu unde îl prinsese pe om, apoi se ridica spre copaci o milă sau două. Era limpede că nu se putea încerca nici o salvare de aici. Bastardul privea omul care se uita în jur spre deal și rânji fără veselie. Știa că ținutul era pustiu în acea direcție.

Ținând pumnalul delicat între degetul arătător și cel mare, cu vârful atârnând, Bastardul se uită din nou la el.

— De ce ai încercat să mă ataci? Și de ce prietenii tăi nu au tras ca să mă omoare? Aveau arcuri. Am văzut.

Ochii se întoarseră la chipul său, iar Bastardul fu surprins să nu vadă frica acolo. Fața întunecată se uita la el cu ceea ce semăna cu un rânjet plin de dispreț.

— Tu de ce crezi?

— Habar nu am. De ce nu-mi spui tu? Nu se auzi nici un răspuns. Omul își drese gâtul și scuipă disprețuitor. Oftând, Bastardul încercă din nou. Prietene, nu știu. Nu pari să fii chinuit de viață – nu mori de foame sau altceva. Nu pari a fi sărac: tunica ta e de bună calitate și nu e uzată.

Expresia disprețuitoare crescu.

— Nu suntem tâlhari!

— A! Și de ce ați ataca pe cineva necunoscut? Pari a fi marinar, și totuși nu cunosc marinari...

Văzând un interes rapid, se opri.

— Deci ești marinar. Dar nu cunosc vreun marinar... Nu, nu înțeleg de ce ați încercat să mă jefuiți. Așa...

— Poate că urăsc gasconii.

— Da, e posibil, spuse blând Bastardul. Cu o mișcare bruscă aruncă pumnalul în sus. Se întoarse o dată în aer și îl prinse de mâner. Aplecându-se înainte, atinse cu vârful lui pieptul bărbatului. Când ochii se măriră, zâmbi, apoi trase încet pumnalul în jos, atât de ușor încât nu lăsă nici o urmă pe pielea prizonierului, deși îl făcuse pe om să se agite de parcă ar fi lăsat un semn de teroare pe pieptul său. Când atinse partea de sus a tunicii, Bastardul îl înclină, în așa fel încât să taie prin haină.

Vorbind pe un ton conversațional, spuse:

— Nu pari îngrijorat că vei muri în mâinile mele. Presupun că nu te temi de o moarte rapidă. E în regulă. Dar se întunecă, și va fi foarte frig în noaptea asta. Aș putea să te las aici după ce ți-am tăiat tunica. La urma urmei, poate nu-mi plac marinarii.

— Nu poți face asta! Sunt prizonierul tău, trebuie să...

— Trebuie? Nu trebuie să fac nimic. Tu m-ai atacat. Pot să fac ce vreau cu tine – sunt cavaler. Și nu am timp să te car după mine peste tot, lordul meu mă așteaptă să ajung acasă în Bordeaux. Nu, cred că te voi lăsa aici să îngheți încet.

Acum frica se lupta să depășească neîncrederea.

— Nu poți! Dacă mă găsește cineva aici și...

— Să te găsească? Aici? Bastardul zâmbi la el din nou, cu cuțitul nemișcat și făcu un spectacol din a se uita împrejur. Când privirea îi reveni din nou la prizonier începu să miște lama din nou.

Nu prea cred că e posibil, ce zici? Nu suntem în apropierea unui drum aici. Mă îndoiesc că va trece cineva pe aici înainte de zori. Sigur, un lup ar putea veni...

— Stai! Fu un strigăt de panică. Îți voi spune de ce eram aici.... Stai! Te rog!

Bastardul se opri cu pumnalul îndreptat spre inima bărbatului.

— Da?

— Am fost plătiți să te atacăm, Nu să te ucidem, doar să te rănim un pic...

— Cine v-a plătit? Și de ce? Se uită atent. Știa doar câțiva oameni aici – cine ar fi dorit să fie atacat?

— Trevellyn – Alan Trevellyn – locuiește la nord de Crediton – lucrăm pentru el. Ne-a plătit să te urmărim astăzi, după ce ni te-a arătat în han – ne-a spus că voia să suferi. Asta-i tot ce știu.

Pentru un moment Bastardul susținu privirea omului în timp ce cugeta. Era destul de probabil ca negustorul să-i fi plătit pe oameni să-l atace. Se asigură de ruta gasconului zicându-i pe unde să meargă. Încuviințând în sinea sa, mânui pumnalul în jos, tăind ușor tunica până la tiv. Apoi mișcă lama în jos și tăie curelele care îi strângeau gleznele.

— Bine. Poți să pleci acum.

— Dar...

— Ce? Se urcă pe cal și se uită în jos.

— Mâinile mele! Și unde e calul meu? spuse omul, chinuindu-se să se ridice în picioare și uitându-se abătut la pieptul său gol.

— Fii bucuros că mai ai mâini. Cât despre calul tău – l-ai pierdut. Știi drumul spre casă, cred. Eu trebuie să plec.

Încă putea auzi strigătele răgușite ale omului când deja se îndepărtase de el, dar alungă gândurile despre tâlhar din mintea sa. Singura sa preocupare era cum să-l facă pe negustor să plătească. Nimic altceva nu mai conta.

Capitolul 7

Bătrânul Oatway stătea și se uita după itendent și cavaler în timp ce aceștia plecau, privind cu atenție de parcă s-ar fi îndoit că se duceau cu adevărat. Când casa dispăru la orizont, Baldwin se strâmbă uitându-se în sus spre cer.

— Va fi ger la noapte, mormăi el, iar Simon încuviință ursuz, făcându-l pe cavaler să zâmbească. Simon nu era bucuros. Deși se considera un om educat și știind că zvonurile se adunau repede în jurul oamenilor din sate ca Wefford fără motiv, se simțea neliniștit de când auzise că bătrâna era considerată vrăjitoare. Se scutură. Probabil era doar o bătrână ponegrită și atât. Uitându-se în sus, văzu că norii erau de culoarea plumbului vechi, furioși și grei.

— Ei bine, Simon? Să mergem să vorbim cu această Jennie Miller? Sau să aruncăm o privire la casa Agathei Kyteler?

— Tanner? Tu ce zici?

Mergând la pas pe calul său, Tanner se uită spre poteca ce ducea la casa bătrânei.

— Trebuie să-i vedem locuința. Încă nu știm unde a fost ucisă. Poate vom găsi ceva acolo.

Era mai bine de un sfert de milă până la locul unde trăise bătrâna, iar diferența dintre coliba ei din pădure și casa lui Oatway, mai aproape de drum sărea în ochi. Acoperișul era nou, nu mai vechi de o vară, varul era strălucitor și alb. Chiar și magazia de lemne părea să fi fost îngrijită, butucii aranjați cu grijă la stânga casei sub o extindere a acoperișului.

În față erau două îngrădituri cu capre și pui de găină. Un lătrat și un scheunat se auzi la sunetul sosirii lor. Simon și Baldwin rămaseră pe cai în timp ce Tanner descălecă și se duse la ușă, lovind tare cu pumnul în scânduri. Nu se auzi nici un răspuns, așa că după ce îi aruncă o privire lui Baldwin, care dădu scurt din cap, ridică zăvorul din lemn și împinse ușa.

Imediat un câine slab, maro cu negru, năvăli afară, lătrând entuziasmat și zburdând în jurul cailor, sărind din când în când

încercând să ajungă la călăreți. Râzând, Baldwin îi aruncă o privire lui Simon,

— Săracul trebuie să fi stat aici de ieri ca să fie așa de bucuros să vadă un străin!

— Da, spuse itendentul, încercând să-și țină calul liniștit. Iapa era neliniștită și încerca să-l aibă mereu în ochi, dând înapoi și răsucindu-se speriată în timp ce câinele țâșnea pe sub ea. Stai liniștită, fir-ai tu să fii!

Era atât de preocupat încât nu-l observă pe polițist întorcându-se în ușă și făcându-le semn. Rânjind la necazul prietenului său, Baldwin sări de pe cal și legă frâiele de un pom, apoi se lăsă pe vine și mângâie câinele înainte de a se ridica, încă zâmbind, să intre. Dar zâmbetul îi păräsi chipul când văzu expresia polițistului.

— Aici a murit, spuse el scurt dându-se la o parte pentru a-l lăsa pe cavaler să intre.

Fu limpede imediat ce ochii lui Baldwin se obișnuiră cu întunericul dinăuntru micii colibe. Nu era la fel de bine construită precum celelalte din sat. În loc de grinzi solide, găurile erau acoperite cu chirpici și pământ pentru a proteja locul, casa fiind doar un simplu adăpost de lemn cu pământ și paie lipite pentru a opri curentul de aer.

O fereastră sus pe zidul denord dădea un pic de lumină interiorului sumbru. Din câte putea vedea era o cameră aproape pătrată, cu un mic loc în pod spre care ducea o scară cu șapte trepte. Baldwin putea distinge covoarele și blănurile pe post de pat. Dedesubt, totul era îngrămădit. În centru era vatra în jurul căreia se aflau două mici bănci. La dreapta era o masă acoperită cu oale de lut și o varietare de rămurele, frunze și rădăcini. O pereche de pietre din granit plate se aflau lângă foc, probabil folosite la măcinare în loc de mojar și pistil.

Pe toată podeaua erau oale și vase care conțineau semințe și frunze, unele proaspete, altele uscate dând camerei un iz dulceag și stătut. În jur, pe ziduri și din bârne atârnau mănunchiuri de crengi și flori uscate, dar ochii îi fură atrași de ce se afla la stânga. Acolo fusese o masă asemănătoare cu cea din colțul opus, câteva scânduri prinse pe o pereche de capre, dar căzuse, de parcă ar fi fost

împinsă sau trasă din locul ei, departe de zid. Mormanul de ierburi și alte plante era împrăștiat pe podea, iar oale sparte zăceau pe sub resturile de lemn.

— Așteaptă aici, spuse Baldwin scurt, îngustându-și ochii în timp ce se uita la podeaua din jurul mesei. Trecând de polițist, se duse înainte încet, uitându-se la dezastru în timp ce se întreba dacă avusese loc o luptă.

Întorcându-se se uită în cealaltă parte a camerei. Acolo, văzu masa ce stătea lângă zid. Oalele de pe podea din jurul ei erau aranjate frumos pe ambele părți.. Unul conținea ceea ce păreau a fi câteva rămurele de tisă, alta frunze și tulpini de ienupăr. Le așeză la loc cu grijă și se întoarse la masa dărâmată.

Aici, se părea, aceleași oale stătuseră pe cealaltă parte, unele puse așezate deasupra, Mai erau câteva sfărâmate pe podea cu frunzele și rădăcinile împrăștiate. Baldwin se lăsă în jos și luă câteva. Majoritatea erau diverse ierburi. Mirosi cimbru, busuioc și salvie. Și încă altceva. Peste mosc și pin, putea simți un miros dulceag de putreziciune. Când Simon intră, întunecând camera în timp ce corpul acoperea lumina din ușă, degetele cavalerului întâlni ceva lipicios, rece și gros pe podea, chiar în fața mesei.

— Ai găsit ceva? întrebă Simon din ușă. Îl văzu pe cavaler întorcându-se cu chipul trist și gânditor.

— Da. Aici a murit. Sângele ei a umplut podeaua.

Oftând, cavalerul urmări încet mizeria dezgustătoare dintr-o parte în alta. Părea să se fi depus în bălți pe jos, din ceea ce putea vedea în întuneric. Majoritatea erau închegate, dar ici și colo cele mai groase încă dețineau dovada vâscoasă a proveniență lor. Tanner se ghemui lângă vatră. Nu era nici o șansă să învie flăcările de ieri așa că se resemnă și aprinse un foc nou ca să aibă lumină.

În curând flăcările se ridicau fără vlagă dintr-o grămăjoară mică de lemne, iar polițistul găsi o lumânare din seu urât mirositoare pe care i-o dădu lui Baldwin ce aștepta lângă masă pe vine.

Luând lumânarea, cavalerul se uită împrejur, mormând din când în când în sine. Pentru Simon, care stătea în ușă, părea un porc mistreț căutând ghinde. La auzul unei chemări mormăite, polițistul se îndreptă spre Badwin, apoi ridică banca în timp ce lumânarea

era ținută în sus și lateral, apoi în jos și în cele din urmă spre capre. Dând din cap, cavalerul îi permise lui Tanner să lase masa în jos din nou înainte de a-și continua cercetarea. Se opri un moment și se uită fix, apoi se aplecă și luă ceva de jos, dar Simon nu putea să vadă ce. În cele din urmă, se ridică și ținând lumânarea sus, se uită atent la zidul din spatele mesei. Stingând lumânarea, ieși, trecând de Simon fără nici un cuvânt.

Afară câinele stătea cu capul într-o parte de parcă le-ar fi ascultat conversația. Tanner se opri tăcut în spatele lor.

— Deci ce s-a întâmplat? întrebă Simon. De ce ar fi ucis-o cineva? Nu poate să fi fost un accident.

— Nu, nu a fost accident. Baldwin pocni din degete la câine până ce acesta se ridică în picioare și veni spre ei, cu capul în jos și dând din coadă încet. Ciufulind blana de pe capul câinelui, cavalerul continuă încet și cu grijă.

— Cred că cineva a venit la ea și au vorbit. Era la masă când a fost ucisă Cred că a fost omorâtă în timp ce stătea acolo cu spatele la ucigaș.

Itendentul se încruntă încercând să înțeleagă.

— Stătea la masă când ucigașul i-a tăiat gâtul?

— Mai mult ca sigur. Sângele a lovit cu putere zidul din spatele mesei, așa că probabil stătea cu fața spre el când ucigașul a lovit. Sânge era și pe masă, dar nu dedesubt, așa că masa era dreaptă când a căzut lovitura. După ce gâtul i-a fost tăiat, s-a dus pe spate și cred că a tras și masa după ea. Nici un strop de sânge nu se afla pe picioarele caprelor, deci tăblia mesei le-a protejat în timp ce cădea. Dacă ar fi căzut o dată cu lovitura și ar fi încercat să se ridice, ar fi lăsat sânge pe capre pe partea dinspre cameră. Dar după cum arată, cred că a fost rănită și s-a ținut de masă, apoi a căzut pe spate, luând și masa cu ea.

Amândoi tăcură pentru o clipă. Tanner fu cel care sparse tăcerea.

— De ce ar face cineva așa ceva unei bătrâne, totuși? Nu putea să aibă nimic de furat. De ce să o fi omorât?

Întorcându-se spre el, cavalerul îi zâmbi rece cu o sclipire de mânie amară în ochi.

— Asta trebuie să aflăm.

În timp ce poliţistul se duse după cai, Simon îşi contemplă prietenul.

— Baldwin, s-a întâmplat ceva. Ce este?

Cavalerul se uită la el pentru o clipă. Apoi întinzând mâna arată ce găsise pe podea. Era un inel de aur cu o piatră roşie mare.

— Nu prea seamănă a inelul unei bătrâne sărace, spuse Simon gânditor şi observă expresia cavalerului. Baldwin? Ce e? Ştii al cui e inelul?

Baldwin se uită la el întunecat.

— Da, spuse el încet. Ştii al cui e.

Călărind prin pădurea de la marginea mlaştinii, Bastardul se încrunta în timp ce se gândea la negustor. Nu avea nici un motiv să stea în Anglia mai mult decât era necesar şi putea uita uşor incidentul, punând atacul pe seama proscrişilor. Dar ar fi fost lipsit de onoare. Ca englez născut liber şi cavaler avea datoria cavalerească de a răzbuna atacul laş. Dacă îl ignora l-ar fi lăsat pe negustor să creadă că reuşise să-l sperie pe Bastard, iar asta nu era doar înjositor, dar şi periculos. Dacă oamenii de rând credeau că pot dispreţui legea şi ataca pe cei superiori lor, atunci toţi cei de neam ales ar fi fost în pericol.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convins că stăpânul lui l-ar fi susţinut cu entuziasm în a-l pedepsi pe cel vinovat. Trebuia să se ducă şi să se întâlnească pe Trevellyn.

Urmări calea lăsată de caii săi şi aceea a atacatorilor până în crâng şi încetini când se apropie. Brusc, se abătu de la drum şi călări o bucată paralel cu copacii, ochii fugind de la un tufiş la altul. Doi oameni se întorseseră pe calea aceea. Ar fi putut fi încă acolo.

După ce merse spre est câteva sute de iarzi, porni la galop spre pădure, spulberând ferigile şi tufişurile de la margine, pe jumătate aşteptându-se să simtă înţepătura unei săgeţi, dar nu auzi şi nu văzu nimic îngrijorător. Când se opri ascultăla orice zgomot care s-ar fi putut auzi peste respiraţia celor doi cai, dar era linişte. Porni la drum mai departe.

Totuşii, fu cu ochii în patru tot drumul.

— Tanner? Eşti bine? Simon privi silueta înaltă a cavalerului călărind departe, forma mică a câinelui alergând la picioarele calului – care se pare că găsise un nou stăpân şi nu voia să-l piardă. Se întoarse îngrijorat de comportamentul taciturn al omului.

Poliţistul stătea gârbovit pe calul său cât trecură de casa lui Oatway, cu bărbia în piept de parcă ar fi dormit, dar încordat şi rigid în şa. La întrebarea lui Simon, capul i se ridică brusc, iar itendentul, spre iritarea sa, se văzu studiat cu atenţie.

— Ce e, Tanner?

— Nu sunt sigur,itendente.

— Haide, ai tăcut toată după-amiaza. Ce e?

Dar poliţistul nu mai continuă. Tot ce avea erau suspiciuni vagi: Greencliff fusese agitat; băiatul era mai speriat de cavaler decât de cadavru. Era normal pentru un şerb, dar Greencliff trăia pe pământul lui Furnshill. Era normal pentru el să fie înfricoşat de stăpânul său – acesta îi ţinea viaţa şi mijloacele sale de trai în pumnul său înzăuat. Nu avea nici un motiv să denunţe băiatul.

În tinereţea sa, Tanner fusese soldat pentru rege, la fel ca bătrânul Sam Cottey. Fuseseră soldaţi într-una din companiile care protejau hotarele galeze şi martori la toate cruzimile oamenilor de atunci, sau cel puţin aşa credea Tanner. Văzuse uciderea sătenilor, siluirea femeilor şi tortura înceată a bărbaţilor suspectaţi de spionaj sau de luptă împotriva armatei, iar acolo, în fumul şi furia luptelor galeze, au decis să lase războiul altora. S-au întors acasă, Tanner urmând profesia tatălui său ca fermier până ce a fost ales poliţist. I se păruse o responsabilitate dificilă, dar până anul trecut nu fusese implicat în mai mult decât rutina normală de a aresta pungaşi din piaţa din Crediton.

Anul trecut totul se schimbase când ciomăgaşii sosiră şi începusă să jefuiască comitatul, ucigând şi arzând din Exeter până în Oakhampton. Atunci redescoperise bucuria de a ţine o sabie. Redescoperise plăcerea crudă de a lupta pentru o cauză bună. Iar acum avea acelaşi sentiment: că ceva era în neregulă. Un criminal era în libertate. Un criminal care ar putea să lovească din nou.

Era greu de crezut că Greencliff era implicat. Îl ştia pe băiat, îl cunoscuse de peste zece ani, îl ştia şi pe tatăl lui şi părea imposibil

ca el să fi fost implicat în această crimă. Şi totuşi fusese foarte neliniştit, iar cadavrul atât de aproape de casa lui...

— Cred că la han vă voi părăsi. Vreau să mă duc să-l văd pe Greencliff.

Bastardul călători peste trei mile prin pădure până când ajunse la o lizieră şi se uită la drum. Nu era nimic care să-l alarmeze şi tocmai voia să dea pinteni calului când ceva îl făcu să se oprească.

În faţa lui, poteca se abătea în neorânduială în josul dealului din stânga sa, un drum roşu şi noroios care tăia direct prin pădure. Putea să vadă cum se îndoaie, coborând o pantă abruptă spre un pârâu unde un bloc din granit masiv stătea pe post de pod. În cealaltă parte drumul se urca abrupt, urmând cursul de apă tocmai până în Crediton. Totul părea calm şi liniştit. Nu exista nici un motiv aparent de nelinişte, nici o indicaţie că altcineva era în apropiere, dar el se opri şi se încruntă precaut.

Deşi probabil nu era nimic, simţi o sfredelitură în scalp. Parţial, era sigur, se datora aşezării perfecte a podului. Dacă voia să atace pe cineva, acesta era locul perfect pe care l-ar fi ales. Pantele abrupte ale dealului ar fi făcut imposibilă o scăpare rapidă, fie înainte, fie înapoi. Drumul se îngusta la podul peste apele repezi, ducând victima într-o zonă unde putea fi uşor de doborât de pe cal sau de lovit.

Dând din cap, studie copacii de o parte şi de alta a drumului. Erau groşi cu tufişuri dense dedesubt. Dacă cineva era acolo, nu l-ar fi putut vedea. Dar încă simţea furnicătura de avertizare a pericolului. Sărind de pe cal, legă frâiele de o creangă şi merse în josul dealului, de-a lungul drumului, dar ţinându-se printre copaci. Tot drumul privi noroiul de pe potecă.Nu văzu nimic alarmant.

Traficul dintre Crediton şi Exeter şi Moretonhampstead şi mai departe făcuse din potecă o mocirlă, iar şanţurile adânci purtau mărturia numărului mare de vehicule care trecuseră de curând. Urme de copite brăzdau noroiul roşu, lăsându-l plin de găuri, precum o tocană care a fiert prea mult.

În timp ce mergea încet şi cu atenţie de parcă ar fi vânat un cerb, fiecare pas măsurat pentru a păstra zgomotul la minim, se uita

atent și la pod, dar și la copacii de pe cealaltă parte. Nu era nimic care să garanteze neliniștea pe care o simțea, dar fusese războinic de prea mult timp pentru a-și ignora instinctele. Arareori simțise această avertizare, iar de fiecare date fusese cu un bun motiv, iar sentimentul că acest loc era periculos nu se datora doar locației sale. Cumva știa că mai este altcineva acolo.

Acoperise aproape jumătate de distanță când auzi pe cineva curățându-și gâtul de la câțiva iarzi mai în față: un om – ascuns pentru a ataca un călător.

Încet, cu grijă, Bastardul își lăsă mâna pe mânerul săbiei și păși încet înainte, până la un stejar gros înconjurat de tufișuri mici. Aici se opri, întinzând o mână să se sprijine de copac și ascultând.

— Cred că l-am ratat. A plecat pe alt drum.

Îngheță la cuvintele joase, mormăite. Erau mai aproape decât credea.

— Poate da, poate nu. Poate e că e în apropiere de curba aia acum și e gata să coboare.

— O să aștepți aici toată noaptea?

— Trevellyn a vrut să-l învețe o lecție: să nu insulte nevasta unui englez.

— Dar nu putem aștepta aici toată noaptea. O să înghețăm.

— Trebuie să-l prindem – vrei să-ți pierzi locul de pe corabie?

— Nu va conta prea mult, nu? Nu mai facem nici un ban pe corăbiile lui acum. Nu de când pirații ne atacă de fiecare dată când părăsim portul.

— Hai să-l lăsăm până la amurg. Când se face întuneric ne întoarcem în oraș.

Bastardul rânji trist, apoi își începu drumul greuînapoi la cai. Îi duse încet înapoi pe deal o bucată de drum înainte de a se întoarce spre est și a merge paralel cu pârâul. Oamenii erau prea aproape de apele învolburate pentru a-l auzi. Îi va lăsa acolo. Vor fi ocupați și vor putea să-i ducă un mesaj lui Trevellyn care părea să fie proprietarul navei lor; deși nu reușiseră să-l învețe minte, Bastardul nu avea chef să se întoarcă la Crediton. Trevellyn se va considera în siguranță.

Drumul spre casă pentru Simon și Baldwin fu unul tăcut. Niciunul nu avea chef de vorbă. Cavalerul călărea încruntându-se fix înainte, iar Simon încerca cu disperare să-și țină de cald, luând capătul lung al mantiei și aruncându-l peste umerii gheboșați în timp ce călărea într-o tăcere înghețată și mizerabilă. De fiecare dată, mersul încet al calului o trăgea din nou în jos. Drumul păru de două ori mai lung în întunericul care se lăsa rapid, cu vântul care-i înghețа sudoarea de pe spate și ceața amenințătoare din față. Apoi, spre dezgustul său, începu din nou să ningă.

— Doamne! mormăi el și-l văzu pe Baldwin aruncându-i o privire rapidă.

— Frig, prietene? întrebă el batjocoritor.

— Frig? Tu ce crezi? răspunse Simon aruncând încă o dată mantia peste umărul stâng.

— Habar nu am! Cavalerul se uită în sus înainte de a se uita pe unde merge. Când continuă, vocea sa căpătă un ton serios. Trebuie să ne grăbim înainte de a îngheța, Simon. Ninsoarea asta nu are de gând să se oprească.

Ajunseră înapoi la Furnshill înainte de ora șase, amândoi mulțumiții să vadă strălucirea portocalie a sfeșnicelor, a lumânărilor și focului prin ferestrele acoperite cu tapiserii. Respirația lor era ca un abur prin frigul năpraznic și călăriră direct spre grajduri, cavalerul strigând la îngrijitori, înainte de a descăleca. Chiar și când oamenii luaseră caii stătu tăcut privind cum caii sunt bușumați, apoi se uită spre Simon cu un zâmbet rapid.

— Mereu mă uit. E un obicei de soldat, știu, dar obiceiurile vechi rămân cu tine și o dată ce ai trăit într-un război înveți că este crucial ca animalul tău să fie bine hrănit și îngrijit. Bună! Deci și tu vrei de mâncare, nu?

Asta era pentru vizitatorul lor. Când se întoarseră să meargă spre conac și sala caldă, găsiră câinele negru stând întrebător la intrarea spre grajduri, cu capul lăsat pe o parte de parcă ar fi întrebat cât timp vor mai îndura frigul.

Coada câinelui începu să mătură ușor dintr-o parte în alta, curățând zăpada în forma unui evantai, apoi se ridică și îi aștepta.

— Se pare că ai un nou membru în gospodăria ta, Baldwin, spuse Simon zâmbind. Singurul răspuns fu un mormăit.

Tanner se uită acru la copac: Gura i se strâmbă într-o grimasă de dezgust când o mică avalanșă îi căzu pe spate, iar zăpada topită începu să se scurgă spre curea.

Era beznă și ger. Zăpada cădea încet, dar fără să se oprească. Cocoșându-și umerii, polițistul se uită în față cu ochii îngustați, mormăind în nefericirea sa.

După ce cavalerul și itendentul plecaseră, el se dusese direct la han, unde bău câteva halbe de vin cu mirodenii împreună cu hangiul. Voia să vadă dacă omul putea adăuga ceva vorbelor spuse înainte și spera că Greencliff ar putea trece pe acolo, dar încercarea sortită eșecului. Proprietarul era fericit că-și vindea vinul, dar negă a ști altceva decât ceea ce deja spusese, iar după ce așteptă posac pentru o oră, polițistul decise să se ducă la tânăr acasă. Cu siguranță acesta nu venea la han.

Poteca era jalnică. Fulgi mari de zăpadă cădeau continuu din cer. No era nimic pe lume decât zăpadă și frig. Toate creaturile fugiseră din calea frigului mușcător, iar copacii de pe margine erau invizibili. În întunericul absolut nu exista o potecă, ci doar o mică pată de drum care se vedea limpede înainte ca privirea să fie obturată de albeață în întuneric. Din când în când, Tanner putea vede o grămadă mai înaltă de zăpadă, indicând unde era ascuns un tufiș, sau creanga unui copac. În afară de astea, nu mai exista nimic,

Tremurând, își păstră mușchii încordați, încercând să se încălzească. Gura îl durea, iar pielea neprotejată de pe gât și de pe față o simțea întinsă și înghețată, de parcă ar fi devenit casantă și ar fi cedat dacă era atinsă.

Ajunse la casă fără să-și fi dat seama că părăsise pădurea, atât era de liniște în jur. Era imposibil să vezi marginea pădurii sau gardul viu peste care săriseră de dimineață – totul era ascuns. Dar aici la casă, își dădu seama că drumul se ridica și deodată o masă cenușie se văzu în dreapta sa. Se simți ușurat, îndemându-și calul în trap pentru a ajunge în față, dar apoi chipul i se întunecă din

cauza încruntăturii. Nu era nici un foc care să-l întâmpine. Nici miros de fum.

Micile ferestre arătau ca niște dreptunghiuri negre în întunericul zidurilor. Se aștepta să găsească măcar o lucire din spatele tapiseriilor și perdelelor, dar nu era nimic. Cu un sentiment de neliniște își dădu seama că nu e nimeni acasă. Greencliff putea fi acolo. Pentru a se asigura, descălecă și lovi în ușă.

După câteva minute, încercă zăvorul. Înăuntru era liniște, focul o scuză roșiatică în vatră. Se uită împrejur, apoi în spatele lui. Priveliștea îl făcu să se decidă. Ducându-și calul înăuntru, îi luă șaua și frâul, apoi îl îngriji înainte de a se ocupa de foc.

Când tocmai reușise să aprindă focul un ciocănit se auzi la ușă. Alert, își luă vechea sabie, un paloș greoi cu un singur tăiș. Trăgând sabia merse încet spre ușă și o deschise cu o smucitură.

— Slavă Domnului, Harold, eu... Cine ești tu?

Tanner se uită fioros la vizitatorul său, un tânăr cu chipul roșu din cauza spaimei.

— Sunt polițistul. Tu cine ești?

Capitolul 8

— Ce nume-i pui? întrebă Simon în timp ce intrau în casă, câinele slab mergând în fața lor de parcă ar fi fost născut la Furnshill.

Aruncându-i o privire rapidă, Baldwin spuse:

— Nu sunt sigur că o să-l păstrez. La urma urmei..

— Spune-i câinelui asta! râse Simon.Deja a decis să rămână, din câte se pare, indiferent ce crezi.

— Nu contează ce spun eu. Mă gândeam la Lionors.

— Ah! Da, am uitat. Soția ta!

Baldwin îi aruncă o privire iritată, dar enervarea îl părăsi, înlocuită de un zâmbet de autocritică.

Lionors se parea că nu constituia o piedică. În timp ce mergeau prin paravan, văzură ca Lionors și tovarășul lor deja se întâlniseră, iar cei doi stăteau prudenți mirosindu-se unul pe altul în

fața focului. În timp ce se uitau, mastiful decise că noul venit nu reprezenta o amenințare și merse să se întindă în fața flăcărilor, iar în curând câinele negru i se alătură, cuibărindu-se lângă ea precum un cățeluș. Mastiful ridică o dată capul, mârâi de două ori, dar se lăsă înapoi la podea și ignoră străinul.

— O să mă gândesc la un nume, spuse Baldwin cu resemnare.

Mai târziu când intră în sală, Baldwin fu amuzat să vadă că Simon încă stătea în picioare și își încălzea prudent spatele la foc. Hugh stătea lângă el și arunca lemne, în timp ce Margaret stătea alături, cu expresie de exasperare încordându-i trăsăturile. De pe chipul ei și din privirea plină de rușine a lui Simon cavalerul îli dădu seama că prietenului său i se reproșase plimbareaprin întuneric pe vreme de ninsoare. Oricum, Baldwin auzise furia șuierată din vocea ei – precum și respectul din cea a soțului – prin perete.

Când văzu întoarcerea de cap a soției lui Simon în direcția lui, privirea îndurerată a itendentului și spatele drept al servitorului care părea să indice că ar fi vrut să fie oriunde decât în același loc cu stăpânul său, Baldwin zâmbi larg.

— Presupun că nu pot nega că am auzit...ă...discuția voastră? spuse el, uitându-se de la Simon la Margaret, observând tresărirea ușoară de pe chipul itendentului.

Margaret ridică o sprânceană cinică în timp ce se întoarse cu fața spre el cu mâinile în șold.

— Vrei să-mi spui că nu știați cât de periculos poate fi? Cât de rău este să călătoriți noaptea? Știați cum pot fi drumurile când zăpada e grea: ați înnebunit amândoi?

— Îmi cer iertare, doamna mea, spuse îndreptându-se spre scaunul său din fața focului. Înainte de a se așeza își turnă o cană de vin cald din ulciorul de pe vatră, apoi se așeză confortabil și sorbi băutura, cu ochii fixați pe ea.

Arăta precum un episcop, stând în micul său scaun de parcă ar fi fost un tron, se gândi ea. Deși nu își bătea joc de ea, simțea că o ia în râs, și trase aer în piept pentru a-l ocărî, dar înainte de a începe, el vorbi blând.

— Margaret, îmi pare rău că te-ai îngrijorat, dar trebuie să înțelegi: a avut loc o crimă. Nu puteam să ne oprim și să ne întoarcem acasă imediat ce s-a întunecat. A trebuit să vedem dacă putem descoperi ceva.

— Sigur că știu asta, spuse ea tăios. Dar cum ar fi putut ajuta investigația voastră dacă amândoi mureați pe drum încoace?

— În nici un fel, bineînțeles, dar..

— Exact! spuse ea, tăindu-i vorba. În nici un fel! Doi negustori și un călugăr au murit deja anul acesta pe drum spre Tavistock. Și asta doar din cauză că și-au continuat călătoria după lăsarea întunericului. Nu vă voi lăsa să pățiți la fel.

— Dar Margaret, începu Simon, dar ea se învârti pe loc, încruntându-se, iar el cedă.

— Nimic. Nu vreau să mai aud nimic!

Baldwin zâmbi și își înclină capul.

— Foarte bine, doamna mea. Mă voi asigura că ne vom întoarce la timp data viitoare.

— Așa să faci. Merse la o bancă și se așeză cu brațele încrucișate. Iar acum povestiți-mi despre această femeie care a murit.

Cavalerul și Simon schimbară o privire, apoi, la o ridicare din umeri a prietenului său, itendentul îi povesti repede despre ziua lor și ce ce au aflat despre bătrână. Așezându-se nesigur lângă ea, îi spuse despre descoperirea cadavrului, discuția cu Oatway și vizita la coliba goală. În timp ce vorbea, mastiful se ridică și merse la Baldwin, urmată îndeaproape de umbra neagră.

Biata femeie, cugetă Margaret când termină, iar Simon dădu din cap. Și acești Oatway cred că este vrăjitoare?

— Da, spuse Baldwin. Par să creadă că își putea face câinele să îi asculte poruncile. De parcă un câine are nevoie de îndemn pentru a face pagube! Oricum, luă capul câinelui Agathei Kyteler între mâini și îl privi în ochi, cum ar putea crede că ăsta e soi rău?

— Și totuși asta cred, spuse Hugh, iar la întreruperea lui bruscă, se uitară cu toții spre el. Sub privirea lor, își strânse umerii de parcă ar fi dorit să nu fi vorbit, dar continuă îmbufnat. Păi, așa e. Iau animale și îi conving să facă ce vor ele. Pot să cheme și animalele sălbatice, dacă vor.

Baldwin mârâi.

— Prostii.

— E adevărat! Iar dacă vor, unele se pot schimba în animale! Au existat vrăjitoare pe aici de când au venit primii oameni, spuse Hugh, apărându-se cu ardoare. De când oamenii au venit aici și s-au luptat cu uriașii au existat vrăjitoare.

— Nu, Hugh. Nu există asemenea lucruri ca vrăjitoarele, spuse cavalerul. Există doar superstiții și frică – uneori invidie. Niciodată vrăjitorie.

— Atunci cum a reușit bătrâna să-l convingă pe câine să se ducă și să mănânce găinile? întrebă servitorul triumfător.

Uitându-se în sus, Baldwin îi zâmbi, dar apoi chipul îi deveni serios.

— Doar că pentru o bătrână oarecare are un câine, iar vecinul ei crede că acest câine i-a atacat găinile, asta nu înseamnă că așa s-a întâmplat. Cred că animalul merită șansa să se apere singur. La fel, doar dacă cineva crede că o femeie este vrăjitoare nu înseamnă că este, iar ea merită șansa de a se apăra.

— Cum ar putea? E moartă!

— Da. Este. Vorbele veniră rapid.

Margaret se foi.

— Dar, Baldwin, dacă era vrăjitoare?

— Kyteler vrăjitoare? Nu, nu cred. Chipul îi era la fel de blând ca vocea în timp ce se uita la ea.

— De ce nu?

— Pentru că nu cred că asemenea oameni există. Nu pot.

Simon se aplecă înainte și se uită la el.

— Dar cu siguranță că în călătoriile tale trebuie să fi...

— Nu, nu am găsit niciodată o dovadă că o femeie este vrăjitoare. Oh, am găsit destule exemple de bătrâne acuzate că sunt diabolice, că sunt implicate în magie. Am văzut multe ucise. Dar mereu exista un alt motiv pentru care erau acuzate, și nu din cauză că se credea cu adevărat că sunt vrăjitoare.

— Cum adică un alt motiv?

— Adică, de câte ori cineva era acuzată că e vrăjitoare, acuzatorul fie îi voia banii, fie vitele sau casa – ceva! Mereu cineva bene-

ficia de pe urma acuzelor. Și adeseori se dovedea prea târziu acest lucru, după ce biata femeie murise în flăcări. Până și preoții nu cred întotdeauna că sunt diabolice, de aceea arareori sunt cercetate de Inchiziție chiar și când au fost acuzate. De obicei sunt ucise de mulțime. Nu, nu cred în vrăjitoare.

— Dar această femeie avea acele ierburi și rădăcini, spuse Simon îndoindu-se.

Cavalerul îi aruncă o privire scurtă.

— Vrei să-mi spui că tu crezi în vrăjitoare?

— Ei bine, explică itendentul scuzându-se. Nu că aș crede neapărat în ele sau că Kyteler ar fi una, dar sunt atât de multe povești, și...

— Ei, chiar așa! Cavalerul se ridică brusc și se îndreptă spre foc, stând lângă pragul înalt al șemineului și când vorbi din nou fața îi era ascunsă în umbră, iar corpul încadrat de flăcările din spate. Ce e o vrăjitoare?

Margaret fu cea care răspunse:

— Cineva care folosește magie să facă ce dorește.

— Și ce dorește ea?

— Bogăție. Dragoste. Putere. Uneori să rămână tânără. Sunt multe lucruri pe care o vrăjitoare și le dorește.

— Kyteler nu avea nici una din acestea. Ce a obținut ea?

Simon se foi.

— Spui asta, dar cu siguranță vrăjitoarele folosesc magia pentru a face rău. Nu au nevoie de vreun beneficiu, o fac să-și mulțumească stăpânul.

— Stăpânul? Adică? Diavolul?

Itendentul băgă deodată de seamă întunericul, izolarea conacului în timp ce răspunse:

— Da.

Umplându-și cana, Baldwin se întoarse la scaunul său încet.

— Posibil. Aș mai fericit să cred într-o vrăjitoare care era bogată, totuși, decât în una care încearcă să-și mulțumească stăpânul întunecat!

— Toate acele ierburi, totuși... începu Simon ezitant.

— Simon, chiar așa! Acuzi toți vracii că sunt vrăjitori? Probabil se pricepea la ele și își folosea cunoștințele pentru a ajuta pe cei-

lalți. Ar putea să vină un timp când și tu vei fi bucuros de ajutorul unei femei înțelepte când va opri durerea dintr-un picior rupt. Sau hemoroizii!

— Ce știți despre moartea ei? întrebă Margaret diplomatic după o clipă.

Baldwin se uită în sus.

— Nu prea multe, admise el. A fost văzută după-amiază de doamna Oatway, dar de atunci nu prea avem multe informații.

— Nu, spuse gânditor Simon. De acolo ar fi trebuit să începem. Trebuie să aflăm ce au făcut Oatway și Greenfield după-amiază. Despre aceștia doi știm că o urau.

— Da, spuse Baldwin și se uită la foc. Mai este totuși și un alt suspect, Simon. Ți-am zis de fiul prietenului meu. Uitându-se în flăcări, îi povesti despre vizita Bastardului în Anglia pentru a o vedea pe femeia moartă și despre inelul său cu rubin.

— Crezi că ar fi putut să o omoare? întrebă Margaret.

Baldwind dădu din cap.

— Venise aici ca să-i mulțumească.

— Dacă povestea e adevărată, spuse ea încet.

Cavalerul nu răspune, dar mai târziu când plecă în camera sa, chipul încă îi păstra o încruntătură neliniștită.

Când Simon adormi în cele din urmă, avu același coșmar ca înainte, dar de data aceasta chipul din flăcări nu era a abatelui. Când se întoarse, spre oroarea sa, recunoscu chipul Agathei Kyteler, ochii ei triști și acuzatori privindu-l.

Polițistul ajunse înainte de ora nouă a doua zi de dimineață cu tovarășul său. Nu le luase mult să străbată distanța până la Furnshill, deși zăpada îi încetinise.

— Sir Baldwin, cred că ar trebui să-l asculți pe acest om: ce ne poate spune despre Greencliff.

Cavalerul se uită în sus, obrazul mișcându-i-se în timp ce mesteca o bucată de pâine. Tânărul venit cu Tanner avea în jur de douăzeci de ani, era înalt, cu cel puțin trei inci mai mult decât polițistul, iar pielea îi era palidă. Părea gras, deși pielea îi atârna sub gușă iar mâinile care țineau boneta erau dolofane. Părul cenușiu

era bine tuns și după haine părea că îi merge bine, având o tunică albastră de lână și pantaloni din țesătură de lână. La cureaua lată purta un mic pumnal.

— Cine ești?

Ochii i se ridicară și îi susținu privirea fără să clipească.

— Stephen de la Forte.

Lui Simon îi păru un bărbat arogant care se abținea cu dificultate. Ochii îi erau de o surprinzătoare culoare cenușiu deschis cu luciri de chihlimbar, care-i făceau ciudat de translucizi, așezați pe o față rotundă unde trăsăturile tinerești făceau loc obezității vârstei mijlocii premature. Itendentul îl displăcu instinctiv și își lăsă coatele pe masă pentru a-l studia mai bine.

— Deci, Stephen de le Forte, ce ne poți spune?

Tânărul se uită rapid la polițist, dar Simon era sigur că putu să observe strălucirea unei inteligențe nesincere.

— Eu... sunt un prieten al lui Harold Greencliff – îl știu de ani de zile. Am mers seara trecută la el să-l văd, iar polițistul era acolo.

— M-am dus acolo cam la o oră după ce v-am părăsit, domnule, interveni Tanner. El a sosit când tocmai când aprindeam focul.

— Înțeleg. Bine, atunci. De ce voiai să-l vezi? întrebă Baldwin lăsându-se pe scaunul său.

— Eu.., , aruncă din nou o privire la Tanner, deodată nervos. Cum am spus, îmi e prieten. L-am văzut marți la han și părea nefericit atunci – neliniștit – așa că m-am dus la el din nou să mă asigur că e bine.

— Cum adică „neliniștit"? întrebă Simon încruntându-se. Tânărul se uită la el surprins și cu o oarecare aversiune, de parcă ar fi gândit că itendentul e doar un servitor și nu ar trebui să intervină în discuția mai-marilor săi. Ei bine?

— Nu știu. Era supărat de ceva. L-am scos din han și am stat cu el, dar nu mi-a spus ce-l îngrijora..

Lui Simon i se păru că minte. Văzând că privirea băiatul zboară din nou, notă faptul pentru a-l discuta cu Baldwin mai târziu.

Cavalerul se juca cu un cuțit. Înțepând o bucată de carne, o studie atent și spuse:

— Erai atât de îngrijorat marți încât te-ai întors să-l vezi de-abia ieri? De ce nu mai devreme?

— Am fost și mai devreme!

— Și?

Ochii i se lăsară în jos.

— Nu era acolo.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Simon, aplecându-se înainte.

— Nu știu, Mai devreme, imediat după prânz.

— Înțeleg. Tanner?

— Da? Polițistul păși înainte.

— Presupun că Greencliff nu a apărut.

— Nu, domnule. Am stat acolo toată noaptea, dar nu a fost nici un semn de el.

— Stephen de la Forte, știi vreun motiv pentru care prietenul tău ar fugi?

Ochii care-l priviră înapoi erau neliniștiți, iar tânărul dădu din cap încet, dar Simon fu sigur că văzu acolo siguranță. Acest băiat credea că prietenul său este vinovat.

Baldwin inspiră adânc.

— În acest caz, cred că ar fi mai bine să organizăm o poteră. Ar putea să nu aibă nimic de a face cu moartea Agathei Kyteler, dar pare suspect că în ziua în care cadavrul ei este găsit - mai ales atât de aproape de casa sa – el dispare. Foarte bine. Se uită la Tanner, care încuviință. La semnul cavalerului îl luă pe tânăr de braț și-l conduse afară. Doar după ce plecară și ușa se închise în urma lor, Baldwin se întoarse spre Simon și oftă ușurat.

— Să sperăm că-l vor găsi, nu? Cred că ne va putea ajuta la anumite aspecte ale acestei morți, mai ales acum că a decis să fugă – asta arată suspect, nu? Pare un semn limpede de vinovăție, slavă Domnului! Nu a fost fiul Contelui.

Își petrecură dimineața călărind spre nord pe drumul spre Bickleigh cu șoimul pe brațul lui Baldwin sperând să găsească o pradă potrivită pentru masa de mai târziu, dar nu găsiră nimic să merite vânătoarea. În cele din urmă, când soarele se ridică la zenit, Baldwin trase aer în piept cu zgomot și oftă prelung.

— E ridicol. Nu mă pot concentra. Simon, Margaret, vă deranjează dacă ne întoarcem acasă acum?

Schimbară o privire, apoi amândoi încuviințară. Făcându-i semn lui Edgar, Baldwin îi dădu șoimul și își întoarse calul spre casă.

În susul și josul dealurilor, întregul comitat era acoperit de o pătură albă înghețată. În depărtare, Margaret putea vedea din când în când mlaștinile cenușii și posomorâte ce păreau oarecum diferite de restul ținutului, mai întunecate și mai amenințătoare, ghemuindu-se mândre la orizont ca o pisică gigantică gata să atace.

În timp ce călăreau drumul lung care ducea la conac, Simon arată entuziasmat pe poteca din fața lui,

— Uită-te la urme! Potera trebuie să se fi întors.

Ocolind ultima curbă a drumului care ducea spre porțiunea lungă de jumătate de milă care arăta drept spre clădire, puteau să vadă caii legați de balustrada de lângă ușă. vârându-și botul în zăpadă sau lovind pământul, încercând să ajungă la iarba de dedesubt.

— Edgar, ai grijă de cai, strigă Baldwin aruncâd frâiele servitorului său înainte de a alerga înauntru. Oprindu-se doar să-și ajute soția să coboare, Simon se grăbi după el.

Potera aștepta în sală, stând la mesele lui Baldwin și punându-i pe servitori să le aducă vin și bere. Înaintea lor se afla tânărul pe care îl văzuseră în dimineața de dinainte.

Simon îl studie cu interes. Cu o zi înainte părea neliniștit și înfricoșat de itendent și cavaler, acum era indiferent. Putea să o pună pe seama oboselii, dar Simon era sigur că văzuse o strălucire sfidare în ochii tânărului.

— Tanner? strigă cavalerul, iar polițistul se ridică de la masă.

— Bună ziua, domnule.

Arătând spre fermierul de pe podea, Baldwin întrebă:

— Unde l-ați găsit?

Aruncându-i băiatului o privire plină de dispreț, din cauza prostiei sale atât de predictibile, polițistul spuse:

— În sud pe drumul spre Exeter. S-a dus acolo în timpul nopții, se pare. Spune că s-a decis să plece. Vrea să-și caute norocul în Gasconia. Clătinând din cap, Tanner se uită spre băiat.

— Greencliff, spuse el. Cred că știi cum pare asta pentru noi. Nu ești prost. Povestește-ne despre ziua în care femeia Kyteler a murit. Ce făceai? Unde ai fost?

Dar tânărul de-abia se uită la el cu ochi ce se umplură deodată cu lacrimi şi refuză să răspundă.

După ce potera plecă cu poliţistul blestemând în timp ce încerca să formeze din grupul de oameni o escortă pentru prizonierul lor, Simon stătu pentru câteva minute uitându-se după ei nedumerit. Când se întoarse, îl văzu pe Baldwin în apropiere, încruntându-se în pământ.

— Sunt surprins, spuse cavalerul încet. Mi-e greu să cred că Greencliff este ucigaş, dar totuşi...

— E greu de înţeles de ce tace dacă este nevinovat. Mai ales dacă ştie că este suspectul principal. Iar cadavrul era chiar lângă casa lui.

— Da. Dar asta mă îngrijorează pe mine. M-aş fi aşteptat să lase corpul în casă sau să-l arunce în altă parte. Nu acolo, chiar lângă casa sa – parcă ar încerca să ne facă să să-l suspectăm!

— Ce vrei să zici?

— Haide, Simon. Dacă ai omorî pe cineva şi nu ai vrea să se afle, cu siguranţă ai ascunde cadavrul undeva mai bine, undeva mai departe de tine, undeva – chiar dacă era văzut – unde nu va fi asociat cu tine, nu?

Simon încuviinţă încet, dar plin de îndoială.

— Poate, Baldwin, poate. Dar la fel, dacă a pus-o pe Kyteler acolo sperând să o ascundă mai târziu? S-ar putea să nu se fi aşteptat că o va găsi cineva acolo. La urma urmei, s-ar fi putut gândi că va ajunge la ea înainte ca ceilalţi să se trezească, să o ascundă undeva între copaci unde nimeni nu o va găsi.

Scărpinîndu-şi barba, cu un zâmbet cinic pe buze, cavalerul încuviinţă.

— Presupun că da. Dar cu siguranţă, dacă acesta a fost planul lui, s-ar fi ocupat de asta mai devreme, înainte ca bătrânul Samuel Cottey s-ar fi trezit.

— Nu uita, cadavrul era departe de drum, ascuns sub gardul viu. Poate s-a gândit că se va trezi înaintea tuturor. În orice caz, de ce ar fi pus altcineva corpul acolo?

— Pentru a-l implica pe Greencliff, bineînţeles.

— Dar nu era prea bine ascuns pentru asta? se încruntă Simon. Departe de drum și sub un gard viu. Dacă cineva voia să se asigure că Greencliff va fi învinovățit cu siguranță l-ar fi făcut mai ușor de găsit.

— Era destul de departe de drum, admise Baldwin.

— Da. Și totuși Cottey l-a găsit... Mă întreb cum...

— Ce?

— Cum a găsit cadavrul acolo? Nu ar fi putut să-l vadă de pe drum. Cred că ar trebui să mergem să vorbim cu bătrânul Sam și să aflăm cum exact a găsit-o pe Kyteler.

Capitolul 9

La ușa vechii case a lui Cottey, o dărăpănătură făcută jum[tate din trunchiuri, jumătate din chirpici, pe un mic deal printre mici fâșii de pășune și recolte, cu o stivă uriașă de lemne înaintea ușii, au găsit o tânără femeie aruncând grăunțe la păsările care fugeau printre picioarele ei.

Călăriseră de la Furnshill imediat ce se deciseră să-l vadă pe Cottey, câinele cu maro și negru insistind să-i însoțească. Mastiful, aruncând o privire la zăpada rece, decise că focul dinăuntru era mult mai plăcut pentru o doamnă ca ea. Acum câinele Agathei Kyteler zburda după ei, aruncându-se cu capul într-un morman de zăpadă când îl apucau toanele. Ajungând la ușa casei era mai mult alb decât maro sau negru.

Fata se opri din aruncatul grăunțelor și se uită la ei cum călăreau, iar la vederea câinelui, puse coșul jos și se așeză pe vine, ținându-și brațele larg deschise. Câinele intră într-o criză de extaz, dând din coadă înnebunit, gâfâind de încântare, în timp ce dansa încet în jurul ei, lăsând-o să-l mângâie și să-l bată ușor pe spinare.

Baldwin zâmbi în timp ce își legănă un picior peste crupa calului său. Era o femeie destul de atractivă, de-abia ieșită din adolescență, cu un corp agil, dar voinic. Nu putea să nu observe că părea să aibă forme frumoase. Când se uită în sus la el, văzu că are ochi cenușii deschis, migdalați deasupra unei guri largi cu buze pline și

ușor țuguiate. Părul îi era gri închis, aproape blond și atârna într-o coadă împletită pe umărul stâng. Trase aer în piept și expiră încet ca într-un oftat. Părea foarte arătoasă. „Ușor, nebunule! E doar un șerb. Devii disperat, asta-i tot", își spuse în gând.

— Tu ești Sarah Cottey? întrebă, iar ea se ridică în picioare, ștergându-și mâinile de tunică. Gestul inocent întinse tunica peste sâni, iar Baldwin își drese vocea și își feri privirea.

— Da, domnule, răspunse ea cu un zâmbet, părând să-i observe privirea și stinghereala. Își șterse mâinile din nou de parcă ar fi vrut să-l ia peste picior.

— E.. tatăl tău aici?

Arătă spre drumul din fața lor.

— Nu, este la ferma mătușii mele din Sandford. Dar se va întoarce curând. Îl puteți aștepta aici?

Simon schimbă o privire cu Baldwin, iar când acesta încuviință, descălecă, legându-și frâiele de un par din apropiere.

— Mulțumim. Da, îl vom aștepta.

Ea întrebă dacă doresc să stea înăuntru în fața focului, dar spre surpriza lui Simon, Baldwin părea mulțumit să stea afară în frig, vorbnd din ușă. Nu știa, dar cavalerul își amintea de mirosul din casa lui Oatway.

— Știi câinele? Pare bucuros să te vadă.

— O, da. E câinele bătrânei Agatha, nu? Mereu mă agitam când îl vedeam. Ce trist că a murit, nu? Bietul tata era atât de supărat. Credeam că nu se mai calmează.

— De ce? Era prieten cu ea? Întrebă Simon.

— Prieten? Se uită la el cu o surprindere vagă la sugestia neașteptată.

— Nu, sigur că nu. Nu. el credea că e vrăjitoare. Chiar și pentru că doar a găsit-o, se temea că se va întoarce și-l va bântui dacă s-ar fi comportat greșit.

— Să-l bântuie? De ce ar fi făcut-o?

— Ei, știi cum sunt lucrurile astea. Oamenii de aici sunt îngrijorați când cineva e diferit. Se simt neliniștiți dacă cineva nou vine în sat, iar Agatha era diferită. Tata crede că s-ar putea întoarce ca stafie.

— Cum? În ce fel era diferită?

— În ce fel? A venit dintr-un ținut îndepărtat, așa obișnuia să spună, din regatul de la Ierusalim și avea cunoștințe despre ierburi și rădăcini. Dacă cineva era rănit, se duceau la ea, și adeseori putea să-i ajute, chiar dacă le oprea durerea doar pentru puțină vreme.

— Era și moașă, nu?

— Da, spuse ea un pic nekubuștită sau poate timidă, iar roșeața naturală a obrajilor săi spori. Da, era cunoscută pentru asta. Era foarte înțeleaptă.

Chiar atunci auzi huruitul și zdrăngănitul unei căruțe și uitându-se în sus îl văzură pe bătrânul fermier stând pe capră. Câinele sări din spatele căruței și merse încet și încordat spre prietenul adoptat al lui Baldwin, dar se cunoșteau și în curând porniră într-o cursă prietenească.

Samuel Cottey nu păru surprins de prezența vizitatorilor săi și dădu din cap spre ei înainte de a sări ușor de pe capră și de a avea grijă de catâr. Cât Simon și Baldwin așteptară, Sarah dispăru înăuntru și în curând ieși din nou cu o cană de bere încălzită pentru tatăl ei. Luând-o, îi zâmbi, fața încrețindu-se în riduri familiare înainte de a o ridica și a bea adânc.

— Deci... Ce doriți, domnilor? întrebă calm după ce termină și se îndreptă spre bărbații din ușa lui.

— Avem câteva întrebări despre cum ai găsit-o pe femeie ieri, spuse Baldwin. În timp ce vorbea, fiica fermierului apăru din nou la ușă, ținând două căni de bere pentru ei. Zâmbind cu recunoștință, Simon le luă pe amândouă și îi dădu una lui Baldwin, dar ea cu greutate îi observă gratitudinea. Se uita la cavaler cum vorbea cu tatăl ei, palidă de parcă s-ar fi îngrijorat de ceva.

— Mai întâi, ne poți spune cum exact ai găsit-o? Nu puteai să fi văzut cadavrul din drum.

— Nu, nu puteam, spuse fermierul. Ochii îi erau lăsați în jos, dar când se ridicară sper chipul cavalerului, Baldwin văzu sfidare în ei, de parcă bătrânul știa că nu trebuie să se sperie de femeia moartă, dar nici nu se temea să-și admită frica. Rapid explică cum câinele plecase de lângă el și găsise cadravrul.

— Prostul niciodată n-a ştiut să păzească oile. Nu, şi totuşi a găsit-o pe bătrâna vrăjitoare.

— Nu era vrăjitoare! Fata o apără imediat, surprinzându-l pe Baldwin.

— Nu, nu cred că era! spuse el blând, dar apoi se întoarse spre fermier. Apoi?

— Eu... ochii îi deveniră gânditori. Am tras de ea un pic – era atât de rece că nu putea fi în viaţă, asa că am ridicat-o puţin să văd cine e. Nu puteam să-mi dau seama cum stătea acolo, aşa că a trebuit să o ridic de umăr. Aşa am văzut cine era. Am scapat-o din cauza şocului.

— Da, da. Şi? Ai văzut cine e, ai văzut cum a murit, ce ai făcut atunci?

— Am întins-o! Era o vrăjitoare. Se încruntă la fiica sa. Toată lumea ştia asta. Aşa că am lăsat-o acolo şi m-am dus la casa lui Greencliff.

— Greencliff era acolo?

— Da. Era acolo, ce mai încolo încoace.

— Ce vrei să zici?

— Tocmai ieşise ca să vadă de oi, a spus el. Era gata de plecare.

— Deci era îmbrăcat de plecare? Pe la ce oră să fi fost?

— Ce oră? Fermierul se uită la el apoi privi în depărtare pentru o clipă. Vorbind încet şi gânditor, spuse:

— Era încă întuneric, dar cred că începeau să se ivească zorile.. Nu prea ştiu... Cred că era în zori, chiar înainte, nu după....

— Dar era îmbrăcat şi pe picior de plecare? Simon spuse, iar fermierul se întoarse la el şi-l privi atent.

— Da, era gata de plecare. Avea deja mantia pe el, cea roşu aprins. De ce? Contează?

— Hangiul spune că făcuse nişte comentarii despre femeie în ziua în care a murit, ceva despre ea că a făcut ceva. Greencliff a spus că dacă Kyteler nu era atentă, cineva îi va face rău.. Credem că ar fi putut să o omoare.

— Asta e nebunie! Întreruperea bruscă a Sarei îi făcu pe toţi să se întoarcă uimiţi. Harry nu ar fi făcut aşa ceva. E un om bun, de treabă şi blând. Nu ar fi ucis aşa - şi mai ales nu o femeie bătrână.

— Taci, fată! Vocea bătrânului fermier era aspră și profundă, cu fața încordată de mânie că a fost întrerupt.

— Nu, așteaptă! Comanda lui Baldwin îl făcu pe Sam Cottey să dea înapoi, de parcă furia bruscă îl epuizase. Acum, Sarah, spuse el încet, de ce crezi asta?

Uitându-se în treacăt la tatăl ei, se opri, apoi decise că dacă tot a vorbit atât de mult, ar putea să continue.

— Pentru că îl știu. Nu este crud, nu ar putea ucide pe cineva în felul ăsta.

— Hangiul părea sigur.

— Greșește. Harold nu ar fi ucis o bătrână așa, tăindu-i gâtul. E prea blajin.

Ochii lui Baldwin susținură privirea fetei pentru o clipă, apoi ea se uită în jos, iar Simon era sigur că vede stinghereala în felul în care chipul i se înroși brusc.

— Poate, spuse cavalerul blând. Uitându-se înapoi la fermier, spuse:

— Cottey, ce poți spune despre asta? Te-ai aștepta ca Greencliff să fie în stare să ucidă o bătrână în felul acesta?

— Nu o bătrână, nu. Apoi vocea îi deveni din nou amară. Dar o vrăjitoare? Aș putea crede că a omorât-o și tare m-aș bucura! Poate credea că a făcut un serviciu – o faptă pioasă – să o omoare pe cățeaua bătrână!

Conducându-și caii, Baldwin se opri pentru o clipă și se scărpină în cap cu o strâmbătură gânditoare:

— Ce crezi?

Simon se opri și el.

— Nu știu, admise el. Cred că e la fel de convinsă că nu poate fi Grenncliff pe cât tatăl ei e că bătrâna a fost vrăjitoare. Poate... Fu întrerupt de scârțâitul unor picioare alergând pe zăpada moale.

— Domnilor, domnilor! Așteptați un minut! Era din nou Sarah, care se grăbea de-a lungul drumului ținându-și fustele sus în mâini, oferindu-i lui Baldwin o scăpărare a picioarelor sale.

— Da? spuse el.

Se opri în fața lor, cu fața strălucitoare din cauza efortului, respirând cu greu, apoi se aplecă înainte ca și cum și-ar fi pierdut suflarea.

— Nu poate să fi fost Harold.

— De ce?

— Nu a crezut niciodată că Kyteler era vrăjitoare. Era sigur că e înțeleaptă și că știa o mulțime despre plante, dar niciodată nu a crezut că e diabolică sau că făcea magie. În orice caz, e un băiat de treabă, blând... Vocea i se stinse când observă sprânceana ridicată a lui Baldwin. Cavalerul zâmbi și spuse:

— Deci el nu credea că Kyteler și-a trimis câinele la găinile lui Oatway?

— Aia! Respinse ideea cu o mișcare scurtă a mâinii de parcă ar fi aungat sugestia.

— Cum ar putea crede așa ceva cineva? O vulpe sau o nevăstruică a fost, nu un câine. Dacă voia să mănânce găini, putea să i le mănânce pe ale ei, nu să se ducă tocmai până la Oatway și să le ia pe acelea.

— Hm. Simon putea să vadă că ochii lui Baldwin se uitau peste umărul ei, iar când urmări privirea cavalerului, văzu că animalul stătea întins în fața ușii, cu capul între labele din față, uitându-se la oameni, în timp ce găinile se plimbau și ciuguleau în jurul lui.

— Dar de ce ar fi spus așa ceva Greencliff despre ea? De ce ar fi fost atât de enervat de ea? întrebă Baldwin după un moment.

— Nu știu.

— Avea mulți prieteni?

— Nu chiar, domnule. Unii din băieții din sat. Dar cred că era prieten mai ales cu Stephen de la Forte.

— Înțeleg. Păru să se gândească pentru o clipă. Bine, îți mulțumim pentru ajutorul tău. Se urcă pe cal, apoi se uită din nou la câine, iar vocea avea un ton plin de speranță când spuse.

— Câinele pare destul de fericit aici. Te-ar deranja dacă...

Fata zâmbi, dar clătină din cap.

— Nu, nu cred că tatei i-ar place să aibă aici câinele bătrânei. I-ar fi tot timpul teamă că ar trebui săaibă grijă de el, gata să-l apere sau să atace omul care l-ar lovi. Nu, mai bine ia-l înapoi.

Baldwin oftă.

— Cred că ai dreptate, spuse el resemnat și fluieră.

Înapoi pe drum, Simon se uită la el.

— Ei bine?

Baldwin dădu din umeri.

— Pare limpede că băiatul era gata să plece de acasă când Cottey a ajuns acolo, dar ar asta ar putea însemna orice! Poate că voia să aibă grijă de oi, cum a spus, sau poate că se ducea să mute cadavrul, să-l îngroape sau să-l ascundă... nu ştiu.

— Dar dacă voia să-l mute? Fata era sigură că nu putea s-o ucidă pe bătrână.

— Da... A fost ciudat. Părea foarte protectoare...

Simon râse scurt.

— Nu chiar aşa de ciudat! E tânără, la fel şi el. Arată bine, la fel şi el. Nu cred că trebuie să cauţi alt motiv.

— Posibil. Baldwin cugetă pentru o clipă. Hai să-l vedem pe acest prieten al lui – cum îl chema? A, da, de la Forte. Hai să vedem ce ne poate spune.

— Grăbind pasul, călăriră spre han şi cerură îndrumare. Se părea că locuinţa lui de la Forte era pe drumul spre Exeter, la trei mile depărtare de Wefford, aşa că-şi îndreptară caii spre sud şi în curând ajunseră acolo.

În timp ce se apropiau de proprietate, Simon nu putu să-şi oprească un mic fluierat de aprobare.

— Familia de la Forte pare că se descurcă destul de bine, spuse el.

Baldwin încuviinţă. Casa era o clădire mare, destul de lungă, cu multe grajduri şi anexe. Ca şi mărime, era mai mare decât propriul său conac cu un acoperiş mult mai înalt. Varul era proaspăt şi curat, făcând casa să se ridice din terenul plin de zăpadă de parcă ar fi fost făcută din acelaşi material. Deasupra, acoperişul gros era vizibil doar în jurul hornului unde zăpada se topise, arătând paiele cenuşii de dedesubt.

Poteca trecea aproape de faţa casei, care se afla pe un povârniş moale, în timp ce între clădire şi drum era un pârâu care tăia o line dreaptă şi precisă prin zăpadă. Urmând drumul spre casă,încetiniră prin vadul din cel mai puţin adânc loc al pârâului înainte de porni din nou la trap spre uşă.

Aici casa avea două braţe scurte proiectate înainte precum coarnele de pe capul unei vaci, iar uşa era într-o curte dintre ele.

Acolo era un stănog unde își priponiră caii înainte ca Simon să bată zgomot la ușă, iar Baldwin legă câinele cu o frânghie pe care o găsise atârnând. Nu voia ca noul său câine să se bată cu cei ai lui de la Forte. Nu trebuiră să aștepte mult.

Un servitor în vârstă, un om subțire, sfrijit, cu o expresie neliniștită, deschise ușa și se uită la ei. Folosindu-și zâmbetul cel mai convingător, Simon dădu din cap spre el.

— Este aici Stephen de la Forte?

— Eu.. în timp ce începu să vorbească, un strigăt se auzi din spate, iar servitorul se învârti, explicând rapid cuiva dinăuntru. Nu, domnule, Nu, nu știu cine este. Întreabă de stăpânul Stephen, domnule.

— Dă-te la o parte! Se auzi vocea, iar servitorul dispăru, chipul fiindu-i înlocuit cu acela a unui om mai bătrân.

Lui Simon i se păru ca fiind de vârstă mijlocie din cauza părului des și cărunt. Voinic, nu gras, ci îndesat, era un pic mai scund decât itendentul, dar aproape de două ori mai lat în umeri. Avea un piept lat ca un butoi, cu brațe care ar fi putut fi trunchiuri de copac, atât erau de masive.

Chipul îi era un labirint de riduri, unele atât de adânci încât apăreau falduri separate de piele cusute grosolan între ele, iar printre ele Simon putea vedea semne mai ușoare, adâncite de vârstă, ale vechilor răni de cuțite sau săbii. În mijlocul lor era gura precum o rană decolorată. Un nas gros și rupt stătea între doi ochi luminoși și inteligenți, albatru-cenușii ca ai fiului său, care se uitau fără să clipească la Simon.

— Ei? Cine sunteți și ce vreți cu fiul meu? întrebă el, cu vocea aspră și neîncrezătoare.

— Sunteți de la Forte? Tatăl lui Stephen? Simon îl auzi pe cavaler întrebând blând din spate.

— Da. Cine sunteți voi?

Baldwin păși încet înainte până când ajunse lângă itendent și se uită fără să clipească.

— Sunt Sir Baldwin de Furnshill, spuse el, anunțându-și titlul cu o mândrie nepăsătoare. Sunt Judecătorul de Pace al Regelui aici, iar treaba mea e cu fiul tău, nu cu tine. Mi-l vei aduce aici. Acum.

La început, Simon era sigur că va exploda precum o pocnitoare. Sângele îi năvălise pe chip până când venele i se umflaseră pe tâmple și pe gât. Ochii păreau să iasă din orbite de parcă ar fi putut sări și să-l atace pe cavaler. Dar la fel de repede cum îi apăru mânia, îi și dispăru. După un moment de gândire, se dădu deoparte, chiar dacă fără chef, pentru a-și lăsa vizitatorii să intre.

— Scuzele mele, domnule. Nu mi-am dat seama cine sunteți. Vă rog, intrați și luați loc lângă foc până când îl voi aduce.

— Mulțumesc, spuse Baldwin cu eleganță în timp ce intră,

Casa nu era o cocioabă dărăpănată. Paravanele dădeau într-o sală largă și aerisită cu un șemineu imens construit pe o latură. Tapiserii bogat colorate cădeau de pe ziduri, cu goluri înguste unde stăteau făclii care luminau interiorul. Două sfeșnice mari din fier forjat stăteau în fața focului aruncând lumină. O masă masivă contruită din scânduri de stejar se afla în partea opusă a camerei, în timp ce o bancă fusese trasă la căldură, lăsând pământul gol în două dungi largi acolo unde stuful fusese târât de picioarele băncii. Unscaun și o mică masă de scris erau lângă vatră, iar un om, îmbrăcat ca un călugăr stătea alături.

— Secretarul meu, spuse gazda lor indiferentă înainte de a merge la un scaun și a se așeza strigând la servitorul său:

— Adu-l încoace!

— Ai o casă foarte plăcută, spuse Simon într-o doară, uitându-se la secretar cum își aduna hârtiile și se grăbea din cameră.

— Da. Mi-a luat mulți ani să o construiesc, dar acum e așa cum am vrut. Sper numai, chipul îi deveni acru, să facem destul profit ca să o păstrăm.

— Să o păstrați? De ce, care e problema?

— Genovezii, ei sunt problema! spuse el cu un mârâit. Fii de cățea îmi vor banii.

Cavalerul se întoarse și privi indiferent omul care continuă:

— Am fost un negustor de succes atâția ani, cu partenerul meu, Alan Trevellyn, iar acum acești italieni – scuipă cuvântul – vor să le plătim împrumuturile pe care i le datorăm. Ce nebunie! Doar știu că nu putem. Vor să ne aducă la faliment, asta-i tot.

— De ce ar vrea să facă asta? întrebă Simon.

Ochii cenușii îl fixară.

— De ce? Ca să-și pună proprii oamenii să ne preia piața, bineînțeles!

— Prietenul meu are puțină experiență în comerț. Poate îi poți explica, spuse Baldwin afabil, iar Simon îi aruncă o privire acră. Din câte știa, cunoștințele sale despre comerț erau la fel de bune ca ale oricărui altuia.

— Alan Trevellyn și eu închiriem nave și le folosim pentru a aduce vin aici din Gasconia. Facem asta de ani buni. Ducându-ne încolo luăm ce putem, mai ales lână. Când navele sosesc, ei vând încărcătura și folosesc banii pentru a cumpăra vinul pe care îl aduc înapoi. Am avut succes de-a lungul anilor, dar în ultimii doi am avut ghinion. Pirații ne-au capturat ultimele două nave și profitul de pe cele zece de dinainte s-a dus. Profitul e prea scăzut acum cu costurile mari de la ultimele recolte. Așa că italienii vor acum banii pe care ni i-au împrumutat acum ceva timp. Ceea ce înseamnă că vor totul. Ar însemna să ne pierdem casele... Totul!

Stătură pentru câteva minute în liniște, iar când Simon tocmai voia să întrebe despre consecințele refuzului plății, auziră sunetul unor picioare care se apropiau, iar prin perdeaua de la paravan apăru băiatul pe care îl văzuseră înainte, cu o femeie subțire și măruntă ca un șoricel care semăna destul de mult cu Simon ca să-i fie mamă. Stătea chiar în intrare, aruncând priviri scurte la fiecare bărbat, în timp ce fiul său păși înainte, destul de îndrăzneț din punctul de vedere al lui Simon, deși chipul îi purta o expresie curioasă. Era iritat, aproape mâniat că itendentul și cavalerul îndrăznesc să-i invadeze casa tatălui său.

Se duse direct spre scaun și se așeză, trăsăturile palide întorcându-se spre cavaler.

— Ei bine? întrebă el, nerăbdător.

Baldwin stătea liniștit contemplându-l. Apoi oftă.

— Prietenul tău nu vrea să vorbească cu noi. Parcă ar vrea să fie condamnat. Nu sunt bucuros că a făcut-o totuși, și aș vrea să fiu sigur că avem pe omul bun. Așa că spune-mi, de ce crezi că Greencliff a fugit ieri noapte?

— Ieri noapte? Nu am idee, spuse Stephen lăsându-se pe spate și încrucișându-și picioarele. Părea să aibă un zâmbet ușor pe chip, ce lui Baldwin îi părea batjocoritor.

— Ne-ai spus că te-ai dus acolo din cauză că era supărat. În ce fel era supărat?

Băiatul își ridică brațele exasperat.

— Of, nu știu! Supărat!Deprimat! Părea să gândească că nu există nimic care să-l țină aici. Voia să plece și să călătorească. Adeseori spunea că vrea să meargă în Gasconia.

Încruntându-se Baldwin se uită la el cu îndoială.

— Deci deși nu ți-a dat nici un motiv pentru nefericirea sa, ai simțit că e supărat și ai încercat să te duci la el de două ori într-o zi?

— Da, spuse Stephen și-și descrucișă picioarele.

— De când îl știi?

— Cum...? A, dintotdeauna.

— Sunteți de aceeași vârstă?

— Da. Amândoi avem douăzeci de ani.

— Presupun că vorbiți despre orice.

— Da.

— Deci de ce era supărat? Trebuie să-ți fi spus.

Pentru Simon păru ca un gest pe care doar un actor l-ar fi folosit. Băiatul se întoarse pe jumătate spre tatăl său, deschise gura, apoi se întoarse spre cavaler cu o încruntătură gânditoare pe chip.

— E dificil pentru mine să vorbesc despre asta... Nu știu dacă ar trebui, pentru că mi s-a confesat, iar eu am jurat să-i păstrez secretul.

— Care?

— O femeie.

Baldwin se lăsă pe spate, cu ochii fixați pe băiat, iar Simon se gândi imediat: „Sarah Cottey! Ea trebuie să fie."

— Cine? îl auzi pe Baldwin.

— Nu pot să spun.

— E ridicol! spuse Baldwin, ridicându-se brusc.

— Vrei să te cred că te cunoștea din copilărie, că vorbeați despre orice, că erați prieteni apropiați, și totuși așa ceva, ceva atât de important a păstrat secret față de tine?

— Nu, domnule. Nu înțelegeți. Vocea îi era joasă acum, aproape tristă. Este nobilă, nu șerb. Și măritată.

— Ah! Cavalerul se uită din nou la el.

— Da. Sigur că știu cine e, dar am jurat să-i păstrez numele secret când mi-a spus. Trebuie să mă înțelegeți, nu-mi pot încălca cuvântul.

— Nu. Nu, sigur că nu, spuse cavalerul grăbit.

— Dar un lucru pot să vă spun.

— Da?

— Nu ar fi putut să o ucidă pe vrăjitoare.

— Cum poți să fii atât de sigur?

— A fost cu mine toată marțea după-amiaza și toată seara.

— Și?

— Am auzit de la hangiu că bătrâna Kyteler a fost văzută de Oatway după-amiază devreme, deci a fost ucisă ori după-amiază, ori seara. Am fost cu Harry tot timpul. Nu se poate să fi fost el.

Capitolul 10

Tatăl stătea în ușă și privea cum cei doi se duceau spre cai, dezlegau câinele și încălecau, întorcându-se și îndreptându-se încet înapoi pe potecă, prin vad și apoi luând drumul spre Wefford.

Se simțea un vânt amarnic ce sufla de parcă i-ar fi lins pielea lui Simon cu o limbă de gheață. Mantia, tunica și cămașa nu-l apărau cu nimic.

— Vremea nu-și revine, nu? remarcă el după câteva momente de liniște.

— Hm? Oh! Nu, nu-și revine! Baldwincălărea alături complet absorbit.

Oftând, Simon spuse:

— Care parte a discursului ți s-a părut neclar?

— Numai singura parte care contează. Cine e ea?

— Iubita lui Greencliff?

— Da. Cine ar putea fi?

— Dacă Greencliff însuși nu ne spune, mă îndoiesc să aflăm vreodată.

— Nu. Doar dacă, bineînțeles, băiatul de la Forte ar putea fi convins. Mă întreb...?

— Ce?

— Mințea? Tu ce crezi?

— Ah!

Baldwin se uită la el.

— Ei?

— Ei ce?

— Nu-mi spui să nu sar la concluzii? Că sunt prea entuziast?

— M-ai asculta dacă ți-aș spune?

Cavalerul cugetă.

— Nu.

— Bun! spuse Simon și jubilă. Apoi cu o mică încruntătură, spuse:

— Ce crezi despre băiatul de la Forte?

— Ce cred? Baldwin îi aruncă o privire. Nu știu. Nu am încredere în el. Cred că ne spune adevărul despre femeie, totuși.

— Că Greencliff are o aventură?

— Da.

— Așa cred și eu, spuse Simon încuviințând. Ce facem acum?

— Cred că trebuie să-i dăm drumul. Nu poate exista nici o îndoială după ce a spus Stephen de la Forte. Băiatul nu putea să fi fost în preajma femeii când a fost omorâtă.

— Nu, doar dacă de la Forte minte. Asta am simțit azi-dimineață, și din nou acum. Nu doar ascundea lucrurile. Am avut impresia clară că mințea cu bună știință.

— Da, așa mi s-a părut și mie. Baldwin se uită la norii de deasupra. Mai e o oră jumătate până se întunecă. Crezi că Margaret s-ar supăra dacă am bea un vin cald în drum spre casă?

Dacă n-ar fi fost expresia inocentă de pe chipul său, Simon ar fi crezut că nu are un motiv ascuns. Dar itendentul îl știa bine pe cavaler și își dădu seama că are un motiv pentru a vizita hanul, iar zâmbetul i se lărgi în timp ce măriră pasul la trap.

Hangiul stătea pe o capră în sala sa când sosiră, amândoi roșii la față din cauza căldurii bruște de după cursă. Nu era singur.

Atât de târziu după-amiază, hanul era plin de oameni după o zi de muncă. Fermieri și muncitori, șerbi de-ai locului și alții se întindeau pe bănci sau stăteau pe lângă foc. Rotofei și voinici sau subțiri și slabi, indiferent de felul clienților, toți tăcură la vederea cavalerului și a prietenului său. Câinele maro și negru îi urmară, furișându-se tăcut de parcă ar fi realizat impactul intrării lor.

— Cred că am fost observați, spuse Baldwin calm, aproape râzând.

Lui Simon situația nu i se păru amuzantă. Ochii îi fugeau de la un om la altul, încercând să găsească o figură prietenoasă. Nu era nici una.

— Domnilor! Veniți și luați loc, spuse hangiul, evident încercând să-i facă și pe ei și pe ceilalți să se simtă în largul lor. Mergând spre ei, îi duse spre o masă dintr-un colț întunecat, la zidul din spate, aproape de perdeaua de la paravan, și trase o pereche de scaune.

— Vin, spuse Baldwin, iar hangiul încuviință și plecă. Scoțându-și mănușile, cavalerul se uită în jurul camerei și când întâlni privirile celorlalți, aceștia se uitară în altă parte. Încet începură să vorbească din nou sub privirea fermă a cavalerului. Câinele se încolăci sub masă.

— Poftiți, domnilor, vinul dumneavoastră. Cald și plin de mirodenii. Hangiul lăsă tava pe masă și le turnă fiecăruia câte o măsură bună.

— Bun, spuse Baldwin, plesnind din buze în timp ce ducea cana la gură. O, da. Foarte bine, hangiule. Ni te alături? Bei și tu un rând?

Expresia de neliniște a hangiului dispăru.

— Da, domnule. Aș vrea unul. Aici, dați-mi voie... Făcu semn unei femei din capătul barului, scurtă și îndesată cu câțiva ani mai tânără ca hangiul, pe care Simon o consideră a fi soția lui, iar în curând un alt ulcior apăru.

— Pare că ai hanul plin, spuse Baldwin apreciativ.

— Da, domnule, spuse hangiul zâmbind în timp ce se uita în jur la imperiul său. Da, avem clienți buni.

— Sunt toți de-ai locului?

— Da, toți. Nu prea avem călători în această perioadă a anului, nu cu zăpada asta. Comerțul începe mai târziu din nou, când începe primăvara.

— Înțeleg.

Simon se aplecă înainte și își puse cana jos, odihnindu-și brațele pe masă în timp ce Baldwin se lăsă pe spate și se uită la omul care stătea cu ei. Itendentul privea gânditor la vinul său, apoi spuse:

— Am fost pe la familia de la Forte astăzi. Știi ceva despre ei?

Hangiul sorbi lung și se încruntă când la unul când la altul.

— Nu prea multe, nu.

— Deci nu știi despre afacerile lor?

Dădu din umeri.

— Negustori. Importă vin. Bine...

— Ce?

— Oh, voiam să spun, importau, asta-i tot. Cred că au avut de suferit mai mult decât alții ultiimii ani. Obișnuiam să cumpăr marfă de la ei. Făcu un semn cu mâna spre partea din spate a camerei, unde își ținea butoaiele. Dar apoi, când au început să-și piardă navele, a trebuit să ma duc în altă parte. Acum cumpăr de la...

— Deci îl știi pe tată, nu?

— Pe bătrânul Walter? Da, chicoti el. Încă mai vine pe aici din când în când, dar nu prea des.

— Cum e?

— Cum adică, cum e?

Înainte ca Simon să răspundă, Baldwin se aplecă înainte conspirativ, făcându-i semn cu mâna hangiului și uitându-se în jur de parcă ar fi vrut să fie sigur că nimeni nu-l ascultă.

— Vezi, prietene, spuse el încet, Walter ne-a sugerat, cumva, că poate mi-ar place să investesc în ideile lui.

— A da? Ochii hangiului erau ca două luni mari, încântat de confidența făcută.

— Da. Baldwin se uită peste umăr, apoi îi făcu semn din nou, așezându-se și mai în față pe coate.

— Dar.. înțelegi că sunt un pic circumspect? De-abia îl știu pe om. Ce poți să-mi spui despre el?

— Ei bine. Se așeză mai bine, convins de audiența sa de privirea fermă a cavalerului, iar Simon nu-și putu ascunde un mic zâmbet la asemănarea dintre hangiu și o pasăre care se înfoaie. Deodată realiză că acest om își petrecuse toată viața acultându-i pe ceilalți

și arareori i se cerea să-și împărtășească opnia sau să-și exprime sentimentele. Se bucura de această experiență.

— Cred că este tipul de negustor serios. A fost negustor mulți ani, și cunoaște toate căile pe mare, și pe cele spre Bordeaux în Gasconia. Da, dacă vrei pe cineva care-și cunoaște meseria, el este cel ma bun. A învățat de tânăr la bordul navelor, iar imediat a reușit să câștige destul încât să-și închirieze propria navă.

Încruntându-se, Baldwin spuse:

— Dar sigur trebuie să fi făcut o avere dacă a reușit să navlosească propriile nave? Cum a putut un om care era un simplu marinar să reușească atât de mult?

— Ei bine, domnule, am auzit spunându-se... ochii fugiră neliniștiți spre Simon și înapoi, apoi vocea i se stinse.

— Am auzit că a fost în Acra. Cred că ajuta la aducerea oamenilor din oraș când sarazinii l-au cucerit și le cerea cât de mult voia pentru asta.

— Ah!

În întuneric, lui Simon i se păru dificil să citească expresia cavalerului, dar era sigur că observase o lucire de mânie. Își amintea de istorisirile cavalerului despre cum căzuse Acra, despre cum marinari de toate națiile apăruseră, precum corbii pe un cadavru, cerând aur și bijuterii pentru a-i duce pe oameni în siguranță. După secole de viață pe Pământul Sfânt, familii au fost ruinate în câteva zile, în timp ce marinarii au devenit fabulos de bogați în câteva ore.

— Cred că după asta a reușit să câștige destul încât să închirieze primele sale nave. Și să-și construiască locuința. Dar recent se pare că a avut de suferit din cauza piraților francezi. Cred că a pierdut câteva bărci și încărcături. Probabil de asta vrea un nou partener.

— Da, pentru că deja face afaceri cu...e.... ne-a spus numele partenerului. Care era? Cavalerul pocni din degete ca și cum ar fi fost frustrat încercând să-și aducă aminte.

— Alan Trevellyn, din apropiere de Crediton. Da, amândoi au fost atinși de necazuri. Știi umblă zvonuri că Trevellyn a fost cumva responsabil pentru eșecuri. Am auzit că datora francezilor și le-a spus când navele sale vor pleca, astfel încât să-și plătească

datoriile cu jumătatea partenerului său din încărcături precum și cu a lui. Se lăsă pe spate, dând din cap cunoscător.

— De unde ai auzit asta?

Făcând din ochi în secret, hangiul spuse:

— De la fiul lui Walter de la Forte, Stephen.

— Deci crezi că ar trebui să am grijă.

— O, da, domnule. Mare grijă. Ochii se îndreptară spre mânerul sabiei de la șoldul cavalerului. Se spune ca a fost un războinic puternic în tinerețea sa. Că a participat la multe bătălii pe mare, nu numai la Acra, și de acolo are toate cicatricile acelea. Da, am auzit că nu e un dușman pe care să-l ai.

— Mulțumesc, prietene, îți sunt recunoscător. Mi-ai dat multe lucruri la care să mă gândesc.

— Domnule, e o onoare să vă ajut, spuse hangiul dându-și seama că a fost concediat și se ridică încet să curețe masa. Când termină și îi lăsă, Simon se uită la cavaler.

— Dacă a fost în multe bătălii, asta explică cicatricile.

Baldwin dădu din cap.

— Da, spuse el gânditor. Dar se pare că nu sunt prea multe care să-l lege de Agatha Kyteler. Doar faptul că au fost împreună la Acra când orașul a căzut - și asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani.

— Ei bine, numai asta și e destul pentru o coincidență.

— Același lucru ai putea să-l gândești și despre mine, Simon, spuse cavalerul sec. Nu, nu cred. Dar cine să o fi omorât pe bătrână?

— Nu știu. Dacă Stephen de la Forte spune adevărul, nu a fost Harold Greencliff.

— Nu. Mărturia sa indică acest lucru, nu?

Simon încuviință.

— Da, va trebui să-l lăsăm liber. Deși aș vrea să știu de ce a încercat să fugă?

— Dar dacă refuză să ne spună, de ce nu l-am ține închis?, spuse Baldwin. Voi încerca să vorbesc din nou cu el mâine. Poate reușesc să aflu de ce a fugit.

Simon se uită brusc în sus auzind tonul trist din vocea prietenului său apoi realiză ce înseamnă. Baldwin era sigur că Greencliff

era nevinovat așa că rămânea cu un singur suspect: fiul prietenului său, Bastardul de Beaumont.

Ziua următoare fu înnorată și posomorâtă, cu un cer cenușiu și un vânt amarnic care sufla în continuu de la sud. Uitându-se din ușa din față, Simon și Baldwin schimbară o privire.

— Trebuie să vorbim cu Greencliff, îi aminti cavalerul prietenului său, apoi începu să râdă la vederea expresiei de nefericire îndoielnică pe care cuvintele sale le adusese pe chipuli lui Simon. Haide, cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine!

— Simon!

Se întoarseră și o văzură pe Margaret în pragul ușii cu chipul neliniștit.

— Luați-l pe Edgar sau Hugh cu voi. S-ar putea să aveți nevoie să trimiteți un emisar dacă vremea se înrăutățește sau dacă sunteți prinși undeva peste noapte.

Itendentul se uită la cer, apoi dădu din cap.

— Bine, spune-i lui Hugh să se pregătească.

Făcu mai mult decât să-l trimită pe servitor. Cât timp cei doi merseră spre grajduri și își cerură caii lor și al servitorului; Margaret se puse pe treabă. Când Hugh apăru, se chinuia sub greutatea a trei pachete cu grijă legate. În timp ce luă unul, Simon se uită la servitorul său întrebător.

— A spus că o să ai nevoie. E pâine și vin și burdufuri cu vin pentru voi.

Legând sacul la coburi, Simon spuse nedumerit:

— Nu știe că avem de gând să ne întoarcem până seara? Ce crede că vom face azi? Călărim până la granița cu Scoția?

Baldwin zâmbi, dar nu spuse nimic. Se gândea ce bine e să ai o soție ca Margaret. Oftă, pe jumătate gelos.

În acest timp, Simon se uita la servitorul său exasperat.

— Unde ți-e mantia și tunica?

— De ce? Vin și eu? Chipul îi trădă surprinderea.

— Bineînțeles! Haide, merge și așa cum ești acum. Nu putem să așteptăm până te schimbi.

— Dar voi îngheța.

— Nu te mai plânge. Vei fi bine dacă vom călări repede. Acum urcă! Vrem să ajungem în oraș pe cât de repede posibil.

Zâmbind, Baldwin se uită la Simon care își ridică mâinile în sus disperat, lăsându-le apoi să cadă în frustrare. Când Hugh fu gata în cele din urmă, părăsiră grajdul, ocolind prin fața casei unde Margaret aștepta să le facă semn de rămas bun. Câinele negru stătea acolo și era gata să-i urmeze, dar Margaret îl ținu.

— Dacă veți călători prin tot ținutul mai bine îl țin aici, spuse ea.

Își luară rămas bun în timp ce Baldwin deschidea calea pe poteca îngustă spre drum și ajunși acolo dădu pinteni calului într-un galop mărunt.

Fu limpede în curând că omul lui Simon nu prea dorea să fie cu ei. Cumva nu reușise să se obișnuiască cu gândul că o creatură atât de înaltă și voinică precum un cal poate fi sclava mofturilor sale, iar din acest motiv refuza să încerce să-și impună voința. Consecința inevitabilă de a-l lua cu ei fu că viteza celor trei fu încetinită la un pas mai mult de plimbare. Deși Baldwin îi îndemna din când în când să meargă mai repede, descoperea că el și itendentul erau cu mult în față iar Hugh se mișca cu viteza sa obișnuită – nu cu mult mai mare decât a unui melc.

În cele din urmă le luă peste două ore să ajungă la Crediton. Mica piață a orașului era agitată, cu căruțe mergând prin drumul mocirlos, călăreți mergând la trap bucuroși și trecători văitându-se și plângându-se de mizeria înghețată care era aruncată pe ei de fiecare vehicul sau animal care trecea. Când se apropiară de biserică, o mică turmă de vaci opri tot traficul, iar cei trei trebuiră să se oprească și să aștepte creaturile imense să treacă. Ajunseră la biserică și traversară curtea spre casa unde locuia preotul.

— Simon, bătrâne prietene, cât mă bucur să te văd din nou!

Bătrânul uscățiv îi prinse mâna entuziast apoi se dădu înapoi și-l studie cu un ochi critic.

— Muncești prea mult, spuse el în cele din urmă, și cred că nu mănânci destul, dar în afară de asta mă bucur să te văd că ești bine, slavă Domnului!

— Peter, am avut o călătorie lungă până aici. Nu ai niște vin?

Râzând preotrul îi conduse înăuntru și îi așeză, Hugh luând morocănos un scaun cât mai aproape de foc. Când fiecare avu câte o băutură în mână, preotul se aplecă înainte și se uită la cavaler cu o expresie serioasă pe chip.

— Sir Baldwin, aveți și un alt suspect în afară de creatura asta nefericită de Greencliff?

— Mă tem că nu, Peter. De ce întrebi?

Peter se lăsă pe spate în scaun și sorbi gânditor din vin în timp ce se uita dincolo de Hugh în flăcări.

— E foarte greu. Câteodată un om mărturisește o crimă brutală în confesional, iar preotul este obligat să păstreze acel secret. La fel și când un om este trimis călăului, deși duhovnicul său este sigur de nevinovăția sa. Ochii se îndreptară spre cavaler. Sunt pe cât se poate de sigur că acest băiat nu este vinovat de uciderea acelei femei.

— Dar, Peter, spuse Simon, asta înseamnă că a negat acest lucru la confesional?

— Nu! Sigur că nu! Peter fu șocat. Dacă ar fi făcut-o, aș fi fost liniștit. Nu, încă nu este absolvit de păcate, altfel nu aș fi putut spune nimic.

— Dar ești sigur? întrebă Baldwin cu ochii strălucind în timp ce se apleca înainte.

— Da. Sunt cât se poate de sigur că băiatul este nevinovat. Pur și simplu e incapabil

— Și noi credem la fel, spuse Simon.

— De ce? Aveți un alt suspect? Am crezut că ați zis...

— Nu, ți-am spus adevărul. Nu avem idee cine ar fi putut să o facă. Dar tu?

— Eu? Expresia de uimire care se răspândi pe chipul său era atât de comică încât și Baldwin și Simon începură să râdă, făcându-l pe preot să se uite la ei cu reproș. De unde să știu cine ar fi făcut-o? Eu...

— Îmi pare rău, Peter, reuși Simon să spună în cele din urmă. Nu, ai dreptate. Nu ne așteptam să ai o idee mai bună.

Ridicându-se, Baldwin căscă și se întinse.

— De vreme ce toți am fost de acord că nu a fost Greencliff, ar trebui să mă duc la temniță! Oftând, se uită la preot și îi spuse

despre dovada de la Stephen de la Forte. Vezi tu, încheie el, suntem aici ca să-l eliberăm. Nu e drept să-l ţinem pe băiat închis fără motiv, iar acum Stephen de la Forte spune că a fost cu Greencliff toată după-amiaza şi seara. Nu, Simon. Mai bine mă aştepţi aici. Nu întârzâi mult.

— Adu-l aici. Nu vreau să plece fără să mănânce – cel puţin nu pe vremea asta, spuse Peter.

Temniţa oraşului se afla la intrarea în piaţă lângă biroul de taxe, o clădire mică pătrată folosită în principal pentru acei negustori prinşi cu ocaua mică şi doar ocazional pentru vagabonzii din oraş. Mergând de-a lungul străzii şi încercând să evite mocirla, îi luă cavalerului doar câteva minute să acopere distanţa scurtă, iar în curând ajunse la intrare, încreţindu-şi nasul din cauza mirosului din piaţă, care nu mai fusese curaţată de la ultima zi de târg şi era năpădită atât de duhoarea animalelor cât şi a oamenilor. Se uită în jur, strâmbându-se, apoi lovi cu pumnul în uşa grea.

Tanner aparent dormea pentru că atunci când deschise uşa, părul îi era în dezordine, iar ochii împăienjeniţi.La vederea cavalerului, păru că se trezeşte imediat şi dechise uşa larg.

— Bună dimineaţa, domnule.

Păşind în întunericul de nepătruns al temniţei, cavalerul adulmecă în silă. Oamenii care de obicei erau ţinuţi aici poluau atmosfera cu mirosul metalic şi pătrunzător al fricii. Condamnaţii ştiau ce li se va întâmpla după ce au fost judecaţi de curte. Nu erau prea multe sentinţe la dispoziţia unui judecător, iar justiţia urma imediat pronunţării sentinţei, cel mai adesea o întâlnire scurtă cu călăul, un bun motiv pentru a le fi frică de rezultatul unui proces legal.

Dădu din umeri. La urma urmei, asta însemna justiţia.

— Deci, Tanner. Cum e prizonierul astăzi?

— Greencliff, domnule? Pare bine fizic, dar aş vrea să spună ceva.

— De ce? A tăcut tot timpul?

— Da, domnule. Chiar din clipa în care l-am adus aici.

Baldwin oftă.

— Du-mă la el.

Celula era neplăcută, o cameră pătrată săpată sub podeaua camerei principale. Pentru a ajunge la ea, Tanner trebui să-l conducă pe cavaler prin cortina din spate. Aici, în podeaua de lemn, era un chepeng cu un zăvor simplu asigurat de un cui gros de lemn. Ridicându-l, cavalerul se uită în interiorul rece și întunecos,

— Greencliff, chemă el cu îndoială.

Se auzi un foșnet brusc în colțul cel mai îndepărtat, apoi un pleoscăit când băiatul călcă într-o baltă, și deodată chipul îi apăru sub chepeng. Baldwin dădu din cap și oftă. Băiatul care recent fusese un tânăr puternic, înalt și mândru acum era doar o umbră. Trăsăturile îi erau supte și încordate, pielea părând galbenă în penumbră, ochii strălucitori și nesănătoși, obrajii scofâlciți și palizi. Întreaga sa înfățișare era a unui om aproape de moarte, a unui om care căzuse victimă unei boli dezgustătoare.

— Tanner, scoate-l de acolo.

Aducând o scară, polițistul o împinse în gaură.

— Hai, băiete. Cavalerul vrea să urci, spuse el întinzându-i o mână.

Deschizând calea spre camera din față, Baldwin stătu cu mâinile în șold și se uită la băiat, dând din cap. Greencliff îi susținu privirea. I se vedea frica în ochi. Cavalerul putea s-o vadă clar, deși băiatul părea sfidător.

— Mai ai să-mi spui ceva despre moartea bătrânei?

— A vrăjitoarei, vrei să spui.

Cavalerul se uită la el. Vocea băiatului sunase ca și cum ar fi fost prins între emoții. De parcă mânia și nerăbdarea se luptau pentru dominare, dar Baldwin era sigur că vede sfidare și scârbă de sine în același timp.

— Crezi că era vrăjitoare?

— Eu? Întrebarea păru să-l surprindă.

— Da. Ce credeai despre ea?

— Nu gândeam nimic despre ea. Știu ce era. Diabolică! Merita să moară!

— De ce?

Băiatul îi susținu privirea ferm și își îndreptă umerii hotărât, dar tăcu. După câteva momente, Baldwin oftă.

— Foarte bine. Dacă nu vrei să răspunzi, nu te pot obliga. Greencliff se uită la imperturbabilul Tanner cu o expresie ce părea dispreţuitoare. Întorcându-se era gata să intre înapoi în celula sa când Baldwin îl opri.

— Nu. Prietenul tău ne-a spus adevărul.

— Ce? Greencliff se răsuci pe călcâie şi se uită la cavaler. „Ciudat", se gândi cavalerul, „acum chiar era speriat."

— Cine?

— Da, ştim că ai fost cu Stephen de la Forte toată după-amiaza. Ne-a spus.

Mai târziu, ştia că ceea ce-l îngrijorase cel mai mult era lucirea trecătoare a unei surprize absolute când băiatul spusese: „Stephen?".

Capitolul 11

Îl lăsară pe tânăr cu Peter, mâncând un bol mare de tocană cu carne tocată, preotul aducând mai multă pâine şi bere.

Simon călărea tăcut cu bărbia în piept. Cei trei mergeau în tăcere, de parcă se gândeau cu toţii la crimă. În cele din urmă, spuse:

— Baldwin, trebuie să ne întoarcem la Wefford şi să întrebăm cine ce a mai văzut.

— Da, ai dreptate, Am petrecut ultimele două zile gândindu-ne că Greencliff a fost implicat. Acum trebuie să ne întoarcem şi să încercăm să aflăm cine a fost cu adevărat., spuse Baldwin şi oftă.

— Calmează-te, Baldwin.

Cavalerul îi aruncă o privire nedumerită.

— Ce?

— Doar fiindcă nu a fost Greencliff, nu înseamnă că a fost fiul prietenului tău.

— Nu, dar pare suspect, nu? Că era aici, încercând să afle despre ea doar cu o zi înainte ca ea să...

— Priveşte aşa – nimeni nu l-a văzut acolo, nu? Hai să aflăm dacă a mai fost cineva acolo.

— Da, spuse el, încă neconvins.

— Deci, de unde începem?

Cavalerul se uită înainte, spre oraș, de parcă ar fi fost un indiciu al întregului scenariu.

— De la Jennie Miller, cred. Oatway spune că a fost acolo cu Sarah Cottey. Hai să o vedem. Ar putea ști ceva care ne-ar ajuta.

Moara era o clădire mare și trainică la est de Wefford și o găsiră pur și simplu călărind prin pădure până când dădură de un pârâu și apoi urmărindu-l spre nord. Se afla într-o vale mică, adăpostită. Uitându-se la ea, Simon gândi că pare o casă sigură și caldă, cu pereți groși și un val de fum plăcut ridicându-se din hornul înalt. La capătul din est era pârâul din care își lua puterea, liniștit și leneș acum, dar sălbatic și rapid când ținutul era mai puțin înghețat. Trebuiră să traverseze canalul pentru a ajunge la clădiri și pentru asta folosiră un podeț de lemn care fusese construit pentru a-i ajuta pe fermieri să-și aducă grânele.

Baldwin dădu din cap aprobator în timp ce se uita la moară și la pârâu. Morile erau păzite de comune, și deși cavalerul fusese doar o dată aici, era mândru de aceasta. Fusese construită de fratele său cu doar cinci ani înainte și era bucuros că zidurile erau păstrate bine, varul strălucind în lumină.

Dar chiar atunci, când se apropiară, auziră un țipăt ascuțit, și se întoarseră în șei ca să vadă de unde vine. Părea vocea unei tinere fete.

La început nu se auzea nimic, apoi țipătul se auzi din nou, strident și insistent, din pădurea de la stânga lor, de pe partea cealaltă a apei. Baldwin își atinse sabia și o trase din teacă, uitându-se printre copaci încruntat, în timp ce Simon își căuta cuțitul și dădu pinteni calului. Schimbară o privire, apoi amândoi se pregătiră să sară pârâul.

— Ignorați-i, mereu fac o grămadă de zgomot.

Întorcându-se, Baldwin văzu o femeie durdulie, zâmbitoare, în jur de douăzeci de ani stând în ușă. Arătă spre zgomot neînțelegând.

— Dar... cine?

Zâmbetul i se lărgi, puse două degete în gură și șuieră răsunător. Imediat sunetele se opriră și fură înlocuite de chicoteli și râsete, care se apropiau rapid. După câteva minute, patru copii apărură, doi băieți și două fete, cea mai mare având nu mai mult de zece, unsprezece ani.

Sprâncenele cavalerului se ridicară într-un amuzament sardonic în timp ce își punea sabia la loc. Simon se încruntă când văzu cea mai mare din fete mergând serioasă la mama ei. Era fata pe care o văzuse lângă han, când aduseseră cadavrul vrăjitoarei din câmp. Se uită la mamă în timp ce Baldwin întrebă:

— Tu ești Jennie Miller?

Încuviință în timp ce copiii se adunară în jurul ei, cu ochii fixați pe străini.

— Da. Copiii doar se jucau. Îmi pare rău dacă v-au deranjat.

Dregându-și gâtul, Simon se uită la prietenul său în timp ce-și punea pumnalul în teacă.

— Nu e nici o problemă. Noi...ă... am crezut că cineva a fost atacat. Asta-i tot.

Cavalerul descălecă de pe calul său și se uită la Simon, apoi la Hugh, care stătea încruntându-se cu un chip amenințător. Când se întoarse spre femeie, Baldwin râdea:

— Nu, nu e nici o problemă, în afară de o criză de isterie! Păși înainte. Sunt Baldwin Furnshill. Putem să-ți vorbim?

La încuviințarea ei, Simon sări, îi aruncă frâiele lui Hugh și îi spuse să aștepte cu caii. Îi conduse înauntru, trimițându-și copiii la joacă.

Casa era modest mobilată, dar primitoare. Erau acolo o masă mare, bănci și scaune la un capăt, iar la celălalt era un șemineu imens și vatra umplută cu bușteni și arzând. Arătând spre flăcări, Jennie Miller spuse:

— Soțul meu nu e aici acum, a plecat după lemne. Dacă aveți nevoie de el, sunteți bineveniți să așteptați lângă foc... vocea i se stingea întrebătoare.

Luând loc lângă foc, Baldwin se așeză și zâmbi.

— Nu, cu tine avem treabă.

— Cu mine? Ochii păreau imenși, dar nu de frică, doar amuzați. Nu era o țărancă fără minte, gândi Baldwin, aceasta era o femeie înțeleaptă, căreia îi mergea mintea. Era limpede că nu-i e frică.

— E vorba despre moartea Agathei Kyteler, spuse Simon în timp ce trăgea un scaun lângă foc, apoi se așeză gânditor uitându-se îbnn flăcări. O cunoșteai?

Femeia râse în timp ce se așeza.

— Toată lumea o cunoștea pe bătrâna Agatha! Mereu îi ajuta pe cei care aveau nevoie.

— Ce fel de ajutor?

— Orice, ridică din umeri. Alifii pentru arsuri sau răni, o poțiune pentru curățarea intestinelor, un medicament pentru a opri durerea – putea ajuta aproape pe oricine. Era foarte înțeleaptă.

Itendentul se uită la ea.

— Știi ce ziceau oamenii despre ea? Că e o...

— Vrăjitoare? Jennie râse. O, da, unii așa zic. De ce? Credeți asta?

Simon auzi de lângă el un chicotit. Se lăsă înapoi în scaunul său și-l lăsă pe cavaler să întrebe mai departe, ușor deranjat de amuzamentul prietenului său. Nu era surprinzător că ar putea crede, la urma urmei. Nu era o persoană credulă, dar toată lumea știa că Diavolul se află peste tot, încercând să învingă forțele binelui și să le supună. Ridicând din umeri, o urmări pe femeie în timp ce Baldwin începu să o chestioneze.

— Nu credeai că e vrăjitoare?

— Nu, spuse ea indiferentă. Era doar un zvon. Bătrâna Grisel voia să dea vina pe ea pentru ghinion. Ghinionul se întâmplă. Când pierdem un sac de cereale din cauza gărgărițelor nu spunem că ne-a blestemat cineva. Pur și simplu se întâmplă. Când ceva fură găinile, nu avem motiv să presupunem că e din cauza unei vrăjitoare. Probabil a fost o vulpe!

— Dar ai spus că era bună cu ierburile și la preparatul leacurilor. De asta oamenii erau gata să creadă că a fost ea, nu?

— Da, așa cred. Era foarte îndemânatică, știa totul despre diferite plante. Asta nu înseamnă că era vrăjitoare, totuși, și la urma urmei, fiecare era bucuros să profite de pe urma cunoștințelor sale atunci când aveau nevoie de ea.

Baldwin dădu din cap gânditor, iar Simon era sigur că se gândea la Sam Cottey, omul care denunțase pe bătrână a fi vrăjitoare, dar tot folosise cataplasma ei când se lovise la braț.

— Când am vorbit cu Grisel Oatway, a spus că te-a văzut acolo, la casa Agathei Kyteler, în ziua în care a murit. Marți. De ce erai acolo?

— Marți? Da, am fost acolo. M-am dus să-i vorbesc de durerile mele. Ultima dată când am fost însărcinată m-a ajutat cu răul și crampele. Am vrut să o văd pentru câteva ierburi, ca acelea pe care mi le mai dăduse. Văzând sprâncenele ridicate ale cavalerului, chicoti. Da, voi avea din nou un copil

— Oh... Bine... Spre amuzamentul lui Simon, văzu că fu rândul cavalerului să se simtă stânjenit. Înțeleg. Ai reușit să o vezi?

— Oh, da. Da, am fost acolo devreme după-amiază.

— Știi când?

— Nu prea. La vreo două ore după prânz.

— Cum era?

— Era bine. Un pic obosită, cred. Obișnuia să petreacă mult timp adunând ierburi și cred că deja devenea prea mult pentru ea.

Simon își drese vocea și se aplecă înainte.

— Pari să fii unul din puținii oameni care o cunoșteau, ca Sarah Cottey, dar nimeni nu oare să fie trist că a fost ucisă.

— De ce am fi triști? Biata bătrână nu încercase niciodată să-și facă prieteni aici.

O imagine a cocioabei Agathei îi veni în minte, proaspăt vopsită, cu acoperiș nou.

— Casa părea bine îngrijită. Cu siguranță era prea bătrână să o văruiască și să-i repare acoperișul – cine o ajuta?

Jennie Miller zâmbi cunoscătoare.

— Nu era proastă, zise ea, iar vocea părea să insinueze că nu același lucru putea spune despre Simon. Când cineva se ducea la ea, trebuia să plătească în vreun fel. Nu era ahtiată după bani, avea prea puțină nevoie de ei. Nu, ea cerea lucruri folositoare. Dacă cineva avea nevoie de ajutorul ei și el trebuia să o ajute.

— Cât ai stat cu ea în ziua în care a murit? Întrebă Baldwin.

— Cât? Cam o oră. Poate un pic mai mult. Nu știu. Sarah ar putea să vă ajute, era acolo când am plecat.

— Știi de ce era acolo?

— Cred că ar trebui s-o întrebați pe ea, nu?

Baldwin o studie cu un micîncruntat, dar încet începu să dea din cap.

— Poate că ar trebui, fu el de acord. Grisel Oatway a spus că tu și Sarah erați acolo când a ajuns ea.

— Da, am așteptat până când Sarah a terminat. Este o veche prietenă și am vrut să stau de vorbă cu ea. Am început să mergem pe poteca ce ducea spre sat...

— Cât timp a stat cu Agatha? Cam pe la ce oră ați plecat?

— Oh... Ea a stat acolo vreo jumătate de oră. Oricum, atunci a venit Grisel grăbindu-se spre colibă. Era furioasă! Altă găină îi fusese luată.

— Era furioasă? Destul încât să...?

— De mă întrebați dacă era destul de furioasă încât să ucidă, nu spun nici da, nici nu, răspunse Jennie Miller aspru. Cum aș putea să zic? Era mânioasă, sigur, de-abia putea vorbi fără să scuipe. Când s-a dus la colibă, îi puteam auzi vocea limpede, țipând la biata Agatha în timp ce ne întorceam.

— Nu v-ați dus să o ajutați?

— Pe cine să ajutăm? V-ați fi dus să despărțiți două femei puternice ca ele? Cred că până și cavalerul s-ar fi întrebat de două ori dacă să facă asta!

— Da, spuse Baldwin cu un zâmbet brusc. Ai putea avea dreptate.

— Când ai plecat, ai văzut pe cineva în drumul tău spre casă? întrebă Simon.

— Pe cineva? Se opri, apoi vorbi mai repede. Cred că da, dar Sarah nu.a văzut.

Aplecându-se în față, cei doi bărbați tăcură în timp ce așteptau.

— Înapoi spre drum, puteam să jur că am văzut o femeie ieșind de pe potecă și intrând între copaci când ne apropiarăm.

— Pe cine? Simon simțea că se apropiau de detalii acum, de a înțelege ce s-a întâmplat.

— Nu știu, spuse uitându-se la el cu un zâmbet înțelegător, văzându-i deznădejdea. Era întuneric sub copaci cum am spus.

Era o femeie, cred, dar purta haine închise la culoare. Și mantia și tunica.

— Sarah nu a văzut-o? Persistă el.

— Întreab-o, dar nu cred. Ar fi spus. Nici eu nu am pomenit de asta pentru că nu eram prea sigură.

— Cunoști pe cineva pe care o ura destul de mult încât să o omoare? întrebă Baldwin.

Își strâmbă chipul într-un mod cinic.

— Nu prea e felul de lucruri despre care vorbesc oamenii când sunt pe câmp, nu? Nu, nu am auzit de nimeni care să spună că o va omorî.

— Nici pe Grisel Oatway, de exemplu?

— Nu.

Simon oftă și se uită în foc pentru o clipă. Uitându-se în sus surprinse o privire gânditoare din partea ei.

— Mai e ceva?

— Nu, spuse, dar părea neliniștită.

— Este foarte important, Jennie, insistă cavalerul, văzând-o că ezită. Oricine ar fi făcut asta va ucide din nou. E ca un lup turbat: dacă a gustat sânge de om, trebuie să-l ucidem pentru că nu mai e speriat de oameni. Dacă omoară o dată, știe că o poate face din nou. Oricine a ucis-o pe Agatha Kyteler poate să o facă din nou, pentru că știe că este în stare.

Chiar atunci, când prietenul se lăsă pe spate, uitându-se ca un tată binevoitor care vrea să-și convingă fiica să-l asculte pentru binele ei, văzu Simon că i se schimbă expresia. Se uita la Baldwin cu o hotărâre curioasă, de parcă decizia ar fi fost la fel de dificilă ca cea de a-și alege un iubit, dar imediat ce hotărârea era luată, mergea până în pânzele albe.

— Foarte bine. Dar nu cred că a fost el.

— Cine?

— Harold Greencliff. Când am ajuns la marginea copacilor, acolo unde potecile se întâlnesc cu drumul, l-am văzut.

— Cu Stephen de la Forte?

— Nu din câte am văzut eu. Nu l-am văzut pe Stephen, doar pe Harold. Credeam că e singur.

— Ce făcea?

— Nimic. Stătea acolo cu un cal.

— Calul lui?

Jennie Miller râse scurt.

— Harold să aibă un cal? Nu, nu are nevoie de un cal. Oricum, nu era calul unui bărbat. Era o iapă mititică, maro cu un fulger alb pe cap și o pată mică albă pe piciorul stâng din față ca o șosetă scurtă. Părea că încearcă să se ascundă.

— Sarah Cottey a văzut că era Greencliff?

Zâmbi trist, dar dădu din cap.

— Nu. Sarah ar fi comentat. Nu ar fi putut să-l vadă.

— De ce?

— Sarah și Harold au crescut împreună. Erau ca frate și soră. Cred că ea încă așteaptă ca el...

Baldwin o îndemnă blând.

— Așteaptă să ce?

Oftând, se uită în flăcări.

— Să o ceară în căsătorie. L-a iubit dintotdeauna. Dar el nu o iubește.

— Dar de cine e îndrăgostit?

— Nu știu, dar află pe proprietarea iepei și cred că vei afla.

Din nou afară, îl găsiră pe Hugh trăgând cu urechea ursuz, încă ținând caii de frâie. Era gata să comenteze ceva când văzu expresiile celor doi bărbați și decise să nu o facă. Privirea de pe chipul stăpânului său îi spunea că nu era cel mai potrivit moment să aducă aminte de vreme. Dându-le frâiele, îi privi posac în timp ce se urcau pe cai, apoi se urcă pe al lui și tremurând ușor, porni la trap după ei.

Nu scoaseră nici un cuvânt cât mergeau. Stăpânul său și cavalerul erau adânciți în gânduri, iar Hugh se gândi la ce s-ar fi putut spune la moară. Amândoi păreau posomorâți, încruntându-se la drumul de dinainte în timp ce se întorceau pe propriile urme. Ridică din umeri, scoțându-și din minte dispoziția lor. Prioritatea lui era o masă și o băutură caldă. Mai ales o băutură: o halbă de vin sau bere caldă cu mirodenii. Era atât de frig afară cu vântul fluierând și urlând printre ramurile copacilor ca niște suflete pierdute.

La asaltul violent al unei rafale amarnice care îl tăie până la oase, își întoarse capul și gemu de durere.

— Ești bine, Hugh?

Uitându-se în sus îl văzu pe Simon întorcându-se pentru a se uita înapoi. Văzând întrebarea din ochii stăpânului său, încercă să răspundă printre dinții care îi clănțăneau, dar nu reuși decât o grimasă. Cu ușurare îl auzi pe Simon spunând:

— Baldwin, trebuie să ne oprim să-l lăsăm pe Hugh să se încălzească. Cred că e mai înghețat decât canalul morii.

— Dacă ești sigur, spuse Baldwin aruncându-i lui Hugh o privire acră. Dar nu înțeleg de ce nu pensionezi un om care se teme de cai și preferă să stea la căldură și să termini o dată.

— Nu e așa de rău, râse Simon în timp ce continuau drumul. Hugh mergea tăcut, dar ținea urechile ciulite.

— Și a stat tot timpul afară cât noi am fost înăuntru lângă foc.

Se lăsă liniște câteva, minute, apoi Hugh îl auzi pe Baldwin mormăind:

— Deci ce crezi, Simon?

— Despre Greencliff? Pare suspect, nu? Era acolo, după ce femeile au lăsat-o pe vrăjitoare în viață. Știm că era prin preajmă.

— Da, cugetă Baldwin. Dar de ce? De ce era acolo? Și al cui era calul? De ce ar fi vrut Greencliff să o ucidă pe Agatha Kyteler?

— Îl vei aresta din nou?

— Nu cred. Să vedem mai întâi dacă putem afla mai multe. Poate a fost doar o coincidență faptul că a fost aici. Nu vreau să-l arestez pe băiat în fiecare zi! Dar calul, și această altă femeie? Poate ne ajută ea.

— Poate, dar cine e? Cum putem afla cine e?

Când ajunseră la Wefford, Hugh simțea că înghețase în șa. Mâinile aveau voință proprie și refuzau să-l asculte în timp ce încerca să le deschidă și să dea drumul la frâie. Când Baldwin sări ușor de pe calul său, mai întâi stătu nerăbdător și se uită cu chipul împietrit într-o grimasă enervată. Apoi, dându-și seama că Hugh întâmpina dificultăți, păși înainte, uitându-se la servitor cu îngrijorare. Văzând nefericirea de pe chipul lui Hugh, se mișcă și îl

ajută pe om să coboare de pe cal, ducându-l până la ușa hanului, în timp ce Sam dădea caii grăjdarului.

Intrând în sală, îl văzu pe hangiu ocupat mutând oamenii din fața focului și făcându-i loc lui Baldwin și servitorului înghețat. Simon putea să vadă că Baldwin avea o privire îngrijorată, în timp ce Hugh purta pe chip încruntătura lui obișnuită. Dar durerea din ochii săi nu putea fi trecută neobservată în timp ce căldura îl cuprindea, strecurându-se în carne precum înțepăturile unor săgeți ascuțite de pură agonie.

Așezându-se lângă servitorul său, itendentul se uită la el.

— Cum te simți?

— O să supraviețuiesc. Mi-a fost și mai rău, mormăi Hugh.

Hangiul se întoarse cu ulcioare de vin încălzit, așezându-le lângă foc pentru a le ține calde, și dădu din cap spre Hugh în timp ce-i turna în cană. Lui Simon îi părea ca un vraci încercând un nou leac băbesc, uitându-se atent cât servitorul lua o înghițitură, apoi aplecându-se înainte pentru a umple din nou cana înainte de a se ridica și a merge să servească un alt client.

Baldwin luă altă cană apoi se așeză, uitându-se la foc, sorbind din când în când precum un negustor care degustă un nou lot de vin. Când Simon îi aruncă o privire, fu surprins să-l vadă pe cavaler crispat, uitându-se în gol.

— Ce e?

— Mă gândeam... se opri când hangiul veni înapoi și stătu lângă Hugh uitându-se la el atent să vadă dacă leacul său a avut efect sau nu. Ah, tocmai voiam să te chem. Spune-mi, Greencliff a fost bolnav recent?

— Harry? Nu. Ochii zburară spre Hugh, comparându-l pe fermierul puternic și sănătos cu acest servitor ce părea slăbit. Nu era bolnav.

— Oh. Dar prietenul său? Stephen de la Forte? A avut probleme de sănătate?

Chipul omului era nedumerit în timp ce dădea din cap.

— Încerci să afli dacă Greencliff sau de la Forte aveau nevoie s-o vadă pe Kyteler pentru ceva? întrebă Simon amuzat în timp ce hangiul fugea spre alt client pentru a-l servi.

— Merita să încerc! spuse cavalerul. Apoi dădu din umeri.

— Dar nu ne-a ajutat cu nimic. Greencliff era acolo în ziua în care Kyteler a murit. Era pe potecă după ce Oatway a văzut-o pe bătrână. Și o altă femeie era probabil acolo, după Oatway.. Se pare că Greencliff era enervat pe bătrână în acea după-amiază, așa că e posibil să o fi văzut, deși nu știm de ce. Ar fi putut avea o șansă să ajungă la ea.

— Dar de la Forte a spus...

— Că au fost împreună toată după-amiaza? E adevărat.

— Ar face-o, nu? spuse Hugh posac.

Simon se uită la el.

— Ce vrei să spui?

— Sunt prieteni apropiați, nu? Poate că acest de la Forte știe că Greencliff a făcut-o și vrea să-l protejeze. Așa că v-a spus că a fost cu Greencliff toată după-amiaza când, de fapt, nu a fost.

Baldwin mormăi aprobator.

— Ar avea sens.

— Nu știu, spuse Simon gânditor.

— Singurii oamenii care aveau un motiv real să o omoare pe Kyteler erau cei doi Oatway, Hugh continuă cu încăpățânare.

— Dar dacă Kyteler era încă în viață după ce a fost acolo..., începu Baldwin, dar fu întrerupt de Simon.

— Era? Nu știm asta. Grisel Oatway ar fi putut să o omoare. Nu știm sigur dacă altcineva a mai văzut-o pe vrăjitoare în viață după aceea. Iar dacă a vazut-o, noi nu am vorbit cu el!

— Vrăjitoare! mormăi cavalerul dezgustat, apoi sorbi din nou din băutura sa. Bine, deci nu putem fi sigur că Oatway nu a omorât-o. La fel nu putem fi siguri că Greencliff nu a făcut-o. Se pare că și altă persoană a fost implicată, această femeie în mantie cenușie. Oatway a văzut-o, la fel și Jennie Miller. Sarah Cottey nu a menționat-o, totuși. Cine ar putea fi?

— Există și o altă problemă, nu uita, Simon luă o înghițitură de vin, apoi se lăsă pe spate și oftă mulțumit când simți căldura strecurându-se în corpul său. De ce a fost dusă departe de casa ei tocmai pe câmpul lui Greencliff?

— Poate Grisel Oatway i-a mărturisit soțului său că a omorât-o pe vecină, iar el i-a cărat cadavrul pentru a ascunde faptul că ei au făcut-o? spuse Baldwin

Hugh își ridică privirea.

— Ce prostie, spuse el fără ezitare. Baldwin fu așa de surprins de comentariul disprețuitor încât nu răspunse, ci doar se uită la servitor, care deodată își dădu seama ce spusese. Ceea ce am vrut să zic, domnule, este că Oatway nu sunt tineri. Dacă voiau să ascundă cadavrul, de ce s-ar fi dus așa departe? L-ar fi aruncat în apropiere, undeva unde știau că alți oameni nu s-ar duce.

— Are dreptate, spuse Simon încruntându-se. Dacă ar fi făcut-o, cu greu l-ar fi cărat așa departe. Și, dacă ar fi vrut să ascundă totul, nu ar fi lăsat casa Agathei Kyteler plină de sânge peste tot, nu?

Cavalerul cugetă.

— Este o idee interesantă. Dar singura concluzie trebuie să fie că e cu atât mai probabil ca Greencliff să fi fost cu ucigașul. Cadavrul era aproape de casa lui – poate intenționa să-l ascundă undeva, dar Cottey i-a întrerupt planurile? E posibil.

— Da. Singurul motiv să credem că e nevinovat este faptul că Stephen de la Forte i-a oferit un alibi, dar din câte spunea Jennie Miller, nu este adevărat. Asta înseamnă că a mințit ca să-și protejeze prietenul.

Capitolul 12

După-amiază părăsiră Weffordul și porniră spre conacul din Furnshill. Trebuiră să meargă încet, din cauza lui Hugh, dar acum nici măcar Baldwin nu mai comenta viteza servitorului. Era limpede că omul suferea.

Fură acasă pe la trei, iar când sosiră, Simon insistă ca Hugh să stea în fața focului tot restul zilei, un ordin de care omul apăru să fie satisfăcut. Micul zâmbet de recunoștință îi arătă itendentului cât de mult suferea servitorul său. De obicei se aștepta la o grimasă și la o obiecție chiar și la o comandă atât de plăcută.

Lăsându-l să se uite în flăcări cu o pătură pe umeri, Simon o luă pe Margaret afară unde Baldwin stătea și se uita la priveliștea din fața casei. Întorcându-se, cavalerul arătă cu bărbia spre casă.

— Cum se simte?

Margaret ridică din umeri.

— Pare să fie bine, dar are nevoie să stea înăuntru o vreme. A răcit.

— E vina mea, spuse Simon. Trebuia să aştept să-şi ia hainele, dar m-am gândit că voia să evite să vină cu noi la Crediton.

— E uşor să uiţi cât de rece e iarna, fu de acord soţia lui. Dar asigură-te de acum înainte că-şi ia mantia şi jacheta când merge cu tine.

Încuviinţă cu chipul posomorât, simţind dojana. Avea dreptate. Iarna aici, atât de aproape de Dartmoor, era mereu brutală, după cum bine ştia. Pentru a schimba subiectul, spuse:

— Ţi-a spus Hugh ce am aflat azi?

Din privirea pe care i-o aruncă, simţi că dă vina pe el pentru boala lui Hugh. Aşa era drept, gândi ea. Dacă nu s-ar fi mişcat repede când şi-au dat seama cât de îngheţat era Hugh, acesta ar fi murit. Deşi era fiul unui femier crescut în lande şi îşi petrecuse tinereţea pe tot felul de vreme îngrijind de oile fermei, nu era indistructibil. Vremea aici era atât de rece încât îngheţa şi mintea unui om. Era o nebunie să nu iei precauţiile necesare când trebuia. Acum, totuşi, nu exista nici un motiv să-şi facă soţul să se simtă mai rău. Dădu scurt din cap şi îl ascultă povestindu-i despre conversaţia cu Jennie Miller, studiindu-i trăsăturile cu o încruntătură concentrată.

— Deci aveţi trei suspecţi, atunci, spuse ea în cele din urmă.

— Grisel Oatway, Greencliff şi soţia sa, vrei să spui? întrebă Simon.

— Nu, Oatway doar avea ciudă pe bătrână, spuse ea încruntându-se. Dacă o voia pe Kyteler moartă, pare destul de răutăcioasă încât să-i convingă pe săteni că vecina ei e vrăjitoare şi să-i lase pe ei să-i facă munca; să lase mulţimea să o linşeze. Nu pare a fi o ucigaşă. Aruncă o privireascuţită lui Baldwin.

Cavalerul oftă şi se uită peste dealuri de parcă ar fi căutat inspiraţie.

— Ştiu. Mai este un alt suspect. Dar mi-e greu să cred că fiul prietenului meu ar fi putut fi implicat. Era prea recunoscător femeii acesteia pentru a vrea să o omoare.

— Poate ai dreptate, dar trebuie să vorbim cu el.

— Probabil s-a întors în Gasconia de acum. Nu a mai fost văzut de marți. Acum cred că femeia este problema. Cum putem afla cine e?

— Haide! Tonul ei usturător îi făcu pe amândoi bărbați să se întoarcă și să se uite uimiți la ea. Când le văzu expresiile nedumerite, spuse: Femeia locuiește în apropiere. Nu pot fi prea multe care pot fi luate în considerare.

— Dar nu avem idee de unde vine, Margaret, spuse Baldwin uitându-se la ea cu o mică încruntătură. Ar putea fi de la mile depărtare!

Râzând, își clătină capul într-un dezgust prefăcut,

— Crezi asta? Mă îndoiesc. Trebuie să fie din apropiere – pare improbabil ca Greencliff să-și fi luat o amantă care locuiește departe. Cât de des s-ar fi putut întâlni dacă ea ar fi locuit departe?

— Și? Câte femei crezi că locuiesc...

— Simon, nu asta e ideea! De la Forte a spus că e de rang înalt, nu? Și cât de bine era îmbrăcată! Câte femei bogate sunt pe aici. Asta e ideea!

Spre ușurarea ei, văzu înțelegerea coborând asupra lor. Baldwin arăta de parcă s-ar fi îndoit, dar Simon o apucă, o trase la piept și o îmbrățișă strâns.

— M-am căsătorit cu un filozof, spuse el, uitându-se în ochii ei și zâmbind.

Baldwin se întoarse cu spatele la dealuri. Era bine să-și vadă prietenul fericit, dar.... Rânji, acceptându-și invidia.

Observând felul în care își ferise privirea, Simon se depărtă de soția sa. Știa cât de mult voia prietenul său o soție și un fiu și îl compătimea. Era imposibil pentru el să înțeleagă cum putea trăi un om singur. Dar nu se putea abține să nu mângâie abdomenul soției sale cu afecțiune, sperând ca acest copil să fie sănătos și puternic, iar nașterea să nu fie dificilă. Voia tare mult un fiu, dar mai mult voia ca soția să-i fie sănătoasă și în siguranță. Un gând trecător îl lovi. Oare această femeie a lui Greencliff avea copii? Apoi o altă idee îi trecu prin minte: era însărcinată? Se dusese la moașă pentru medicamente, precum Jennie Miller?

Se încruntă în timp ce privea la mlaștinile din depărtare. Cine ar fi putut fi această femeie? Era ea ultima persoană care o văzuse

pe Agatha Kyteler înainte de ucigașul ei – sau ea însăși o omorâse? Cine era iubita misterioasă a lui Harold Greencliff?

Dar dealurile nu-i dădură nici un răspuns.

În dimineața următoare. Jennie Miller se strâmbă, trăgându-și aproape vechiul șal de lână în jurul umerilor în timp ce își croia drum spre Crediton în micul lor car. Era încă ger aici pe drumul din pădure, chiar și cu soarele sus pe cer. Pământul trosnea sub roțile îmbrăcate în fier în timp ce bălțile și pâraiele înghețate se crăpau sub greutatea lor.

De obicei era Thomas cel ce se ducea în oraș. El își făcea drum strigându-și vesel prietenii și clienții, înainte de a le livra sacii sau de a strânge lucrurile de care aveau nevoie. Dar iarna era grea și trebuia să aducă mai multe lemne în caz că zăpada persista.

Când cumpăraseră căruța, păruse o idee bună. Erau la moară doar de doi sau trei ani. Fluxul constant de cereale de la moșie fusese destul de mare pentru a-i ține ocupați și a le oferi un venit însemnat, chiar și după ce își plăteau taxele. Asta se întâmpla în zilele lui Sir Reynald de Furnshill, bineînțeles, înainte de moartea lui și de sosirea lui Sir Baldwin. Comerțul lor fusese atât de bun cu noua moară încât au fost în stare să aducă grâne din alte părți și să scoată un profit important. Atunci deciseseră să cumpere căruța. Însemna că puteau cumpăra grâne de la fermele de departe și să vândă făină brutarilor din Crediton.

Acum, totuși, după doi ani de recolte slabe, căruța părea din ce în ce mai mult o idee proastă. De-abia își puteau permite să țină și să hrănească bătrânul cal, iar cu prețurile cerute în oraș chiar și pentru cele mai mărunte lucruri, Jennie simțea că era mai bine să stea în sat, în Wefford. Cel puțin în sat cu cele mai multe lucruri puteau face troc.

Trecu de casa cea nouă, unde locuiau familia de la Forte, uitându-se la ea ce ceva mai mult decât o privire trecătoare. Simțea că e nedrept ca unii să poată să-și cumpere tot ce vor în timp ce prietenii ei mureau de foame sau înghețau de frig din cauza lipsei de lemne. La gândul morții se înfioră, gândindu-se din nou la biata Agatha.

Bătrâna era uneori dificil de suportat, Jennie știa asta. Dar chiar și așa, exista o decență în ea care lipsea în alții. Bătrâna Agatha era mereu pregătită să vină și să vadă pe cel ce suferea, mereu bucuroasă să ajute. Nu era atât de servilă cum ar fi vrut unii, dar asta nu era o problemă pentru Jennie. Nici ea nu era prea umilă, cu excepția preotului din Crediton, Peter Clifford. El era un om sfânt și merita respect.

Moartea Agathei Kyteler era foarte tristă, gândi ea. Gâtul femeii fusese tăiat de jur împrejur. Hangiul le ceruse oamenilor o taxă ca să o vadă, iar mulți profitaseră de oportunitate și dădeau detalii sângerioase celorlalți care așteptau nerăbdători afară, iar acest lucru o întrista, de parcă bătrâna ar fi fost maltratată. Jennie se bucura să vadă execuțiile când avea șansă, dar asta era diferit. Însemna să vadă oameni care nu contau pentru ea. Era un spectacol interesant, de obicei cu o piață mică și înfloritoare care oferea mâncare și băutură mulțimilor care așteptau prima spânzurare, care așteptau să vadă criminalii aliniați cu frânghiile în jurul gâtului până când vor fi trași în sus, răsucindu-se încet, zvâcnind și smucind în lupta lor pentru viață, în timp ce sfoara se întindea și oprea respirația în gâturile lor.

Dacă condamnatul era puternic și musculos – văzuse asta de câteva ori – unul dintre călăi trebuia să tragă de corpul atârnat, să sară și să-l cuprindă în brațe, adăugând greutatea sa pentru a smuci victima în jos repede și cu putere încât să-i frângă gâtul. Dar făceau asta după ce condamnatul era încă în viață după cincisprezece minute, nu înainte. La urma urmei, trebuiau să se asigure că mulțimile erau satisfăcute mai întâi de priveliște, chiar dacă mai erau o mulțime de criminali care-și așteptau rândul. Altfel ar fi existat certuri asupra pariurilor, cu acuzații că gâdele a ucis victima intenționat înainte de timpul alocat, că au fost mituiți, iar ei s-ar fi lipsit de problemele aduse de acest fel de altercații.

La marginea orașului, luă un burduf de vin și sorbi din lichidul rece ca gheața. Apoi, din cauza unei nevoi subite, opri căruța și sări la pământ. Scârțâind prin stratul gros de zăpadă, se duse la un tufiș de la marginea unui petic de teren, își ridică tunica și fustele și se

ghemui, oftând de ușurare. Se gândi că mișcarea căruței are mereu efectul acesta asupra ei.

Apoi, la sunetul unui mic pârâu care dispărea într-un fir subțire, auzi un râset fericit și zgomotul produse de potcoave. Ridicându-se, se uită peste o tufă spre drum unde văzu doi călăreți. Unul, era un bărbat de vârstă mijlocie, îndesat cu o burtă enormă și cu un chip ca al unui mastif, ridat și crestat, cu doi ochi mici și cruzi. Celălalt era o tânără femeie, înaltă, subțire și oacheșă, cu două cozi lungi împletite care îi atârnau pe umeri la fel de negre ca aripile unui corb, încadrând un chip la fel de frumos ca al Fecioarei. Gluga îi era dată pe spate, dar marginea din blană de iepure era vizibilă pe cenușiul închis al mantiei. Se uită la nevasta morarului, apoi prin ea de parcă nu ar fi fost mai interesantă decât tufa după care se pitise. Bărbatul o ignoră complet.

În timp ce Jennie se ridica și își lăsa fustele să cadă, mâinile netezind automat tunica, ochii îi rămaseră fixați pe ei.

Simon și Baldwin ajunseră la casa lui de la Forte pe la mijlocul dimineții. Amândoi simțeau frigul astăzi, de parcă nefericirea lui Hugh din după-amiaza trecută le-ar fi adus aminte cât de rece era vremea. Nu mai ninsese peste noapte, dar norii erau grei, arătând la fel de moi ca puful de gâscă și promițând mai multă zăpadă.

Astăzi erau pregătiți. Edgar călărea cu ei, iar fiecare ducea un sac de provizii și un burduf cu vin. Itendentul simțea frigul din aer de când plecaseră și uitându-se la Baldwin, putea să vadă că și acesta se simțea la fel de înfrigurat. Pieptul îi era rigid, umerii strânși și gura pungită părând la fel de închisă precum o ușă de fier. Deși vântul era blând, trecea prin orice fel de protecție, părând să țintească organele vitale.

Ajungând la casă, se gândi că arată foarte liniștită și tăcută, cu fumul ridicându-se și unduindu-se ușor înainte de a se dispersa spre nord. Aici, între Wefford și Crediton, chiar și zgomotele de pe câmp erau ascunse de pădurea deasă din jur într-o zi limpede de vară. Acum nu se mai auzea nimic. Nici măcar mugetul boilor din ocolul lor nu mai putea fi auzit. Singurule sunete erau cel ale pot-

coavelor care scârțâiau și zăngănitul ocazional al harnașamentelor, precum clopoței în lumina palidă a soarelui.

Cu splendoare priveliștii, cu dealurile ale căror culme ușoare păreau înăbușite de copacii care se întindeau până departe la orizont și cu aerul rece și proaspăt în plămâni, Simon se simțea bine: puternic și sănătos, alert și ager. Călăritul îi ascuțise simțurile și aștepta la ușă cu entuziasm. Voia răspunsuri de la tânărul de la Forte

Chipul subțire și tras al servitorului la ușă era o dezamăgire, de parcă firea sa avea nevoie de o exprimare rapidă, iar orice întârziere era frustrantă. Sentimentul îl făcu să fie tăios cu omul, iar când bătrânul se retrase, intimidat, între paravane, se simți rușinat. Nu era nevoie să-și verse amarul pe acest om.

Baldwin îi observă asprimea și zâmbi în sinea sa în timp ce-l urma pe itendent în sala principală. Aici fură lăsați singuri pentru un moment în timp ce servitorul dispăru prin solar. Cavalerul se duse la masă, trase o bancă și se așeză, cu ochii la prietenul său

Itendentul se învârtea în jurul camerei, cu mâinile la spate, imaginea relaxării pure. Dar Baldwin putea să vadă nervozitatea ascunsă din felul în care capul se îndrepta spre ușă la cel mai ușor zgomot. Se vedea clar că era cu nervii la limită.

Așteptară câteva minute până auzirăsunetul picioarelor în solar, ușa deschizându-se pentru a-și face apariția Walter de la Forte. Se opri, încruntându-se când la unul când la altul, apoi scoase un zgomot ce păru a mârâit, mergând spre masa unde stătea Baldwin uitându-se la el calm și detașat.

Cavalerului i se părea că negustorul îl provoacă, de parcă ar fi simțit că amândoi erau atât de neînsemnați încât nu meritau vreun respect deosebit, iar Baldwin era intrigat. Era ciudat ca un om de condiție joasă să se simtă superior itendentului și judecătorului de pace.

Baldwin vedea că și Simon era la fel de interesat de atitudinea omului la fel de mult ca și el, și început să-l întrebe cu o voce blândă.

— După ultima noastră vizită, i-am dat drumul lui Harold Greencliff.

Privind cu atenție, Baldwin văzu îndoiala bruscă a bărbatului. Walter de la Forte se uită peste masă la cavaler, înainte de a-și întoarce din nou privirile spre Simon.

— I-ați dat drumul?

— Da. Fiul dumneavoastră ne-a lămurit că au petrecut toată ziua împreună, deci Harold nu ar fi putut fi implicat, nu?

— Oh. Nu, cred că nu.

— Da, dar dacă Harold Greencliff nu a omorât-o pe Agatha Kyteler, atunci cine? Nu putem găsi pe nimeni care ar fi avut vreun motiv, așa că ne-am gândit că ar fi putut fi cineva din trecutul ei. Am auzit că ai fost implicat în fuga de la Acra cu partenerul tău.

— Și ce dacă? Dar cine v-a spus?

— Știai că Agatha Kyteler venea din Acra? Că a venit cu un băiat și că i-a salvat viața?

La început Walter de la Forte părea uimit, dar în timp ce vorbea, vocea îi era la fel de convingătoare ca înainte. Întrebă cu brutalitate:

— Ce vrea să însemne asta? Ce e asta? Mă acuzați de ceva? Asta e? Credeți că aveți dreptul să veniți în casa mea și să mă acuzați că am omorât o bătrână oarecare doar pentru că eram în același loc acum o sută de ani?

— Avem dreptul să mergem oriunde și să întrebăm pe oricine despre această problemă. Lucrez pentru familia de Courtenay, iar prietenul meu pentru rege. Avem dreptul să te chestionăm chiar și pe tine!

Ceva se rupse în el. Negustorul se ridică de pe scaun, picioarele alunecându-i sub el de parcă s-ar fi pregătit să sară și să-l atace pe Simon, dar chiar în momentul în care se mișcă, Baldwin tuși și răsuci mânerul sabiei cu o indiferență studiată, făcând capătul de oțel al tecii să zgârie podeaua cu un sunet metalic. Când Walter de la Forte îi aruncă o privire, o expresie întrebătoare se zărea pe chipul cavalerului, de parcă ar fi așteptat răspunsul omului. Dar Walter de la Forte văzu că mâna lui Baldwin rămase pe mânerul sabiei, iar mesajul era limpede.

Dregându-și gâtul, se uită de la cavaler la itendent cu o neliniște ușoară. Apoi, încet, își recunoscu poziția, întinzându-și din

nou picioarele cu ceea ce lui Baldwin i se părea a fi un efort fizic, de parcă i-ar fi fost greu să-și accepte înfrângerea în felul acesta. Când vorbi, deși făcea un efort pentru a se liniști, Baldwin putea auzi mânia îngroșându-i vocea.

— Ce vreți să știți?

Simon se duse la un scaun de lângă foc și se așeză, aplecându-se înainte cu coatele pe genunchi. Uitându-se mai întâi în pământ, spuse:

— E doar o coincidență, nimic mai mult. Ești un om important în această zonă, știi pe cineva care ar fi avut motiv să o omoare?

Ridicând din umeri, negustorul dădu din cap și își încrucișă brațele la piept.

— Nu.

— În cazul ăsta, știi pe cineva din Acra care să fi avut pică pe ea? Am auzit că ai făcut o mulțime de bani scoțând oamenii din asediu.

Ochii i se îngustară deodată răutăcioși.

— Dacă asta ați auzit, nu e adevărat.

— Chiar? spuse Baldwin cu suspiciune și îl văzu pe negustor că-și îndreaptă privirea spre el. Trebuie să înțelegi, totuși, că trebuie să ne bazăm pe ce ne spun oamenii. Tot ce știm este ceea ce spun ei despre tine. Dacă vrei să ne zici varianta ta, ar trebui să o faci acum. Altfel, va trebui să presupunem...

— Da, da, da, am înțeles! Se gândi pentru o clipă, apoi ridică scurt din umeri, de parcă ar fi râs de el însuși din cauza unor temeri neîntemeiate. Nu văd de ce nu. Nu am nimic de ascuns. Făcând o pauză, se uită în flăcări, adunându-și gândurile. Când începu, vocea îi era joasă și gânditoare de parcă ar fi uitat de existența lor.

— Allan Trevellyn și eu eram în acea gură de iad, Acra, în ultimele zile ale asediului – înainte de a cădea. Eram marinari pe o galeră franceză, amândoi tineri și puternici. Eram făcuți pentru viață. Doamne! Când eram noi tineri, un bărbat trebuia să stea pe picioarele sale! Nu ca acum. Sprâncenele i se adunară într-o încruntătură scurtă de furie, apoi se relaxară din nou, iar vocea îi redeveni gânditoare, în timp ce ochii se mișcau de la Simon la Baldwin. Itendentul era sigur că observă o umră de prefăcătorie în ei și îl urmări cu atenție în timp ce vorbea.

— Când am plecat, a fost fără căpitanul navei. El luase câțiva din oamenii noștri pentru a ajuta în luptă lângă una din porțile orașului, iar cât era plecat apăru un grup de cavaleri englezi cu Otto de Grandison. Erau singurii care mai rămăseseră din soldații englezi trimiși de rege. De Grandison luă o navă, iar unii din oamenii lui o luară pe a noastră. Dacă nu am fi fost de acord să mergem cu ei, ne-arfi omorât. A trebuit să acceptăm. De Grandison plecă aproape imediat, dar oamenii de pe nava noastră insistară să mai aşteptăm. Aduseră bărbați și soțiile lor, luându-le toți banii în schimbul scăpării lor. Aur, diamante, bijuterii, mirodenii: cavalerii luară totul. Dar numai cei cu foarte mulți bani putură să vină la bord. Ceilalți au trebuit să rămână în urmă. Dacă nu aveau nimic, nu aveau scăpare. Era așa de simplu.

Baldwin se încruntă. Își aducea aminte de de Grandison, un elvețian puternic, înalt și mândru. Părea ciudat că le permisese oamenilor săi să profite de pe urma asediului în acest fel. Se uită la negustor, care se încrunta înapoi încercând să se justifice:

— Nu a fost vina noastră, protestă el. Dacă ne-am fi certat, ce-am fi putut face? Nu am fi putut să ne luptăm cu cavalerii – ne-ar fi ucis. Oricum, nava era plină, cavalerii ne-au spus să ridicăm ancora, așa că am plecat pe mare.

— Totul era bine. Ne-am întors în Cipru, iar acolo cavalerii ne-au plătit. Am luat nava. Nu aveau nevoie de ea. Alan și eu ne-am împărțit profiturile, iar cu ele ne-am gândit să ne facem avere. Cu nava ne-am putut permite să facem negoț, și am continuat așa pentru ceva timp, pe toate coastele din jurul Outremer și înapoi în Franța. După câțiva ani, am câștigat destul încât să ne permitem să ne așezăm, dar am ales să continuăm. Am cumpărat o altă navă – de pescuit - și am vândut galera la Genova. Cu noua navă am putut transporta mai multă marfă și am început să facem negoț între Gasconia și Anglia. Am avut succes și am reușit să strângem mulți bani. Dar atunci lucrurile au început să o ia în jos.

— Am început să avem de suferit din cauza prețurilor, continuă el, încruntându-se supărat la încălțările sale. Când regele francez a luat Acvitania, la început am făcut bani buni de la regele Edward, luând oameni și provizii pe pământurile lui, și am cumpărat mai

multe nave. Dar lucrurile s-au înrăutățit, era greu să ne recuperăm plățile, și era clar că trebuia să facem rost de bani cumva. Am început să atacăm navele franceze pe canal. Ne-a mers bine. Am ținut ochii deschiși pentru orice fel de profit și nu ne dădeam deoparte de la nimc. Ei bine, asta până când Alan și-a găsit nevastă, Angelina. Atacasem o navă care călătorea de la Sluys la Calais și ne-am dat seama că am dat peste o pradă mai mare decât ne așteptam. Proprietarul navei era bogat, foarte bogat. Alan l-a prins, deci prada era a lui. La început am crezut că acolo erau doar nava și încărcătura, dar Alan și-a dat seama că omul era el însuși valoros, așa că făcu un târg, luându-i fiica și jumătate din încărcătură.

Se uită în gol peste umărul lui Simon.

— Dar asta a fost vârful afacerilor noastre. De atunci, lucrurile au mers din rău în mai rău. Acum doi ani am avut o perioadă în care se părea cu nu reușeam să facem nimic cum trebuie. O navă ne-a fost luat de francezi și am pierdut toată încărcătura. Asta ne-a usturat. Și de atunci, navele noastre au fost de două ori atacate și avariate, iar noi am pierdut nici nu știu câți bani. Așa că vezi tu, e greșit să crezi că ne-am făcut toată averea la Acra.

— Cum de ați pierdut așa de mult? Ghinion? întrebă Baldwin calm.

Ochii negustorului străluciră în direcția cavalerului.

— Ghinion? Presupun că da. Am luat câteva decizii greșite, spunând căpitanului să urmeze un curs sau altul, dar piraților francezi ne așteptau. Cred totuși că marea parte a problemelor noastre provin din diferite accidente.

— Deci nu crezi în vrăjitoare?

— Astea sunt prostii, spuse el cu dispreț. Știu ce se zice, dar nu e adevărat!

— Că Agatha Kyteler a fost vrăjitoare, vrei să spui? Întrebă Baldwin.

— Da. Nu avea nimic cu noi. A fost doar ghinion.

— Dar oamenii credeau că ai fost blestemat de ea?

— Unii da.

— De ce ar crede așa ceva? Întrebă Simon gânditor, apoi, observând o încruntare posomorâtă din partea negustorului, ochii i se lărgiră deodată. A plecat din Acra pe nava ta!

— Posibil – cum aș putea spune? A fost ani în urmă!

— Cumva partenerul tău era cel ce credea că te-a blestemat?

— El... el poate fi cam superstițios.

Baldwin se foi, pintenii săi lucind.

— Nu ți-a vorbit niciodată de fuga ei din Acra?

— Asta nu are nimic de-a face cu moartea ei. Nu răspund la întrebări stupide.

— Foarte bine, spuse cavalerul. Partenerul tău este Trevellyn, nu? Asta ne-ai spus când ne-am întâlnit prima dată.

— Da. Afacerea e a noastră.

— Nu ai alți parteneri, dar ai datorii la italieni?

— Da. Zâmbi trist, arătând o sclipire a fricilor sale proprii. Așa cum v-am mai spus, afacerea se duce de râpă. Italienii își vor banii înapoi.

Chiar atunci auziră sunet de pași la paravane și uitându-se în sus îl văzură pe fiu stând înaintea lor. Baldwin fu surprins de schimbarea din Stephen. Dacă înainte era încrezut, acum arăta ca și cum ar fi fost certat și aproape timid. Nu neliniștit, gândi Baldwin, dar sigur nu arogant – sau la fel de arogant ca înainte, admise el în sine cu un mic zâmbet.

Doar când se apropie și fața îi fu lumincată de făclii și de flăcările tremurânde ale lumânărilor cavalerul putu să vadă motivul. O parte a chipului era acoperită de o umflătură vânătă cu margini gălbui și mov. Deasupra, ochiul stâng era și el însemnat, și în timp ce Baldwin ridica o sprânceană de surpriză, era sigur că tatăl băiatului era de vină. Oare, se întrebă cavalerul, ce făcuse Stephen de meritase bătaia?

Uitându-se la tată, se gândi că ar fi putut fi orice. Fața brutală se încrunta la el, sfidătoare și crudă, de parcă l-ar fi provocat să facă vreun comentariu despre cum își rezolva treburile în gospodărie.

Stephen străbătu încăperea, aruncându-i o privire lui Simon, dar ignorându-l pe tăcutul Edgar, spre un scaun cu spatele scund. Dacă înainte înfrunta trufaș privirea lui Baldwin, acum ochii îi erau lăsați în jos precum a unei fecioare timide. Nu știa nici unde să-și țină mâinile. La început le lăsă în poală, apoi pe genunchi. În curând le lăsă pe brațele scaunului și rămase nemișcat.

Baldwin zâmbi slab.

— Când te-am văzut joi, ai spus că Harold Greencliff avea o amantă. Ai spus că era o femeie căsătorită. Stephen dădu scurt din cap, singurul semn care-i demonstră lui Baldwin că este ascultat. E greu pentru tine, dar e posibil ca ea să știe ceva despre moartea Agathei Kyteler. Trebuie să aflăm cine e.

Încet ochii lui Stephen se ridicară spre ai cavalerului.

— Cum am spus, mai bine întrebați-l pe Harry. Nu pot să-i trădez încrederea. Jur...

— Foarte bine. Nu te pot forța. Totuși mai e și altceva. Făcu o pauză, cu capul înclinat în timp ce se uita la tânăr. De ce ne-ai mințit că ai fost cu el toată ziua când a murit Kyteler?

— Eu...eu n-am mințit! Cum puteți spune așa ceva? Eu...

— Știm că ai mințit. Ce vreau acum e să-mi spui adevărul. Când te-ai întâlnit cu el și ce ați făcut împreună?

Gura i se deschise, dar se închise la loc de parcă s-ar fi gândit înainte de a se grăbi. Se uită într-o parte pentru o clipă, apoi când privi înapoi spre cavaler, Baldwin putea să vadă ceva din mândria de mai înainte.

— Am fost împreună cea mai mare parte a timpului. L-am întânit la „Semnul Lunii" după-amiază și am petrecut restul zilei împreună. Dacă vrei să verifici, poți să-l întrebi pe hangiu, el va...

— L-am întrebat, spuse Baldwin categoric. A spus că v-ați întâlnit acolo pe la cinci după-amiază și ați plecat imediat împreună, întorcându-vă pe la opt și ceva. E corect?

— Cred că da. Nu știu...

— Avem pe cineva care l-a văzut pe drum cu un cal pe la patru, patru și ceva. Asta înseamnă că s-ar fi putut duce la casă, ucide bătrâna și ar fi avut timp să te ajungă și la han.

— Dar... el nu e un ucigaș! Cuvintele veniră domoale, aproape ezitante, iar Baldwin era sigur că se gândea la prietenul său, întrebându-se dacă ar fi putut să se înșele în privința lui. Cât de greu e, gândi cavalerul, să te îndoiești de un prieten vechi.

— L-ai mai văzut de când a fost eliberat?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe tânăr, care încuviință înainte de a se putea opri.

— A spus de ce s-a decisese să plece de aici?

Stephen ezită. Ochii îi erau plini de o frică bruscă, o privire hăitută care-l făcu pe Baldwin să-și dea seama cât de tânăr este. Cavalerul era gata să-l îndemne blând când tatăl său lovi cu pumnul în banca de lângă el înfuriat.

— Răspunde!

Ochii băiatului se îndreptară spre tată, iar gura îi mimă cuvântul „Da!". Vorbise atât de ușor încât Baldwin de-abia îl auzi, dar la acel sunet respiră ușurat.

— Spune-ne de ce, Stephen.

— Era vorba de femeia lui. Îl respinsese. Simțea că nu mai e nimic aici pentru el. Pur și simplu se hotărâse să plece. Încercase să ajungă pe o navă, încât să ajungă în Normandia sau Gasconia, dar nu a reușit pentru că a fost prins. Asta e tot – mi-a jurat că nu a avut nimic de a face cu moartea ei! Doar nu crezi că a omorât-o el, nu?

Baldwin se uită la el cu simpatie. Nu mai exista nici o îndoială. Dacă mai era ceva de întrebat, vor putea să afle chestionându-l pe tânăr din nou. Era sigur de asta. Dar între timp, prietenul său, care fusese atât de loial, va avea de suferit. În cel mai rău caz Greencliff îl minți pe prietenul său cel mai bun care îi păstrase secretele chiar și când fusese interogat de Justiție.

Oftând, se ridică și îi făcu semn lui Simon.

— Haide să-l vedem pe Greencliff, spuse.

De-abia trecuseră de pragul casei când un mesager sosi, un tânăr, roșu la față și gâfâind în urma unei curse entuziaste care-l dusese de la Furnshill și înapoi.

— Domnule!Domnule! Călărind spre ei, era gata să cadă de pe șa în timp ce trase de frâu calul înaintea lor.

Îi luă puțin timp să le spună, de-abia trăgându-și sufletul, mesajul de la Peter Clifford, ochii fugindu-i de la unul la altul din cei doi bărbați tăcuți din fața lui. Când băiatul termină, Simon și Baldwin se uitară la el, apoi unul la celălalt. Luând frâiele de la grăjdarii care așteptau, încălecară și, dând pinteni cailor lor, plecară în grabă spre Crediton.

Capitolul 13

În curtea din fața casei lui Peter Clifford descălecară rapid, mesagerul luând frâiele și ducându-le caii la grajd. Ușa fu deschisă chiar de Peter care dădu scurt din cap și se dădu deoparte pentru a-i lăsa să intre. Chipul îi era grav. Nu zâmbi la vederea prietenilor săi, ci tăcut îi conduse spre sala sa.

Înăuntru, stând ca o regină pe tronul ei, Simon o văzu pe Jennie Miller lângă foc. Femeia se uită în sus repede în timp ce intrau, dar deși păru să fie bucuroasă – sau ușurată – la vederea lor, era rezervată. Uitându-se la Peter, Simon simți că reacția lui la veștile ei cauzase seriozitatea femeii.

— Înțeleg că ai avut deja o discuție cu Jennie, spuse preotul. A ajuns aici acum două ore și... Dar mai bine să o las pe ea să spună. Se duse la un scaun aflat la umbra de lângă paravane și se așeză. Aruncându-i o privire rapidă, Simon îi văzu ochii cercetându-l pe cavaler cu un fel de entuziasm rezervat acum că Peter nu se afla în preajmă. În timp ce Baldwin se așeză în fața ei, femeia se aplecă înainte pentru a-l privi, de parcă ar fi fost singuri în cameră, prieteni gata de bârfă despre vechile cunoștințe.

— Am văzut-o!

— Da? Unde? Spune-ne exact ce s-a întâmplat.

— Eram în drum spre oraș, dar a trebuit să mă opresc să-mi fac nevoile. Ei bine, tocmai terminasem, când am auzit niște cai apropiindu-se. Era o pereche. Ea era femeia. Purta aceleași haine ca atunci când am văzut-o în fața casei Agathei: o mantie de călărie cenușie cu tiv îmblănit, o tunică și fuste albastre pe dedesubt. Calul era același. O iepușoară frumoasă. Tare drăguță mai era.

— Ești sigură? Nu te-ai fi putut înșela? Nu era un cal asemănător? întrerupse Simon suspicios, dar fu răsplătit cu o privire ucigătoare.

— Nu doar cavalerii cunosc diferența dintre un bătrân cal de povară și o iapă tânără și sănătoasă, spuse ea, apoi adăugă mușcător:

— Iar ochii îmi sunt destul de buni încât să văd culorile de la vreo câțiva iarzi depărtare.

Baldwin tuși discret, atrăgându-i atenția înapoi la el.

— Asta-i bine. Poți să mi-l descrii pe bărbat?

— Oh,da. Era scund, nu de înălțimea dumneavoastră, domnule. Un chip oacheș cu cicatrici și riduri peste tot. Calulera unul de paradă, vânăt la culoare. Amândoi caii aveau harnașamentele din piele și bronz.

— Bun! Baldwin se ridică. Ar trebui să putem să găsim un astfel de cuplu destul de repede.

— Da, domnule. Vă pot duce eu acolo dacă vă temeți că îi veți pierde.

Se întoarse pe călcâie uitându-se la ea.

— Știi unde sunt?

— Sigur că da! spuse femeia părând amuzată de suprinderea lui. Îi știu pe toți de pe aici. Sunt soția morarului.

Simon zâmbi la expresia uluită a lui Baldwin și întrebă:

— Ne-ai putea spune cine sunt acești doi oameni, te rog, Jennie?

— Oh, îmi cer scuze, am uitat. Domnul și doamna Trevellyn. Stau înspre vest, la South Helions.

— Trevellyn? Baldwin se uită la Simon care ridică din umeri. Foarte interesant!

— Mai ai nevoie de această femeie? Vocea lui Peter părea nefirească, gândi Simon, și în timp ce preotul păși înainte în lumina unui sfeșnic, itendentul văzu că prietenul său era încordat și palid, iar chipul îi exprima dezgustul când privirea îi căzu pe femeie.

Foindu-se Baldwin dădu din cap rapid.

— Nu. Mulțumim, Jennie. Ai fost de mare ajutor.

Femeia se ridică.

— Cred că ar fi mai bine să plec să cumpăr ce am nevoie și apoi să mă îndrept spre casă. Își netezi tunica și îi zâmbi cavalerului înainte de a ieși afară plină de entuziasm. Era o zi importantă pentru ea. Era vorba de entuziasmul pe care îl va aduce povestea ei oamenilor de la „Moon“ mai târziu, ea fiind singura persoană care o văzuse pe femeie între copaci și care-l văzuse pe Greencliff cu calul ei. Asta va face pe câțiva să dea din cap, gândi ea satisfăcută.

Și apoi mai era și interesul asupra despărțirii dintre Greencliff și Sarah Cottey. Oare din cauza doamnei Trevellyn? Se opri la ușă, prinsă de idee în timp ce își aranja gânditoare șalul. Asta dă de gândit!

Înăuntru, Baldwin și Simon se ridicară și se pregătiră să plece și ei când preotul îi prinse de brațe.

— Așteptați, am ceva să vă spun.

Baldwin fu surprins de presiunea din vocea lui.

— Ce s-a întâmplat, Peter?

— Ce tot vorbeați despre Greencliff? Sau despre doamna Trevellyn?

— Ce? Simon era nedumerit, dar derulă evenimentele care îi duseseră de la moartea vrăjitoarei la descoperirea identității femeii ce fusese implicată. Ce te necăjește? Tot ce vrem e să găsim pe ucigașul Agathei Kyteler. E vreo problemă?

— Ceea ce a zis ea. Femeia se va asigura că toată parohia va afla asta în câteva ore. Și ce se va întâmpla atunci? Toată lumea va presupune că doamna Trevellyn a fost responsabilă, chiar dacă e adevărat sau nu. La fel cum toți gândesc că Agatha Kyteler era vrăjitoare.

— Nu crezi că era?

— Agatha? Era atât de uluit de idee încât ochii i se deschiseră largi la acest gând. Dumnezeule! Nu, de ce ar fi fost? Era o femeie foarte plăcută, mereu gata să ajute oamenii care se răneau. Nu. sunt sigur că nu era vrăjitoare.

Baldwin zâmbi spre itendent.

— Vezi tu, Simon crede că ceva e la mijloc din cauza rădăcinilor și ierburilor ei.

— Simon?

— Îmi pare rău și mă voi ruga pentru ea dacă va ajuta, dar așa mulți gândesc că era....

— Agatha Kyteler era o femeie bună și amabilă. Ignoră zvonurile. Vezi cum se poate împrăștia bârfa? Dacă veștile ajung la Alan Trevellyn?

— Ah! Baldwin părea să înțeleagă, deși Simon se uita de la unul la altul cu o exasperare crescândă.

— De ce? Cine e acest om? De ce ar fi o problemă?

— Nu-l știi pe Alan Trevellyn? Întrebă Peter. Credeam că.. ei bine... e un om puternic, negustor...

— Partener cu Walter de la Forte, murmură Baldwin încet.

— Exact. Ei aduc vin din Gasconia. Oricum, e cunoscut pentru îndrăzneala lui.

Baldwin se întoarse spre Simon.

— Ceea ce bunul preot vrea să spună este că acest Trevellyn e un om dur, cunoscut pentru cruzimea față de servitorii lui și care ia legea în propriile mâini când are ocazia. Nu m-am gândit înainte, cât vorbeam cu de la Forte, dar acum îmi aduc aminte de Trevellyn. Aproape a bătut de moarte un grăjdar anul trecut. Cum va reacționa, cred că se întreabă Peter, față de noi dacă îl vom întreba dacă soția sa are vreo aventură cu un fermier local?

Peter încuviință deprimat.

— Dar, spuse Simon încruntându-se, o vom întreba doar ce căuta la casa Agathei Kyteler.

Peter și cavalerul schimbară o privire, apoi preotul se scărpină în cap în timp ce se uită speculativ la itendent.

— Nu cred că va ajuta prea mult. Vezi tu, nu au copii după atâția ani de căsnicie. În același timp apar bârfe despre credința și onoarea soției sale, iar tu o întrebi ce căuta la moașă – nu prea văd cum ajută.

— Ah!

De-abia după ce ajunseră pe drumul de la Wefford la Tiverton Simon aruncă o privire speculativă înainte și sugeră să lase chestionarea femeii pe a doua zi dimineață.

— De ce? Întrebă Baldwin învârtindu-se în șa ca să se uite la el.

— Vom avea o șansa de a ne gândi mai bine la ceea ce o vom întreba. Dacă formulăm întrebările cu atenție, poate nu va fi nevoie să o întrebăm despre anumite lucruri.

— Dacă îi e credincioasă soțului, vrei să spui? Baldwin oftă. Nu știu. Poate ar fi mai bine. Dar dacă atunci când ajungem acolo Trevellyn a auzit deja zvonurile? Știi cum circulă veștile pe aici.

— Cu siguranță nu vor auzi asta chiar de dimineață.

Baldwin se uită la el acru..

— Nu fi așa de sigur! spuse el. Odată am zâmbit unei servitoare de la hanul de pe drumul spre Exeter. A doua zi s-a pornit zvonul că am profitat de ea.

Simon rânji.

— Și?

— Nu, nu am profitat! declară înfierbântat, încruntându-se la itendent. La vederea zâmbetului sceptic al itendentului, ridică din umeri rușinat, apoi deveni gânditor. Vezi cum e? Nu am făcut nimic, dar zvonurile au început. Și nu era nimic de făcut ca să le opresc – totul s-a terminat cu data nașterii copilului meu din flori. Se potoli, încruntându-se posomorât înainte, Un mic zâmbet îi lumină trăsăturile și se întoarse conspirator spre prietenul său. Dar cel mai rău dintre toate e că mi-ar fi plăcut!

Se opri, încruntându-se și învelindu-se mai tare cu mantia, înainte de a continua pe un ton mai liniștit, mai gânditor.

— De asta găsesc aceste zvonuri despre legătura dintre Greencliff și doamna Trevellyn greu de crezut. Soția unui negustor bogat și un șerb? Nu prea cred. E ușor să pornești o bârfă, dar să o oprești e ca și cum ai încerca să oprești un cal de război în plin galop – foarte greu până când și-a încheiat cursa.

Uitându-se în sus la cer, Simon spuse:

— Se întunecă. Să ne întoarcem și să dormim. Putem primi răspunsurile dimineață, iar dacă vorbim cu ea odihniți, vom fi mai atenți și o vom feri de stinghereală.

— Foarte bine, încuviință Baldwin. Dar hai să mergem acasă prin fața casei ei. Cel puțin putem vedea locul. Nu e departe.

Această parte a ținutului nu era o zonă pe care Simon să o știe bine, fiind prea spre est de vechea sa casă. Mereu petrecuse mai mult timp spre vest sau spre nord, în ținutul unde crescuse și din această cauză fu surprins la vederea imensului conac al lui Trevellyn de la South Helions.

Casa lui Baldwin de la Furnshill putea fi ușor confundată cu o fermă, prin comoditatea și simplitatea ei, în timp ce locul construit de Walter de la Forte era impozant arătând bogăția proprietarului său. Prin comparație, casa lui Trevellyn părea un castel. Stătea în propriul său luminiș, o proprietate masivă în culori de cenușiu și

ocru, cu zidurile de granit cu metereze deasupra, arătând că proprietarul avea bani și influență: toți regii încercasesă de ani buni să reducă numărul locuințelor fortificate pentru a opri războaiele nimicitoare care continuau între lorzi când aceștia se sfădeau. Un om care putuse să construiască un loc ca acesta era bogat și important, iar casa vorbea despre puterea sa.

Ferestrele de la bază erau mici, dar cele mai înalte erau lărgite pentru a lăsa soarele și aveau menouri. Ușa era o placă de lemn mică și înnegrită așezată într-un turn format prin proiectarea unei secțiuni din zid, cu o proeminență deasupra despre care Simon știa că ascunde trape de unde apărătorii puteau arunca pietre sau ulei încins asupra atacatorilor. Totul dădea un sentiment de soliditate amenințătoare de parcă s-ar fi încruntat la oamenii care treceau pe lângă el.

Pământul de jur împrejur era acoperit de pajiște, și se vedeau oi păscând, zgâriind cu copitele lor zăpada pentru a ajunge la iarba de desubt. Un mic pârâu ducea de la casă spre potecă, iar itendentul presupuse corect că avea propria apă proaspătă de la un izvor.

— Cred că prefer casa ta, Baldwin, spuse gânditor Simon în timp ce călăreau.

— Poate. Cavalerul cerceta terenul din jur de parcă ar fi căutat cel mai bun loc de atac.

— Dar dacă vom avea un nou război între baronii din Anglia, iar acest comitat este atacat, aș prefera mai degrabă pe acesta decât pe al meu!

Poteca se curba într-o cot larg după casă, ocolind ridicătura pe care se afla, și începură să urce dealul lung la vest de Wefford. Le luară ceva timp amândoi adânciți în gânduri, cu Edgar tăcut ca de obicei, în spate. În vârf putură să vadă drumul șerpuind printre copaci, întunecați în splendoarea lor desfrunzită pe zăpada care căzuse printre crengile lor pe pământul de dedesubt.

Acolo, la o milă jumătate depărtare, era o casă de fermă solitară, iar Simon o privi cu o încruntătură plină de invidie. Stătea atât de calmă și liniștită, o singură clădire cu doar un mic hambar. Fumul ieșind din acoperiș promitea un bunvenit calduros.

În timp ce ochii alunecau pe ținutul înconjurător putea să vadă că o ceață ușoară se ridica din zonele defrișate făcându-le să apară cenușii și cumva lipsite de substanță, de parcă s-ar fi uitat prin sticlă aburită. Soarele apunea încet în spatele lor acum.

Doar atunci își dădu seama că ferma din față trebuia să fie a lui Greencliff. Arătând spre ea, spuse:

— Baldwin. Am putea să câștigăm ceva timp și să mergem la Greenclif acum, înainte de o vedea pe doamna Trevellyn. Să vedem ce spune el înainte de a merge la ea.

— Crezi că ne va spune mai mult decât a făcut-o până acum? întrebă Baldwin gânditor, uitându-se la casă. Părea să vorbească cu el însuși în timp ce continuă: Cred că putem încerca. Nu știe cât de mult am aflat sau ghicit. Problema e: vom afla mai multe de la ea? Ar trebui să vorbim cu ea înainte de a-l vedea pe băiat din nou?

— Cred că ai dreptate, spuse Simon uitându-se din nou la casa liniștită. Este o șansă să aflăm ceva de la doamna Trevellyn care ne-ar putea ajuta când îl vom chestiona pe Greencliff. Da, s-o lăsăm așa pentru moment. Ne vom duce la el după ce vom fi fost la castelul Trevellyn.

Ajunși din nou la conacul lui Baldwin, fură întâmpinați de o pereche de pui rumeniți, înfipți în două frigărui la foc. Hugh stătea alături întinzându-se din când în când să le întoarcă.

Râzând Simon observă că servitorul său își revenise complet. Arăta de parcă ar fi stat toată ziua în fața focului. La întrebarea blajină a lui Baldwin, Hugh arătă spre paravane, iar în curând Margaret apăru ținând două ulcioare pe care le așeză pe masă înainte de a-i ura soțul său bun-venit.

Uitându-se la Hugh, Simon întrebă cu o seriozitate batjocoritoare:

— Te-a pus la treaba toată ziua?

Margaret manifestă surpriză.

— N-ar fi trebuit să am grijă de el? Nu fi netot! Sigur că nu. Am făcut doar câteva treburi azi și la fel și el. Nu era să-l trimit afară când stăpânul său aproape l-a omorât ieri. Cel puțin e bine acum.

— Bun, spuse Baldwin așezându-se lângă foc și scoțându-și cizmele. Mult mai bine! Deci poate veni cu noi mâine.

Chipul lui Hugh imediat se încruntă plin de suspiciune.

— De ce? Ce facem mâine?

Așezându-se, Simon își prinse soția de talie și o trase în poală.

— Vom merge să o vedem pe femeia misterioasă care era acolo când Kyteler a murit. Femeia care, după cum bârfește lumea, are o atracție pentru fermieri tineri și puternici, spuse el și o sărută.

Baldwin zâmbi la vederea itendentului și a soției sale care se zbătea în brațele lui, apoi se întoarse cu fața la foc. „Da", gândi el. „Cu siguranță vom afla mai multe mâine."

Se lăsa întunericul când Bastardul se așeză din nou pe vine uitându-se la casa lui Trevellyn. Zâmbea în sinea în timp ce oamenii treceau pe lângă el. Nimeni nu-l putea vedea așa cum era ascuns în spatele lizierei dese de ferigi și rugi. Doi oameni vorbeau în timp ce curățau crengile de pe un copac ce căzuse la doar câteva picioare mai departe. Erau acolo cam de când ajunsese și el, târziu dimineața, și încă nu-l observaseră.

De când văzuse ambuscada, se gândise mult. În prima noapte, reușise să găsească o cameră la un han într-un cătun la sud de Crediton – mergând prin pădure însemna să-și prelungească drumul mai mult decât se aștepta și fusese surprins cât de departe în est fusese obligat să meargă înainte de a găsi un pod.

A doua zi, marți, se trezise devreme și trecuse un pârâu pe un mic pod de lemn construit de săteni. Fără să se grăbească se întoarse la Wefford pe căi și poteci liniștite, evitând satele mai mari și orașele. Astfel abia la căderea nopții ajunsese la coliba unde stătuse înainte și fu bucuros să aprindă focul, adoarmind apoi la căldura lui.

Vineri începu să-și plănuiască răzbunarea cât aduna lemne pentru foc. Știa unde locuiește omul, așa că îi va fi ușor să-l pândească.

Orice om bogat este previzibil în obiceiurile sale, după cum știa Bastardul. Trezindu-se odată cu soarele, lua o masă ușoară cu servitorii săi înainte de a se ocupa de orice afacere pe care secretarul i-o aducea la cunoștință, câteodată pedepsindu-i pe cei care greșiseră. Urma masa principală, apoi era afară cu câinii sau ulii căutând vânat și întorcându-se acasă cu prada.

Se părea că Bastardul trebuia să-l prindă singur pentru a avea vreo șansă de reușită. În nici un caz nu putea atunci când Trevellyn vâna – ar fi avut prea mulți oameni cu el.

Târziu dimineață plecase de la casa Trevellyn. Găsind un loc înalt în față unde puțini se plimbau, observă spre satisfacția sa că stăpânul casei nu vâna. Văzu oamenii plecând cu câinii și se uită la grup, dar Trevellyn nu era printre ei. Imediat după auzi un urlet. Un băiat de la grajduri era bătut cu cruzime. Strigătele răgușite și plânsetul jalnic ajunse la urechile sale, făcându-l să-și încordeze falca cu dușmănie. Se părea că băiatului îi luase prea mult timp să aducă calul stăpânului său.

Iar acum era sâmbătă și încă nu reușise să-l suprindă singur. Când credea că are o oportunitate, era împiedicat de prezența altora. Chiar și acum, stând sus pe terenul din spatele casei, unde în ziua dinainte Trevellyn se plimbase singur și fără scop pentru cea mai mare parte a după-amiezii, putea să vadă muncitorii peste tot tăind lemne sau ducându-le spre casă sub privirea atentă a seneșalului lui Trevellyn. Stăpânul era și el acolo, aproape de casă, unde Bastardul nu-l putea ajunge.

Încă purta zâmbetul acela pe chip când se decise că trebuie să plece înapoi la colibă înainte de a muri de frig. Își puse mâinile pe coapse pentru a se ridica, dar se opri când auzi vocea nesuferită tunând la doi oameni din fața lui,

— De ce n-ați terminat? Grăbiți-vă cu lemnul ăla, fii de căței! De ce ar trebui să mâncați când nici nu aduceți buștenii pe care se gătește mâncarea!

Se auziră mai multe la fel, dar Bastardul fu surprins să vadă că cei doi oameni nu răspunseră, ci își dublară eforturile. Chipurile le erau încordate și neliniștite, tăiau și despicau cu o tăcere curioasă care era ciudată pentru acțiunile lor frenetice. De obicei oamenii răspundeau înapoi când stăpânul lor strigau la ei, sau cel puțin asa credea Bastardul din ceea ce văzuse în clasele mai joase din acest ținut, dar aceștia doi abia vorbeau. Păreau înspăimântați de omul care vocifera.

— u pot să termin, sunt prea obosit, auzi pe unul spunând.

— Ssst! Taci din gură! Trebuie sau altfel te jupoaie. Știi cum e.

— Nu pot. Trebuie să mă odihnesc sau o să mor aici.

— Nu vorbi așa! Doar continuă și... Fu întrerupt de un urlet înfuriat.

— Ce faceți? Bastardul văzu cu surprindere că negustorul venise înconjur de la marginea copacilor, iar acum stătea cu mâinile pe șolduri, încruntându-se la oameni. Ei? De ce ați încetinit? Poate asta o să vă dea mai multă energie!

În timp ce vorbea, își duse mâna la spate peste cap, iar Bastardul văzu că ținea un bici scurt. Făcea un zgomot șuierător hidos, la fel de plin de venin ca un șarpe. Apoi cel mai tânăr dintre tăietori țipă când îl prinse. O bucată de tunică de deasupra cotului i se desprinse și sânge roșu începu să-i păteze brațul. Scâncind, băiatul ridică toporișca deasupra capului, dar chiar când aceasta cobora, biciul îl nimeri peste spate.

Cel mai în vârstă tăia ramurile răbdător, dar nu era în siguranță. Două lovituri îl prinse și pe el, una în jurul taliei și una în piept, făcându-l să se poticnească, respirația oprindu-i-se în gât cu un suspin.

— Luați crengile pe care le-ați tăiat și cărați-le la casă!

— Căruța, domnule, încă nu a ajuns, și... Vocea băiatului se stinse. Obiecția îi aduse o altă lovitură de bici.

— Fă cum îți spun sau mai primești una!

Din punctul lui de observare Bastardul se uita cum cei doi bărbați, unul scâncind, celălalt tăcut cu un soi de agonie încordată își umpleau brațele și mergeau spre casă.

— Și grăbiți-vă. Trebuie să terminați în seara asta! strigă negustorul spre ei. Apoi se întoarse și le cercetă munca cu dispreț. Proști! Murmură el batjocoritor. Lovi cu piciorul o ramură, mergând de-a lungul trunchiului spre copaci, iar Bastardul zâmbi în sinea sa.

Tușind politicos când negustorul trecu pe lângă el, fu încântat să vadă frica bruscă de pe chipul omului care se întoarse și dădu cu ochii de gascon.

— Domnule Trevellyn, sunt bucuros să vă văd din nou. Cred că avem ceva de discutat.

Văzu biciul ridicându-se și dând înapoi, apoi venind fluierând spre el.

Capitolul 14

Hangiul de la „Semnul Lunii“ era foarte ocupat în noaptea aceea. Părea că toată lumea din sat venise la el pentru o băutură. Oricum nu mai era nimic altceva de făcut într-o noapte atât de rece și, deși era o plăcere să vezi camera plină de oameni care îi voiau berea, avea parte și de pagubă. Spera doar ca stocul său de bere să supraviețuiască până când următoarea șarjă să fie gata.

— Da, da, mormăi el când o mână ridicată în aer sau o voce îl chema. De continua așa până în primăvară, va trebui să aducă pe cineva să-l ajute. Așa, el și soția sa alergau prostește ca niște găini cu capul tăiat, afară în cămară unde reumpleau ulcioarele cu vin sau bere, apoi în sală din nou, unde se luptau să umple cănile și ulcioarele înainte de a se goli. Parcă fi încercat să văruiască zidul orașului se gândi. Când credeai că ai terminat, vedeai că acolo unde începuseși era deja vechi și uzat și trebuia să începi din nou.

Privea morocănos mai ales un grup. Nu îi plăceau bârfele, chiar dacă era moneda de schimb aici la „Luna“. Mai ales îi displăceau zvonurile răutăcioase care puteau răni sau ofensa, iar familia Miller deținea monopolul lor în seara asta.

Văzând un om ridicând o cană într-o rugăminte tăcută, hangiul își făcu loc printre oameni. În timp ce turna, putea să-i audă pe Milleri.

— Dar cum de știu ei că doamna Trevellyn avea o legătură cu tânărul Harry? auzi un om întrebând.

Jennie se aplecă înainte cu chipul serios.

— Cine altcineva ar fi putut? spuse ea. Ea era cel care s-a dus la Greencliff și l-a ispitit. Și apoi s-au dus împreună la Agatha. Știi ce înseamnă asta. Apoi s-au întors după ce au omorât-o.

— Deci vrei să spui că amândoi au făcut-o? Amândoi au omorât-o pe Agatha?

Hangiul plecă oftând. Nu erau bune asemenea discuții care distrugeau caracterul unui om doar pentru a umple o seară plictisitoare. Un lucru era sigur: cineva va avea necazuri. Se uită din nou

la adunătură, căutând ulcioare goale, dar mereu se ochii îi erau atrași de grup. Merita să le spună să tacă? Nu, cu siguranță vor continua. Să-i arunce afară? Pur și simplu se vor aduna afară, iar el va pierde clienți. Ridică din umeri. Mai bine să-i lase în pace, gândi el, și plecă să umple din nou ulciorul.

Mai era un bărbat care nu părea amuzat de conversație. Stephen de la Forte stătea lângă paravane, cu spatele la cameră și cu o strâmbătură pe chip de parcă ar fi băut oțet.

Cana îi era goală. Întorcându-se, încercă să prindă privirea hangiului, dar în schimb se trezi fixat de fata lui Miller, cea mai mare, care stătea și-l supunea unei cercetări atente înainte de a trage de tunica mamei sale.

Jennie văzu chipul alb al tânărului uitându-se și vocea i se stinse. Urmărind direcția privirii sale, grupul îl văzu pe Stephen, iar discuția lor se opri, de parcă stăvilarul care le dădea apă la moară discuției ar fi fost închis, și deodată se lăsă liniște în toată sala.

Acum Stephen devenise centrul atenției. Se ridică și merse la masa unde familia Miller stătea, femeia uitându-se la el cu ochi îndrăzneți.

— Ar trebui să vă fie rușine, spuse el intenționat. Tot spuneți că au fost cei doi, când nu aveți nici o dovadă, în afară de ea, arătă el spre Jennie, care spune că l-a văzut pe drum în acea zi. Nimic altceva nu demonstrează că au avut de-a face cu uciderea Agathei. Nimic.

— Haide, Stephen. Nu-i nimic rău în a-ți pune întrebări. Doar asta făceam, doar ne întrebam cine ar fi făcut-o.

Se întoarse spre cel ce vorbise, un om mai în vârstă cu un chip rotund de pe care atârnau fălcile și păr cenușiu.

— Nimic rău? Toți v-ați hotărât cine e vinovatul, nu? Ei? Se uită în jurul mesei, privindu-i în ochi, până îi întâlni pe ai lui Jennie Miller. Doar atunci buza i se ridică într-un mârâit. Dând din cap cu dispreț, se răsuci pe călcâie și plecă, trăgând așa de tare de perdea încât aproape o desprinse.

Vântul se întețise din nou și biciua zăpada într-o spirală de fum înaintea lui, blocându-i vederea și făcând dificil să vadă terenul de

sub piciorele calului. Cu un blestem de furie, Bastardul se dădu jos din șa, strâmbându-se când mișcarea îi rupse crustele proaspete de pe spate și conduse calul, încercând să-și țină fața îndreptată spre sud. Era mai rău decât orice întâlnise până acum.

Aici, atât de departe în mlaștini, era greu să urmezi un curs. Simțul direcției îl părăsise și acum i se părea de-a dreptul imposibil să ghicească unde e sudul. Dar era tenace și hotărât. Niciodată nu eșuase în a-și găsi calea, chiar și sus la munte, și era încrezător că va reuși, chiar dacă uneori blestema gândul la potecile și drumurile mai ușoare spre nord la care renunțase pentru acest traseu amarnic.

La început reușise să scoată un timp bun. Adunase lemne, punându-le grămezi pe calul de povară. Cerul era senin spre sud unde se întindeau mlaștinile. Numai la nord norii înnegreau cerul. Dar asta se schimbă când călări spre dealuri. Imediat vântul începu să bată în rafale, aducând gustul sărat al aerului de mare la început, dar mai târziu se umplu de un ger amarnic.

O pală de zăpadă zbură spre el și își trase gluga pe față. Aici, sus în mlaștini, vântul își putea schimba direcția și să se repeadă precum un cuțitar bine antrenat. Era imposibil să găsească drumul.

Se întoarse și se uită în direcția din care venise. Acum nici propria urmă nu și-o mai vedea. Imediat ce ridica piciorul, urma dispărea pe loc. Blestemând din nou, trase de cal și începu să caute o protecție: un zid, chiar și un copac, orice care l-ar fi putut apăra cât de cât de elementele naturii.

Aplecându-se în față în șa, Simon se uită la dealul spre casa pătrată și cenușie și oftă.

— Nu cred că sunt gata pentru asta, mărturisi el.

Baldwin oftă și el și se uită înainte.

— Nu, nici eu, spuse.

Plecaseră înainte de a se lumina, de data asta din nou cu Edgar. Cu desăgile pline și burdufurile cu vin zbătându-se vesel, călăriră prin troienele groase pentru a ajunge acolo.

În unele locuri, troienele erau așa de mari încât erau obligați să părăsească poteca și să meargă prin pădure. Urmând căile oilor sau ale căprioarelor, reușiră să continue, întorcându-se din când în

când pe potecă pentru scurte perioade de timp. De câte ori părăseau adăpostul copacilor vedeau că pudra fină pusese stăpânire pe ținut.

În cele din urmă fură obligați să părăsească drumul de tot. Când poteca se deschise chiar sub casa lui Greencliff, zăpada le bloca complet calea. Aleseră un drum spre nord, luând o cale pe care Baldwin și-o amintea vag, ce-i ducea în susul dealului sub protecția copacilor până când trecură la o milă depărtare de locul unde găsiseră trupul Agathei Kyteler. În cele din urmă, când lăsară copacii în spate, se treziră pe o pantă moale și rotunjită și se părea că acolo zăpada nu troienise. Fusese suflată de vânturile puternice de peste noapte.

În vârful dealului care domina casa, puteau să vadă că stăpânii trebuiau să fie înăuntru. Fumul se ridica blând din coșuri. Erau niște urme care părăseau proprietatea pe drum, dar mergeau doar o distanță scurtă, până la primele troiene, înainte de a se întoarce în casă.

În timp ce Baldwin se uita, putea să vadă că nimic nu mișca. Oftând, se uită cum respirația lor se disipa în aerul înghețat, apoi se întoarse spre Simon.

— Cel puțin vom găsi ceva fierbinte de băut acolo.

— Da, slavă Domnului! Mi-e atât de frig că părul o să mi se desprindă din cap dacă-l ating, spuse itendentul printre dinții strânși ca să nu clănțăne.

— Doamne! Haide, să stăm în fața unui foc înainte să murim aici.

În josul dealului trebuiră să călărească mult spre dreapta pentru a găsi o trecere printr-un alt troian adânc și de netrecut. Odată înconjurat, erau din nou între copaci, iar aici stratul de zăpadă era subțire. Dar nu puteau să vadă nici un drum prin zăpadă mai încolo, iar după câteva minute de încercări, Simon îi auzi pe Baldwin mormăind și pe Edgar blestemând.

În cele din urmă, Simon fu cel care își pierdu și răbdarea și calmul. Cu falca încordată și capul în jos, forță o cale pentru ei, dând bice calului. Zăpada trecea de pieptul solid al calului său, dar calul era puternic și avansa, nechezând ușor, luându-și avânt din scurt pentru a sări peste obstacolul înghețat.

Odată trecut, Simon călări spre casă în buiestru, jumătate galop, jumătate trap, fără să se uite în spate să vadă dacă este urmat de ceilalți. Într-adevăr nu era sigur dacă erau în spatele lui până nu ajunse la micul turn care adăpostea ușa principală și auzi râsul pe înfundate al prietenului său. Chiar și Edgar părea amuzat, dar când expresia încruntată a itendentului se îndreptă spre el, servitorul păru deodată foarte preocupat să se concentreze pe pachetul legat în spatele lui pe șa. Chiar și așa, Simon era sigur că surprinsese un chicotit scurt când se întoarse.

După ce bătu la ușă, Simon se întoarse și se uită la peisajul alb. Spre dezgustul său, începuse să ningă din nou, o burniță subțire de particule, dar la fel de uscată ca cenușa. Parcă ploua cu făină.

— Ar trebui să ne grăbim, spuse Baldwin în timp ce se apropie, cu privirea îndreptată spre cerul plumburiu. Dacă se înrăutățește vremea, și se pare că asta se va întâmpla, vom rămâne blocați aici zile întregi.

Simon mârâi, dar chiar atunci auzi zăvorul tras și se întoarseră să vadă o servitoare tânără.

— A, în sfârșit. Suntem aici ca să-l vedem pe stăpânul tău. E...? Se opri în timp ce fata tresări, acoperindu-și gura cu pumnul în timp ce se uita la el cu ochi îngroziți. Ce e, fato?

— Stăpânul, domnule. A dispărut. Nu știm unde e!

Îi conduse înăuntru. Paravanele pavate cu piatră din spatele ușii erau lungi ducând tocmai în cealaltă parte a casei unde altă ușă dădea spre grajduri și dependințe. La stânga lor erau trei uși, iar când Simon se uită înăuntru, putea să vadă că prima ducea în cramă. Celelalte duceau probabil spre cămară și spre bucătărie. La dreapta erau altele două care duceau spre sală.

Întrând, Simon fu uimit de splendoarea camerei. Era mare pentru o casă de familie, aproape la fel de mare ca sala din castelul Tiverton, cu un tavan înalt deasupra și stâlpi de piatră care-l susțineau, precum biserica din Crediton. Bănci și mese erau aliniate lângă ziduri, lăsând un culoar de trecere către podium. Simon nu se putu stăpâni să nu studieze tapiseriile de pe pereți și șemineul imens. Era plin de bușteni masivi care în propria sa casă ar fi trebuit tăiați și despicați. Uitându-se de jur împrejur, văzu că în spatele

său paravanele aveau o balustradă sus, iar într-o parte era o scară pentru muzicieni, astfel încât stăpânul și doamna sa să poată auzi cântându-se în timp ce mâncau.

Cu siguranță aceasta era o casă unde vechile tradiții încă aveau o mare influență. Pe podiumul din capăt era așezată masa stăpânului cu farfurii și căni răspândite pe toată suprafața ei. Familia încă mânca în sală cu servitorii și prietenii ei, nu precum mulți stăpâni și doamne care luau masa singuri în solarul lor diin spatele podiumului.

Dar în timp ce el și Baldwin mergeau de-a lungul sălii, cu Edgar plin de respect în urma lor, atenția lor le fu atrasă nu de sala însăși, ci de silueta solitară care stătea pe scaunul chiar dinaintea podiumului. Silueta subțire a unei tinere îmbrăcată în albastru.

Era prima dată când Baldwin o întâlni pe doamnă și o studie la început cu o indiferență calmă, observându-i îmbrăcămintea și comportamentul. Nu avea mai mult de douăzeci de ani. Părul îi era de un negru adânc, strălucind albastru în lumină, și îi atârna pe umeri în cozi la fel de groase ca încheietura mâinii. Tunica grea părea să fi fie din lână și avea patru agrafe aurite pe piept. Dar nu hainele atrăgeau privirea, ci chiar ea însăși. Era dureros de frumoasă.

Chipul îi era oval cu oase înalte și elegante, deasupra cărora ochii verzi se îngustau ușor spre nas. Sprâncenele erau o pereche de arce negre. Nasul era fin și drept, iar sub nările delicate o gură voluptoasă se bosumfla ispititoare. Subțire și elegantă, încrezătoare și mândră, stătea cu mâinile pe brațele scaunului și părea să-i supună unei cercetări atente.

Se ridică languros în timp ce mergeau spre ea, de parcă ar fi fost privată de somn, apoi se întoarse spre servitoarea ei, care ezitantă îi explică cine erau. Baldwin se uită atent la ea în timp ce slujinca îi vorbea, dar în afară de o privire rapidă a ochilor săi verzi, nu putea să observe nici o reacție deosebită la auzul veștii că Judecătorul de Pace a Regelui sosise. Era imaginația sa sau ochii îi erau puțini înroșiți?

— Domnilor, sunteți bineveniți. Vă rog, așezați-vă la foc și primiți ospitalitatea noastră. Vocea îi era catifelată și joasă, iar

semnul blând făcut cu mâna spre flăcări era atât de grațios și nobil încât se trezi că se întoarce spre foc de parcă orice voință l-ar fi părăsit. Și chiar îi plăcea senzația.

Mergând încet, îl urmă pe Simon spre o masă de lângă foc și așteptă în picioare ca ea să li se alăture. Aproape de ea acum, putea să vadă că avea o piele fină, ușor întunecată. Cum se așeza nu putea să nu-și lase ochii să se plimbe de-a lungul trupului ei, de la gâtul subțire spre umflătura sânilor de sub tunică, și în jos, spre mijlocul îngust și șoldurile largi. Își aduse ochii înapoi spre chipul ei cât de repede putu, dar putea să vadă în privirea sa cercetătoare că băgase de seamă, deși nu părea deranjată. Gura tinerei femei se mișcă, gata să zâmbească. Dar chipul i se întoarse întrebător spre Simon.

Itendentul începu ezitant, uitându-se în poală.

— Doamnă, îmi pare rău că am sosit astfel, trebuie să fi foarte greu pentru dumneavoastră. Servitoarea ne-a spus că soțul a dispărut.

— Da, spuse și oftă. A plecat de acasă noaptea trecută și când ne-am trezit, în această dimineață, dispăruse.

— Dar calul său...?

— În grajd. Ăsta e lucrul care ne surprinde... Vocea i se stinse în timp ce se încruntă în foc.

Baldwin întrebă:

— A mai dispărut așa înainte?

— Nu. Niciodată în cei cinci ani de când sunt căsătorită cu el nu a mai făcut așa ceva,

— S-a întâmplat ceva recent care să-l facă să plece?

Femeia ezită un pic, apoi îi aruncă o privire rapidă, pe care Baldwin nu reuși să o descifreze.

— Nu.

Simon tuși și oftă.

— Poate avem noroc că e plecat acum, spuse aruncând o privire nervoasă spre Baldwin de parcă ar fi căutat confirmare că este timpul potrivit pentru a aborda subiectul. Cavalerul ridică din umeri cu indiferență.

— Doamnă, am venit aici să vorbim cu dumneavoastră, nu cu soțul.

— Cu mine? Suprinderea ei păru sinceră. Dar de ce?

— Doamnă..., tăcu din nou, uitându-se la Baldwin pentru ajutor. E foarte dificil...

Baldwin îi zâmbi în timp ce se aplecă înainte, cu ochii arzători.

— Doamnă Trevellyn, îmi pare rău că trebuie să vă întreb asta, dar cercetăm moartea Agathei Kyteler. Era sigur că tresărise la auzul numelui. Și trebuie să aflăm ce căutați acasă la ea în ziua în care a murit.

— Acasă la ea? Părea să se gândească dacă să nege că a fost acolo, așa că pentru a preîntâmpina minciuna, Baldwin o întrerupse repede.

— Da, doamnă. Ați fost văzută pe o potecă ducând spre casa bătrânei, încercând să vă ascundeți. Sunteți un pic prea deosebită pentru a putea să vă ascundeți de oamenii din sat. Femeia înclină capul la auzul acestor vorbe, acceptându-l ca pe un compliment, spre supărarea lui Baldwin, care era sigur că el nu intenționase așa ceva. Și calul dumneavoastră era acolo. Cu Harold Greencliff.

— Ah! Se pare că oricum știați că am fost acolo.

— Da, doamnă. Dar nu știm de ce încă. Acest lucru am vrea să ni-l spuneți.

Îi susținu privirea și exista o urmă de sfidare în ochii ei.

— Am fost acolo pentru a cumpăra o poțiune. Mă simțeam rău de câteva zile. Am fost la ea sâmbătă pentru a cere această poțiune, iar ea mi-a spus să mă întorc atunci când va fi cules toate ingredientele. Asta a fost marți.

— De ce vă ascundeați? întrebă Simon, încruntându-se.

— Să mă ascund?

— Da. Când oameni au venit pe potecă, v-ați ascuns între copaci. De ce?

Părea fascinată de Baldwin. În timp ce vorbea își păstră magnificii ochi verzi spre el, răspunzând întreruperilor lui Simon cu o privire piezișă.

— Voi ce ați fi făcut? Mereu sunt bârfe în sat. Nu voiam să se afle că am fost acolo. La urma urmei, se presupunea că e vrăjitoare. Nu voiam să fiu asociată cu ea. Era folositoare, dar voiam să o văd în particular, nu tot satul să fie cu ochii pe noi.

Simon se uită la Baldwin şi ridică din umeri, iar cavalerul zâmbi de parcă ar fi acceptat înfrângerea itendentului. Studie chipul minunat din faţa lui. Era oare capabilă de crimă? Chiar atunci când se întreba, îi văzu ochii umplându-i-se cu o tristeţe lichidă, clipind ca să i se limpezească privirea. Dar când vorbi, vocea îi era din nou puternică şi calmă.

— E o crimă să păstrezi aceste lucruri private?

Ridicând din nou din umeri, Baldwin se lăsă pe spate în timp ce ea continuă.

— Aşa că da, m-am ascuns, dar doar ca satul să nu mă bârfească. Când au trecut, am intrat în casă. Am văzut-o pe bătrână şi am luat poţiunea, apoi am plecat...

— Îmi cer scuze, doamnă, spuse Baldwin. Dar aţi fost singură cu ea tot acest timp?

— Da.

— Şi nimeni nu v-a văzut intrând în casă?

— Nu, spuse ea, sprâncenele încreţindu-i-se în efortul de a-şi aminti. Nu, nu cred, deşi...

— Da?

— Am avut un sentiment că sunt privită – de parcă ar fi fost un bărbat între copaci... Dar nu am văzut pe nimeni.

— Continuaţi, vă rog.

— Aşa cum am spus, am luat poţiunea şi am plecat. M-am dus la cal şi am venit acasă.

— Pe la ce oră?

Păru surprinsă de întrebare.

— Nu ştiu. După lăsarea întunericului. Poate pe la cinci jumătate?

— Şi aţi stat cu Agatha Kyteler până pe la ce oră?

Ridică din umeri cu indiferenţă.

— Poate până la patru. Nu ştiu.

Încruntându-se, Simon întrebă:

— Şi aţi luat doar poţiunea? Deci aţi stat doar câteva minute...?

— Nu, spuse ea pe un ton egal. Am stat acolo destul încât să iau amestecul - ştii, să-l beau. Apoi am plecat.

— Era cineva acolo când aţi plecat? întrebă Baldwin.

— Eu..., ezită ea.

— Da?

— Nu am văzut nimic, dar am crezut că cineva era acolo. Era doar un sentiment, știi? Dar am crezut că cineva stătea nemișcat între copaci. Nu știu de ce. Iar Agatha părea nerăbdătoare să scape de mine.

— Și asta a fost tot?

— Cred că da.

— Și v-ați dus direct la cal?

Se uită la el.

— Da.

— Iar Greencliff era acolo?

— Da. Îl văzusem mai devreme și l-am rugat să aibă grijă de iapa mea cât o vizitam pe Kyteler.

Simon întrerupse.

— Dar ai spus că nu voiați ca sătenii să știe unde erați: de aceea v-ați ascuns între copaci. El nu vă deranja?

Uitându-se la itendent, gura i se deschise, dar nici un sunet nu ieși pentru o clipă. Apoi se întoarse spre Baldwin ca într-o rugă-minte mută.

— Îl știu pe băiat. E la fel de bârfit ca și mine. A fost de acord să aibă grijă de calul meu. Asta-i tot.

Cavalerul dădu din cap încet. „Ar avea sens", gândi el. Pentru el părea mult mai plauzibil acest lucru decât ca o femeie nobilă să aibă o legătură adulteră cu un fermier din clasele de jos

— Dar Grisel Oatway? întrebă Simon. Simțea că are un avantaj și era hotărât să facă presiuni.

De data asta nici măcar nu se uită spre el.

— Nu am văzut-o. Tonul vocii era ferm.

Baldwin se aplecă înainte și tocmai era gata să spună ceva când ușa de la paravan se deschise brusc și un servitor intră tulburat.

— Stăpână! Stăpână! Veniți repede! Oh, vă rog, veniți repede!

Cu toți săriră în picioare și se uitară la bărbatul care se opri înainte ea, cu cizmele și partea de jos a tunicii și a pantalonilor acoperiți de zăpada care începuse să se topească.

— Ce e? întrebă ea, aparent înfuriată de întrerupere.

— Stăpână – e vorba de stăpân – e mort!

Simon se uită la el uimit și când își îndreptă privirile spre Baldwin putu să vadă că acesta era la fel de șocat ca și el, dar când se uită la văduvă, se opri cu inima prinsă într-o strânsoare de gheață. În privirea ei nu exista nici urmă de tristețe. În adâncimea ochilor de smarald era doar o bucurie crudă și răutăcioasă.

Capitolul 15

Dar nu rămase acolo prea mult timp, fiind rapid acoperită de alta, dacă nu de mâhnire, cel puțin de un oarecare regret.

— Unde? întrebă simplu, iar omul îi conduse afară, Edgar venind în urma lor.

Mergând repede, servitorul continua să se scuze și să-și ceară iertare până când ea îl întrerupse cu un gest scurt, făcându-l să înceteze. Îi duse afară prin ușa de la grajduri, de-a latul curții acoperite de zăpadă, deja călcată în picioare și transformată într-o mocirlă roșie-maronie, spre o poartă deschisă din zidul care dădea spre pășunea din spate. Acolo puteau să vadă cu ușurință urme de pași, ducând direct spre pădure. Era un loc unde pădurea fusese defrișată de curând. Sus spre linia copacilor era un alt servitor care se muta de pe un picior pe altul neliniștit, frângându-și mâinile. Se apropiară de el fără să scoată un sunet.

La început, terenul cobora, oferind casei o proeminență solitară. Un mic pârâu se afla în partea de jos, curbându-se leneș în jurul casei. Zăpada nu acoperise apa ce clipocea. Se întindea cu mici terase de o parte și de alta a malurilor ca un canion în miniatură, aproape ca o mică replică a lui Lydford, se gândi Simon.

Servitorul îi duse la un pod construit din scânduri solide, destul de lat pentru o căruță, apoi se urcară pe un dâmb spre silueta care-i aștepta la copaci. Era un om de vârstă mijlocie, cu fața înroșită de frig. Trăsăturile pătrate și greoaie îi trădau teroarea. Parcă îi era frică să vorbească, muschii mișcându-i-se ca a unui bolnav de friguri, gura zvâcnind, sprâncenele încreținându-se, pleoapele tremurând. Arătă fără să scoată un cuvânt,

apoi își aduse aminte de locul său și ar fi căzut în genunchi dacă Baldwin nu i-ar fi ordonat tăios să-i ducă la stăpânul său. Privi ezitant la stăpâna sa și văzând-o că dă din cap, se întoarse și se poticni printre copaci. Nu era departe.

Poiana defrișată era mică și semicirculară cu cioatele tăiate la câteva picioare deasupra pământului, iar Simon își dădu seama că aici fusese o dumbravă. În ea se afla un stejar proaspăt doborât, zăcând pe o parte și așteptând să fie tăiat în scânduri sau bușteni. Omul îi conduse într-acolo și chiar lângă ramuri se afla o formă încolăcită. Baldwin păși înainte cu mâna ridicată pentru a-i opri pe ceilalți, apoi se ghemui lângă siluetă.

Auzind un icnet scurt, Simon spuse celorlalți:

— Așteptați aici! și se duse lângă Baldwin. Oh, Doamne!

De jur împrejur putea vedea că zăpada era acoperită de pete negre înghețate de sânge.

Stătu nemișcat, cu ochii la pământ pentru aproape un minut. Apoi, de parcă s-ar fi trezit, inspiră adânc și lăsă aerul să iasă cu putere. Respirând încet se uită de jur împrejur la micul luminiș. Baldwin era alături, cu ochii pe siluetă. Mai încolo se afla cea mai mare concentrare de sânge, de parcă ar fi sărit înainte sub presiune, pete mari zăcând în apropiere și picături fine mai departe.

Cercetând, putea să vadă că șuvoiul de sânge părea să fi îndreptat într-o singură direcție. Nu fusese împrăștiat tot în cerc, dar începuse de la stânga într-o ploaie fină, apoi se întindea ca într-un evantai spre linia groasă din față, Când se uită în jos observă că și cadavrul tot în acea direcție era căzut.

Allan Trevellyn zăcea parțial acoperit de zăpadă. Stătea în genunchi, cu torsul și brațele întinse de parcă s-ar fi rugat, iar capul zăcea pe pământ între ele. Doar o parte a corpului era neacoperită, cealaltă era încă albă ca zăpada. Simon se opri și se uită în jos, apoi se ghemui cu mâinile pe genunchi privind atent.

Ridicându-se, arătă spre servitorul agitat.

— Tu! Tu l-ai găsit aici?

— Da, domnule. Adunam lemne pentru magazie când m-am împiedicat de ceva. Am crezut că e un buștean... sau un ciot... Nu mi-am închipuit că era stăpânul.. Când l-am lovit cu piciorul și

zăpada a căzut de pe el, am văzut că era...că era... Părea să fi rămas fără suflu.

— Ai curățat zăpada cu mâinile tale?

— Nu, domnule. Am lovit cu piciorul și zăpada a căzut, și...

Simon îl întrerupse aspru.

— Știu asta. A mai venit cineva să vadă cadavrul după ce l-ai găsit? A atins cineva corpul?

— Nu, domnule. Am stat aici cu stăpânul până ați ajuns aici, domnule. Nu am plecat deloc, domnule.

Dând din cap, itendentul se întoarse spre cavalerul încruntat.

— Ce e, Simon?

— Uite! arătă el. E zăpadă peste tot corpul. Dar sângele e deasupra zăpezii.

— Lucru ce nu are sens deloc, fu de acord Baldwin.

— Nu. Doar nu putea să se îngroape în zăpadă singur, nu? Nu. Altcineva l-a acoperit de zăpadă cât era mort. Și acolo, arătă el liniile paralele de pe grămada care acoperea cadavrul, sunt urmele de degete care o dovedesc.

— Hai să vedem ce l-a ucis de fapt.

Simon mormăi încuviințând și începură atent să curețe zăpada din jurul corpului.

— Doriți să vă ajute unul din oamenii mei? întrebă dna Trevellyn.

Uitându-se în sus, Simon se uită la cei doi oameni înainte de a-și întoarce privirea spre soțul ei.

— Nu, spuse el. Cred că ne descurcăm. Ați putea să trimiteți după o căruță, totuși, pentru a aduce cadavrul înapoi acasă?

— Da, sigur. Voi fi înăuntru dacă aveți nevoie de mine. Se cutremură și își înconjură corpul cu brațele. E prea frig pentru mine aici.

Simon încuviință și se uită cum se îndrepta spre casă, urmată de cei doi servitori care mergeau precum doi câini nedumeriți ce așteptau să fie bătuți. Întorcându-se observă privirea lui Baldwin. Cavalerul o privea și el.

Spre suprinderea lui Simon, nu le luă mult să curețe zăpada de pe cadavrul lui Alan Trevellyn. În scurt timp o îndepărtaseră toată

de pe spate și din părți, iar acum aveau un mic șanț în jurul lui. Poziția sa era clară acum, cu brațele ridicate ca într-o rugăminte.

— Mai mult ca sigur că așa a căzut, fu de părere Baldwin când itendentul i-l arătă. Haide! Să-l răsucim.

Amândoi traseră cu putere de umeri. La început părea că înghețase lipit de pământ. Simon simțea că pământul știa că în curând va fi îngropat și nu dorea să renunțe la ceea ce îi aparținea. Dar apoi cedă fără prea multă tragere de inimă cu o bruscă eliberarea a încleștării sale, iar Simon aproape căzu pe spate când corpul lui Trevellyn se mișcă apoi se rostogoli pe o parte.

Simon se uită la ochii ieșiți din orbite, la limba înegrită, mizeria roșie și neagră din jurul gurii pe unde ieșise sângele și înghețase sau se uscase, la rana adâncă de dedesubt unde cuțitul ucigașului tăiase prin cartilajul traheei înainte de a secționa arterele și înghiți din greu încercând să nu vomite.

— Interesant, spuse Baldwin legănându-se înapoi pentru a se lăsa pe călcâie după ce studie rănile. Exact ca Agatha Kyteler.

Vocea itendentului era răgușită în timp ce încuviința.

— Da. Exact ca vrăjitoarea.

Cavalerului se uită mai atent la chip, iar Simon putu să vadă o serie de zgârieturi unde dăduse sângele. Părea că fusese lovit cu un fel de armă grea.

— O bâtă sau poate un ciomag, îl auzi pe cavaler mormăind. În afara de asta nu mai putea afla nimic de la cadavru.

Nu trecu mult până când oamenii ajunseseră pentru a-l căra înapoi la casă, iar Simon îi dădu drumul cu ușurare. În timp ce privea oamenii care-l ridicau, rostogolindu-l într-o pătură și apoi ducându-l spre car, rămase în urmă departe de privirea acelor ochi care nu mai puteau vedea.

Nici măcar crimele de anul trecut nu fuseseră atât de îngrozitoare ca aceasta. Cel puțin acelea fuseseră făcute de ciomăgași, de proscriși rătăcitori care nu aveau alte mijloace de trai. Nimeni nu era în siguranță de când prețurile crescute făcuseră mâncarea atât de scumpă, făcându-i pe lorzi să cumpănească de câți slujitori are nevoie și să-i alunge pe cei pe care-i considera o povară. Nu era suprinzător că unii apelau la violență pentru a face rost de ceea ce

aveau nevoie. Mai ales acum când, prin lege, toți oamenii aveau arme pentru a se apăra, iar prin lege trebuia să exerseze folosirea lor pentru a-și apăra comunitatea și pe ei înșiși. Nu, nu era suprinzători că unii deciseseră că, atunci când lumea lor refuza să le dea o cale de a-și câștiga cinstit traiul, recurgeau la violență.

Atunci fusese diferit, un motiv aproape de înțeles pentru o viață de tâlhar. Dar acum? Două morți ca astea? Acestea erau mai oribile prin faptul că erau unice. Poate dacă erau alte corpuri, poate nu ar fi părut atât de șocante. Poate că individualitatea lor totală le făcea atât de hidoase.

Când căruța își începu încet drumul înapoi, sărind și zdrăngănind pe terenul accidentat, se opri un moment. Era la fel ca la vrăjitoare, se gândi el. Și doar atunci simți fiorul din dosul capului său când părul începu să i se ridice, fiind cuprins de o transpirație rece ca gheața.

— Ce e, Simon? își auzi prietenul când se opri.

— Mă gândeam. Cum era corpul său? Îngenuncheat, într-un fel de rugăciune sau poate cerea îndurare în genunchi? Oare se ruga să-i fie viața cruțată?

Când se întoarseră, fu evident pentru Angelina Trevellyn că cei doi erau căzuți adânc pe gânduri. Intrară fără să vorbească, pășind spre o bancă și așezându-se, cu servitorul în spatele lor. Imediat bătu din palme și fu mulțumită să vadă cât de repede intră sluga și începu să-i servească. Le dădu căni și le turnă vin cu mirodenii, apoi lăsă ulciorul lângă foc să se încălzească.

— Îmi puteți spune cum a murit? întrebă ea în cele din urmă.

— Doamnă, i-a fost tăiat gâtul. Baldwin tăcu pentru un moment, uitându-se în cana sa, apoi privi în sus. Aveți vreo idee cine ar fi putut face așa ceva?

Privind și el în sus, Simon fu sigur că văzu o frică rapid ascunsă. Sau poate nesiguranță? Dar dispăru imediat, iar chipul îi deveni calm în timp ce se gândea:

— Nu, nu îmi dau seama cine ar fi putut face așa ceva. Alan era mereu temperamental, dar ca să facă asta cineva trebuie să-l fi urât, nu?

— Se certase cu cineva recent?

Se uită la el cu o expresie serioasă.

— Domnule, soțul meu a fost mereu puternic și hotărât. Era curajos, nu îi era frică de nimeni. Și niciodată nu-și ascundea sentimentele.

— E adevărat că a recent a bătut soră cu moartea un servitor?

— Oh, nu știu asta. E adevărat că își bătea oamenii dacă erau leneși sau proști, dar atât de mulți sunt așa! Știți cum sunt servitorii! Sunt ca niște câinii ce au nevoie de dresaj. Trebuia să-i bată ca să-i mențină atenți. Asta nu e un motiv să-l ucidă.

— O cunoștea pe vrăjitoare? întrebă Simon, iar ea își întoarse chipul spre el brusc înfricoșată.

— Vră...vrăjitoarea? spuse în cele din urmă cu o încercare de a părea suprinsă. Sub privirea lui Simon, apărea nesigură. Lingându-și buzele cu un gest neliniștit, ridică pe jumătate din umeri, apoi se întoarse din nou spre Baldwin.

— Itendentul se întreba dacă ar putea fi ceva... vedeți dumneavoastră, soțul v-a murit din cauza aceluiași fel de rană ca Agatha Kyteler.

Se uită la el, iar Simon simți instinctiv că acum nu juca teatru. Șocul ei avea aparența sincerității.

— Cum adică, aceluiași fel? spuse ea în cele din urmă.

Cavalerul ridică din umeri.

— Exact la fel. La fel a murit și ea din cauza unei singure tăieturi de-a latul gâtului.

— Eu...trebuie să mă gândesc. Domnilor, îmi pare rău, dar mi-e foarte greu. Vă deranjează dacă mă lăsați acum? Trebuie să... Vă rog, plecați! Nu se putea refuza această ultimă rugă disperată. Lăsând vinul, Simon și Baldwin se ridicară, se înclinară și ieșiră.

Își găsiră caii în curte și încălecară. La poartă, Baldwin se întoarse spre Simon.

— Unde mergem acum?

— Un singur lucru aș vrea să știu acum și anume unde a fost Harold Greencliff noaptea trecută, spuse scurt Simon. Când se uită în sus, crezu că Baldwin încă îl privește, dar apoi realiză că aceasta se uita peste umărul său. Când se întoarse văzu că Angelica Trevellyn era în ușă, privindu-i cum pleacă. Oftă și se întoarse din nou, privindu-l Baldwin. Pe el se afla un zâmbet îndepărtat.

Când lumina slăbi, ținutul era acoperit de o culoare cenușie uniformă, cerul și pământul devenind una. Zăpada luă o nuanță sumbră care părea reflectată de cer. Nu exista vreo umbră care să-l ajute, iar Bastardul se împiedică în timp ce înainta ducându-și caii de frâie.

Cel puțin vântul se oprise acum, iar pământul strălucea vag sub mantia moale. În toate părțile se vedeau dealurile ondulându-se ușor, iar ici și colo putea observa aflorimentul râpos al pietrelor în cele mai înalte puncte.

Nu îndrăznea să călărească în caz că mergeau pe teren periculos. Mai bine să îi conducă, testând drumul. Dar în curând trebuia să se oprească, să găsească un loc de odihnă și să-și revină după oboseala zilei. Oprindu-se, își trecu o mână peste sprânceană și se uită de jur împrejur. Ochii cercetau toate coastele până când se opriră asupra uneia.

Era la o milă sau poate două depărtare un deal care semăna cu o grămadă de pietre împrăștiate, de parcă o casă s-ar fi prăbușit acolo. Un vârf înalt arăta spre cer precum amintirea crestată a unui colț de clădire, în timp ce alte rămășite aminteau de ziduri și chiar de o curte.

Oftând, își lăsă capul să-i cadă pentru o clipă apoi trase de frâiele din mâna sa. Trebuia să ajungă acolo înainte de a-l doborî oboseala.

Zăpada nu se împrăștiase deloc. În timp ce călăreau în josul dealului spre potecă, lui Simon îi devenea clar că vor avea de luptat cu ea la fel ca înainte.

La început părea că temerile lor erau neîntemeiate. Poteca ce înconjura casa părea destul de curată, iar când ajunseră în susul dealului, încă era ușor de traversat. Doar când începură să coboare observară că nămeții se acumulaseră și toate erau acoperite de zăpada înaltă de la ajungea la picioare aflați pe cai. La un moment dat, Edgar își arătă măiestria la călărit, menținându-se pe calul care se ridică în două picioare, nechezând de frica și dezgustul provocate de adâncimea zăpezii și încercând să evite cele mai mari troiene, iar servitorul fu obligat să tragă de frâie și să întoarcă animalul departe de obstacole.

Oprindu-se și mângâind calul, se uită la Baldwin.

— Cred că trebuie să merg pe jos.

Se dădu jos din șa și mergând înainte vorbea calm calului în timp ce îl conducea înainte, păstrând o presiune fermă și constantă pe frâie. O dată se opri și refuză să continue, tremurând ca un iepure speriat, dar apoi liniștit de cuvintele blânde de încurajare ale lui Edgar porni mai departe.

Aici era cel mai rău. Apoi terenul se deschise, iar zăpada nu mai era atât de groasă. Se ridica doar câțiva inci deasupra copitelor. Simțindu-se mult mai încrezători, începură să meargă la trap.

Casa deveni vizibilă. Simon o putea vedea, o bucată cenușie primitoare în albul ce acoperea totul și oftă ușurat. Tocmai voia să spună ceva, întorcându-se să se uite la Baldwin, când văzu o încruntătură neliniștită pe chipul cavalerului. Părea să se uite la pământul de lângă picioarele lor.

— Baldwin? Ce s-a întâmplat?

— Uite! Când Simon urmări direcția indicată de deget, le văzu. Erau de neconfundat, iar mintea i se duse brusc la silueta cocoșată a negustorului mort. Sângele acoperise zăpada, de parcă un gheizer explodase, iar deasupra cadavrului zăpada fusese îngrămădită pentru a-l ascunde. Era puțină zăpadă proaspătă deasupra cadavrului sau a petelor de sânge. Trevellyn murise după ce furtuna se oprise.

Și aici erau urme limpezi ușor măturate și rotunjite de vânturile puternice, dar încă de recunoscut a unei perechi de picioare și urmele de potcoave a unui cal ducând acolo unde se îndreptau și ei. La ușa fermei lui Harold Greencliff. Schimbând o privire, cei doi bărbați porniră la trap.

Nu era nici o îndoială, urmele ducea clar spre mizeria bătătorită de pe pământul din fața ușii, urmele unui cal și ale unui om. Dând din cap, Baldwin își aruncă frâiele lui Edgar și sări jos. Simon îl urmă, pipăind inconștient pumnalul de la șold, asigurându-se că lama va ieși ușor dacă va fi nevoie. Observându-i mișcarea, Baldwin zâmbi, iar Simon văzu că făcea același lucru cu sabia sa. Lăsându-l pe Edgar cu caii se îndreptară spre ușă, iar Baldwin lovi puternic în scânduri cu un pumn înmănușat.

— Harold Greencliff! Vreau să vorbesc cu tine. Ieși afară!

Nu se auzi nici un răspuns. Bătu din nou în ușă, strigând, dar nu răspunse nimeni, iar Simon se simți lovit deodată de un sentiment de neliniște. Simțea o agitație extremă pentru ceea ce ar fi putut găsi înăuntru. Involuntar, se dădu în spate.

— Ce e? izbucni Baldwin, mâniat că este lăsat afară. Doamne! Cerul începuse să se umple din nou cu mici fulgi de un alb pur, sclipiri de lumină. Dar aceste granule erau formate din gheață și puteau ucide. Baldwin blestemă și mai lovi o dată cu pumnul în ușă. *Greencliff!*

Dar tot nu răspunse nimeni. Uitându-se la Simon, dădu din umeri și apucă mânerul.

Înăuntru era la fel de frig ca și afară. Strigând la Edgar să aducă animalele înăuntru, Baldwin trecu pragul și se duse imediat spre vatră. Ghemuindu-se cercetă cenușa pentru o clipă, apoi își scoase mănușa și ținu mâna deasupra ei, blestemând din nou.

— Fir-ar să fie! Trebuie să aprindem alt foc!

Simon începu să adune iască și paie, apoi se apucă să aprindă focul. În timp ce sufla ușor dar ferm în scânteile strălucitoare, adăugând cu atenție paie și rămurele peste flăcările ce începură să se ridice, era conștient că Baldwins se învârtea zgomotos în jurul camerei uitându-se în colțurile întunecate și căutând pe sub pături și scânduri. Între timp, Edgar îngrijea imperturbabil de cai, scoțându-le șeile și aducând pachetele la foc. Aruncându-le jos, îi rânji scurt lui Simon înainte de a se întoarce la cai.

Focul începu să arunce un pic de lumină, iar el îngrămădi cu atenție mici bucăți de lemne deasupra, apoi echilibră bușteni, iar în curând casa începu să se umple de fumul familiar, înnecându-i, făcându-i să tușească și să se frece la ochi. Dar în timp ce focul se intețea, fumul se ridică în grinzile de deasupra lor, iar aerul de dedesubt se limpezi.

— Nu e aici, asta e sigur, mormăi supărat Baldwin.

— Urmele de pași arată că a fost aici noaptea trecută, spuse Simon calm în timp ce privea flăcările.

— Poate e afară să aibă grijă de oi.

Baldwin arătă spre foc cu bărbia.

— Și a lăsat focul să se stingă? Pe vremea asta? Haide, Simon. Nimeni nu ar fi lăsat focul să moară pe o vreme ca asta. Ar însemna moarte.

— Ei bine... Simon încuviință încet. Dacă a plecat, unde s-a dus? Nu-l putem urmări acum, nu cu ninsoarea care vine din nou. Ar fi prea periculos.

— Nu, dar pot să arunc o privire să văd în ce direcție a luat-o, spuse cavalerul și se ridică. Ieși afară, închizând ușa în spatele lui.

Deja vremea se schimbase, iar micii fulgi fuseseră înlocuiți de petale mari căzând cu o viteză ridicol de mică.

Uitându-se, își mijì ochii încercând să descifreze urmele din zăpadă. Era greu să vadă, lumina era prea difuză în spatele norilor, iar odată cu apropierea nopții, își dădu seama că aplecându-se și încercând să vadă diferențele dintre contururi nu ajuta cu nimic. Totul era uniform. Nu exista nimic cenușiu sau negru care să păteze această monotonie aparent perfectă. Doar când se ridică și se uită în depărtare, întrebându-se în ce direcție ar fi putut pleca tânărul, i se păru că vede o adâncitură în zăpadă, precum un canal superficial care arăta drept ca o săgeată. Ducea spre poteca dintre copaci, spre Wefford.

Vântul începu să se întețească, măturând fulgii înebuniți în fața ochilor și din când în când izbindu-i de fața sa. „E imposibil", gândi el. Nu puteau în nici un fel să vadă unde se dusese băiatul: era prea greu. Se întoarse la ușă cu un amestec de deznădejde și mânie din cauza planului zădărnicit.

Strigătul începu într-un huruit slab la stânga Bastardului. Putea să-l fi ratat ușor, dar urechile îi erau prea tare conectate la orice sunet de pericol, chiar și după vântul care bătuse toată ziua, și imediat se opri și se uită în direcția de unde venise.

Putea simți tremuratul cailor când chemarea se auzi din nou. Mai întâi slab, apoi ridicându-se rapid spre un urlet puternic înainte de a aluneca trist către o tânguire jalnică de foame: lupii!

Întinzând mâna își mângâie calul încet. Nu era nici un semn de ei încă. Probabil erau la ceva distanță. Aruncă o privire rapidă spre dealul dinainte. Adăpostul pe care îl oferea era la o jumătate de milă depărtare. Se uită la terenul care îi rămăsese de străbătut,

apoi strânse din dinți și trase de frâie, îndreptându-și chipul către deal. Acolo se afla singurul adăpost în acest ținut care se întuneca.

Când privi din nou dealul, știu că nu va supraviețui dacă merge pe jos. Aruncând o privire neliniștită în spate, putea să vadă animale asemănătoare cu câinii ce fugeau spre el. Va fi periculos să călărească. Dumnezeu știa câte pericole îl pândeau sub suprafața zăpezii, așteptând să rupă picioarele calului său, dar să meargă pe jos însemna sinucidere.

Urcându-se pe cal, se învârti verificând încă o dată distanța. Lupii erau doar la câteva sute de picioare depărtare, șapte dintre ei alergând cu ochii fixați pe el. Priveliștea apropierii lor implacabile îi trimise un fior de teamă pe spinare. Știa ce se va întâmpla dacă îl vor prinde. Întorcându-se, dădu pinteni calului și porniră în galop.

Cei doi cai alergau înnebuniți. Nu era nevoie să-i îndemne, amândoi își dădeau seama de pericol. Urletele lupilor avuseseră grijă de asta. Tot ce trebuia să facă era să se țină bine în timp ce calul său alerga din toate puterile înainte, cu urechile date pe spate și capul în jos. Bastardul îl lăsă liber, doar mișcând din când în când frâiele pentru a păstra calul imens în direcția care îi va duce, spera el, spre siguranță.

— Slavă Domnului!

Rugăciunea de mulțumire îi ieși de pe buze automat când intrară la adăpost, iar el sări din șa imediat cel al doilea cal intră și el.

Apucând frâiele calului de povară, reuși să-l întoarcă și să-și ia arcul. Chemând blând animalul împietrit, încercând să-l calmeze, Bastardul apucă săgețile din vârful legăturii. Doar când le avu în mână întinse arcul spre pământ și trase de el încordându-l. Apoi, cu săgeata pregătită și fixată în arc, se mișcă spre perimetru, un șir de pietroaie care încercuiau mica sa tabără.

Urletul nu se oprise. În față, Bastardul putea să-i vadă apropiindu-se, acum fără entuziasmul nebun al haitei care vâna, ci cu precauția atentă a câinilor care văzuseră mistrețul în culcușul lui și acum priveau atent să găsească un mod prin care să-l scoată de acolo fără să se pună în primejdie.

Colții li se vedeau în întuneric, iar Bastardul aștepta cât se apropiau, cu arcul ferm în mâinile ce erau umede din cauza așteptării.

Capitolul 16

Din când în când Simon sau Edgar plecau de la vatră și se uitau afară, dar de fiecare dată priveliștea era aceeași: nori de particule minuscule ce se răsuceau duse de vânt, un spectacol în alb și cenușiu. Cavalerul stătea și se uita posomorât în foc.

Era încă devreme când deciseră că ar trebui să stea peste noapte. Se părea că va mai ninge câteva ore și cu toții recunoscură că aveau nevoie de căldură. Odată ce caii fură adăpați și hrăniți, deschiseră pachetele pe care Margaret îi forțase să le ia cu ei și băură din burdufurile cu vin, apoi se îngrămădiră în pături lângă foc și stătură la taifas până adormiră.

Simon începu să moțăie imediat ce se așeză, iar vocea îi căzu, cuvintele ieșindu-i din ce în ce mai încete, până când Edgar și Baldwin îl auziră sforăind.

— Zgomotul ăsta ar putea trezi și morții! spuse Edgar, fără răutate.

Baldwin încuviință. Demult nu mai dormiseră departe de casă. În trecut, când călătoriseră mai mult, tindeau să evite pe ceilalți călători. Mereu cineva sforăia și preferau să doarmă fără să fie deranjați.

— Cel puțin ninsoarea nu mai e așa puternică, spuse. Cred că vom putea porni mâine.

— Da. Și apoi va trebui să-l prindem pe Greencliff.

Dând din cap, cavalerul oftă.

— Câtă vreme zăpada stă așa, vom putea să-l urmărim.

— Da, ar putea fi și mai rău – am putea sta înzăpeziți aici o vecie. Nimeni nu știe că suntem aici.

— Oh, nu mă îngrijorez. Se uită la corpul itendentului și aruncă la Edgar o privire ironică. Are destulă carne pe el. Vom supraviețui!

Servitorul zâmbi, relaxându-se și râzând încet. Era singurul om pe care Baldwin îl văzuse făcând așa, deschizându-și gura și lăsând aerul să iasă atât de curios și de-abia auzit. Râdea așa înainte de bătălii, arătându-și dinții într-o desfătare pură, bucurându-se atât cât putea, chiar dacă îi va fi fost scris să moară imediat apoi.

— Deci dacă suntem înzăpeziți aici îl putem mânca? întrebă Edgar după o clipă. A, va fi bine. Are niște bucăți bune de carne pe el! Totuși va fi cam greu să-l aruncăm în foc. Cum o să-l gătim? Pe frigare?

Lăsându-se pe spate, cavalerul privi cu coada ochiului spre silueta culcată.

— Nu știu, spuse el gânditor. Pare cam greu. Avem vreo frigare destul de mare pentru el pe aici?

Lăsându-se pe un cot, Edgar se uită și el la itendent, rânjind.

— Nu știu. Nu, ai dreptate, trebuie să-l spintecăm și să-l tăiem bucăți. Poate am putea păstra restul afară? Cel puțin așa nu se va strica.

— Poate, dar s-ar putea să devină prea tare. Dacă îl facem tocană?

— E bine și așa. Cu morcovi și o felie groasă de pâine proaspătă.

Se auzi un mormâit din partea itendentului, apoi îi auziră vocea. Deși acoperit de pătură, tonul nemulțumit era inconfundabil.

— Dacă ați terminat să discutați calitatea cărnii mele poate vă duceți la somn ca să ne trezim odihniți mâine dimineață.

Râzând, Baldwin se înveli în pătură și în curând respira adânc, dar acum Simon nu mai putea adormi. Vedea, suprapuse, cele două răni, cea care o omorâse pe bătrână și cealaltă care îl ucisese pe negustor. Apoi văzu chipul lui Harold Greencliff alături de cel al Angelei Trevellyn.

Primul atac fu ușor de înlăturat. În timp ce Bastardul privea atent, haita îl înconjura, unii furișându-se dintr-o parte în alta acoperind terenul liber din fața zidului, alții stând și uitându-se înapoi, precum soldații care verifică apărarea unui asediu. Dar atunci observă unul în mod deosebit și se concentră asupra lui.

Era un mascul înalt, din câte putea vedea, slab, încordat și puternic, cu blană cenușie și deasă și cu ochii fixați pe gascon. În timp ce ceilalți din haită mergeau în sus și în jos, acesta se apropia încet și hotărât precum o pisică, privind fără să clipească. Apoi, de parcă ar fi dat o comandă, toți se aruncară înainte.

Conducătorul muri primul. John trase din nou de coardă, ochind vârful crud al săgeții între ochii masculului sur, apoi dădu

drumul. Apucă altă săgeată și o fixă din nou în arc, încordându-l din nou. Dar nu fu nevoie. Lupul muri pe loc. Săgeata i se înfipsese adânc în creier, iar animalul făcu o tumbă peste cap, apoi căzu la pământ, tremurând în ghearele morții. Imediat ceilalți se retraseră, dându-se înapoi panicați în întunericul unde nu putea ținti cu certitudine. Moartea conducătorului îi făcuse să se oprească, de parcă brusc și-ar fi dat seama că prada lor nu este fără apărare. Se țineau departe, încercuind tăcuți tabăra, un șir de fantome cenușii în întuneric.

Bastardul cunoștea lupii și acum că găsise o zonă ce putea fi apărată. știa că îi va putea ține la distanță. Satisfăcut că pentru moment era în siguranță, își cercetă tabăra.

Era în sfârșit la adăpost de vântul răzbunător. Zidurile înalte de piatră ofereau o barieră împotrivea vremii potrivnice – iar terenul de dedesubt nici măcar nu era acoperit de zăpadă. Aici, își priponi caii.

În apropiere, dincolo de linia pietrelor, niște tufișuri stăteau răsucite și chirchite de parcă ar fi fost lăsate așa de vreo magie. Își luă cuțitul și tăie din ele, smulgând ramuri și aruncându-le într-o grămadă. Cât timp găsea lemne de foc își putea păstra legătura de lemne de pe calul de povară. Aproape de cai găsi o mică adâncitură și se apucă să aprindă un foc, uitându-se prin preajmă cât flăcările se ridicau spre cer.

La lumina lor putea să vadă că era într-o scobitură naturală în vârful unui deal. Perimetrul era format dintr-un zid scund la sud, dar la nord se dărâmase. În spatele a ceea ce credea că era o clădire abandonată era un afloriment de stânci, trei sau patru lespezi imense, una peste alta cu o gaură îngustă și joasă pe post de ușă între cele două inferioare. Uitându-se, văzu că înauntru era o peșteră. Un loc unde să doarmă, apărat de vânt și zăpadă.

Când se uita înăuntru avu loc al doilea atac. Din colțul ochiului observă o siluetă sărind fără să facă zgomot pe zid. Chiar în momentul în care Bastardul își apucă arcul și puse o săgeată în el, țintind și trăgând, auzi strigătele de teroare ale cailor. Învârtindu-se văzu calul de povară dând înapoi înspăimânta în timp ce alt lup sărea clănțănind din fălci încercând să ajungă la gâtul lui.

Ridicându-se în picioare, Bastardul încercă să-l țintească dar lupul era prea aproape de cai și nu îndrăznea să riște. Blestemând, alergă înainte strigând; în același timp, lupul reuși să-și înfingă colții în gâtul calului. Țipând calul se ridică încă o dată, dar acum miroul se sânge păru să înfurie armăsarul Bastardului și-l făcu să-și piardă teama. Ridicându-și greutatea pe picioarele din spate în timp ce lupul trecea prin fața lui, deodată se lăsă să cadă, cu picioarele țepene pe ambele copite. Cu un urlet împietrit lupul fu strivit la pământ, lăbile din față zgâriind pământul, ochii largi în agonie, în timp ce calul se ridica iar și iar, aruncându-și toată greutatea pe spinarea lupului, fără să se oprească până când strigătele hidoase încetară.

Înainte de a alerga la calul său, Bastardul se uită cu atenție în jurul taberei, cu săgeata încă fixată în arc, cu fiecare simț în alertă. Nu mai era nimic: nici un zgomott care să-l deranjeze. Se ridică încet, merse de-a lungul linei de stânci până când ajunse la cai. Ghemuindu-se puse alături arcul și își trase pumnalul ca să se asigure că lupul e mort. Nu era nevoie. O privire rapidă la cadavrul distrus era destul ca să confirme.

Calul încă tremura, cu ochii rostogolindu-se înfricoșați, iar Bastardul îl mângâie o clipă. La câțiva iarzi mai încolo, stătea calul de povară. Se uită la el neliniștit. Putea să vadă sângele curgând din rana adâncă, dar oftă ușurat când focul sfârâi și pâlpâi. Rana nu era destul de adâncă să omoare animalul, Ducându-se la el, se asigură, apoi mângâie calul și îi vorbi blând.

Cât stătu acolo auzi gâfâitul. Întorcându-se încet, cu inima bătându-i cu putere, văzu trăsăturile ascuțite ale lupului care se ghemuise, cu ochii fixați pe el în timp ce înainta. Se uită la arcul care zăcea nefolositor la câțiva iarzi mai încolo. Era aproape, atât de aproape, dar lupul era deja prea aproape de el: nu va putea să-l apuce. Își arătă dinții într-un mârâit – de frică sau mânie, nu era nici el sigur – apoi își luă pumnalul cu lama lungă.

Când Simon se trezi o făcu cu un sentiment de surprindere, întrebându-se unde se află. Cel puțin noaptea trecută nu mai avusese coșmarul. De parcă l-ar fi căutat doar când stătea degeaba, nu și

acum când îl căuta pe ucigașul vrăjitoarei. Atât timp cât era ocupat cu această sarcină, coșmarul îl va lăsa în pace, deși amintirea lui va sta cu el precum un pinten care să-l îndemne să continue vânătoarea.

Le luă puțin să-și înșeueze caii, să-și strângă păturile și să se pregătească de plecare. Zăpada nu părea să fi fost atât de puternic suflată de vânt de data aceasta și era întinsă uniform și nu în troiene, așa că cei trei bărbați simțiră că drumul spre Wefford nu va fi prea dificil. Din fața casei, puteau să vadă spre est unde începea pădurea și unde drumul își făcea loc printre copaci, gardul viu de o parte și de alta ieșind în evidență ca niște metereze. Poteca însăși părea ca un șanț înte ele, ca un fel de fortificație, din felul în care terenul se ridica la stânga lor pentru a forma micul deal.

Când încălecară și-și întoarseră caii spre soarele din est care părea să atârne mai roșu și mai mare ca de obicei pe cerul albastru și palid, trebuiră să-și mijească ochii din cauza strălucirii dureroase a zăpezii. Baldwin călărea pe lângă urma pe care o văzuse cu o seară înainte. În lumina strălucitoare a soarelui, urmele încă se puteau observa și îi conduceau pe cei trei de-a lungul potecii o bucată scurtă de drum. Dar apoi fură ascunse de zăpada ce căzuse de pe ramurile copacilor de deasupra. Fără să se grăbească, mergeau încet printre copaci încercând să urmărească semnele, dar nu reușiră să mai vadă nimic.

— Trebuie să-l aducem pe Tanner, spuse Baldwin după câteva minute.

Uitându-se dincolo el, Simon oftă în timp ce se întoarse spre drumul dinainte.

— Da. și să ridicăm o poteră; să vedem dacă îl prindem repede.

O altă vânătoare de oameni, gândi cavalerul trist. Îi făcea plăcere să urmărească un animal. La urma urmei, așa era corect, să vâneze și să omoare pentru hrană și pentru amuzament. Dar să urmărească un om era diferit, înjositor și pentru om și pentru cei ce-l vânau.

Ar fi fost diferit, cavalerul știa, dacă ar fi simțit că exista un motiv justificabil pentru omoruri, dar nu părea să fie nici unul. Se încruntă și-și mușcă buza la un gând: dacă l-ar fi păstrat pe Greencliff în temniță sau l-ar fi băgat înapoi când auzise de la Stephen

de la Forte că nu fuseseră împreună la timpul când Agatha Kyteler murise, poate Alan Trevellyn nu ar fi fost ucis. Asta însemna că o parte din vina omorului, simțea el, zăcea asupra lui pentru că luase o decizie greșită. În timp ce ochii i se ridicară spre drumul dinainte, se încruntă și jura că va prinde criminalul și va răzbuna moartea lui Trevellyn.

Alergând tăcut alături de el, Simon nu era atât de convins de vina lui Harold Greencliff. De ce? Asta era întrebarea care îl bântuia: de ce? De ce să-l ucidă pe negustor? Sau pe vrăjitoare? Băiatul făcuse niște comentarii despre ea în acea noapte la han, dar nimeni nu putea explica de ce o ura. Și nu părea să aibă nici un motiv să-l ucidă nici pe Trevellyn.

Apoi căzu pe gânduri și capul i se adânci între umeri. Doamna Trevellyn era foarte frumoasă, admise. Era posibil ca ea să fi fost amanta misterioasă? Ca Jennie Miller să fi avut dreptate? Să fi omorât băiatul pe soțul ei pentru a o câștiga? Dar dacă a făcut-o, de ce a fugit după aia? Nu avea nici un sens!

Mărturisirea a ceea ce făcuse ea la coliba vrăjitoarei îl împinsese pe Harold Greencliff într-un coșmar ce nu se mai oprea. Tot ce dorise era să-și trăiască viața precum o făcuse și tatăl său, ca fermier. Să-și câștige traiul cinstit. Știa că nu va putea fi niciodată bogat, dar nu-i păsa pentru că nici prietenii și nici vecinii săi nu erau. Banii și vitele erau un vis plăcut, dar simțea că era mai important să fii satisfăcut și mulțumit, să muncești din greu și să câștigi un loc în rai, precum promiteau preoții.

Dar de la moartea Agathei Kyteler de marțea trecută, nu existase pace pentru el. Poate dacă ar fi reușit să fugă atunci, ar fi lăsat toate astea în urmă, Dacă ar fi ajuns în Gasconia, poate ar fi putut uita întreaga afacere, dar era prea târziu acum. Era marcat de vină.

La început, când ajunsese acasă de la conacul Trevellyn, se așezase ca într-un vis, cu mintea goală. I se părea imposibil să se miște și stătea acolo pe banca sa tremurând din când în când în frigul singuratic al casei sale, fără măcar să se deranjeze să aprindă focul, atât de adâncă îi era nefericirea. Dar în curând disperarea i se reîntoarse, la fel și dezgustul. Se ridică și merse în jurul camerei,

suspinând. De când vrăjitoarea aceea stricase totul, viața i se dusese de râpă. Era doar vina ei: își meritase sfârșitul.

Era ca un vis, felul în care luase decizia și începuse să-și adune puținele lucruri, îngrămădindu-le în vechea sa desagă. Își luase cuțitul, pumnalul lung cu un singur tăiș, de unde căzuse pe podea. Posibil să aibă nevoie de el și era bun într-o luptă cu cei doi lobi rotunzi de la baza mânerului solid de lemn care-i protejau mâna.

De mâncare, luă câteva fructe și șuncă uscată și sărată pe care le aruncă într-un sac, împreună cu o pâine. Apoi desaga fu plină. Își trase o tunică de lână groasă pe cap, își puse pătura pe umeri, luă toiagul și plecă. Nu se va mai întoarce vreodată. Rușinea ar fi fost prea dureroasă.

La început hoinări prin întuneric fără vreo direcție clară în minte, lăsându-se condus de picioare, și se trezi că se îndreaptă spre sud. În curând ajunse între copaci. De obicei s-ar fi strecurat printre Ei, cunoscând fiecare trunchi și tufiș precum mobila din sala sa, dar în gerul amarnic și în disperarea sa cotea prosteşte.

Acum știa că fusese o minune că reușise să supraviețuiască și nu căzuse pradă temperaturilor de îngheț. Avusese noroc. Pădurea părea că nu se mai termină, ducându-l în sus spre dealurile blânde și în jos de partea cealaltă, prin zăpada moale pe care vântul nu reușise s-o troienească, îndepărtându-se de casa și de viața sa trecută.

Doar când începu să simtă miros de fum își dădu seama că ajunsese la Crediton și se opri. Aproape fără să se gândească, porni din nou, urmărind liniile copacilor pentru a înconjura orașul, mereu păstrându-se la adăpostul tufișurilor. Când trecu de oraș descoperi o înseninare ciudată a spiritului său, de parcă și-ar fi lăsat cu adevărat vechea viață în urmă. Arareori fusese așa de departe de casa sa.

Toată ziua continuase așa, ignorând chemările celorlalți călători, concentrându-se doar pe mersul constant al picioarelor sale, nepăsător de direcție, fără să știe și să-i pese unde se îndreaptă, până când își dădu seama că începu din nou să ningă.

Îl obligă să se trezească din hoinăreala fără minte, visătoare, și se opri brusc, uitându-se împrejur fără să știe unde se află. Ajunsese

într-o zonă plată, un spațiu deschis înconjurat de copaci, iar acum, în timp ce primii fulgi începură să cadă, putea să vădă că nici o casă nu se afla prin apropiere.

Aici era destul de sus, iar la stânga putea vedea peste vârful copacilor spre un vârf de deal la câteva mile depărtare înconjurat de un cerc de copaci precum o coroană. Înainte se vedea o mică fisură în teren care părea să înainteze precum un drum, cu ambele laturi ascunse sub copacii împrăștiați. Îngustându-și ochii împotriva cetei fine de ninsoare își continuă drumul îndreptându-se spre vale.

Dar nu făcuse bine. Ninsoarea se intensise, aerul devenind mai rece, iar fiecare rafală de vânt se simțea mai tare decât cea dinainte, făcând zăpada să se năpustească și să arunce precum milioane de rândunele mărunte și albe.

Mișcarea la întâmplare a prafului alb avea asupra lui o fascinație aproape hipnotică și își dădu seama că începuse să se împiedice mai des sub vraja albeții atotstăpânitoare care acum apărea sub forma unei bariere insurmontabile în jurul lui. Ca și cum dansul particulelor albe din fața ochilor săi era o invitație la a se opri și a dormi. Avea impresia că erau mângâietoare și îl calmau de parcă i-ar fi cerut să se odihnească.

Și chiar atunci căzu.

Poate că era o rădăcină de copac ascunsă privirii sau poate o ramură căzută, dar deodată descoperi că nu mai pășește. Se împiedicase și acum zăcea căzut cu capul înainte, fața odihnindu-i-se pe ceea ce i se părea a fi o pernă moale și caldă. Rostogolindu-se, scoase un oftat de ușurare. Se întinse și suspină de fericire. În sfârșit se putea odihni: ajunsese destul de departe. Acum putea dormi.

Doar mai târziu fu recunoscător pentru întrerupere. La început păru a fi un mârâit, apoi un geamăt ca de durere, jos și persistent. Venind din depărtare îi străpunse simțutile și visele ca un fierăstrău prin scoarța copacului. Murmură în sine și se rostogoli, încercând să adoarmă și să ignore zgomotul persistent, dar acesta continua, iar mintea i se înfurie din cauza întreruperii, mânia făcându-l să se trezească. Fu suficient.

Zăpada se întărise și în timp ce se trezea fără chef înapoi la conștiință, realiză că fusese acoperit de un strat de praf ușor. Recunoscând pericolul, se ridică rapid, cu inima bătându-i înnebunită, în timp ce respirația i se poticnea în gât și se uită sălbatic în jur, precum o fiară care recunoaște sunetul vânătorului. Zăpada îl învelise, înfășurându-l blând în mantia sa mortală. Dacă nu auzea acel zgomot, ar fi murit în curând, dormind sub influența liniștitoarea a frigului ucigaș.

Dar ce făcuse acel zgomot? În timp ce se răsucea ici și colo căutând sursa, o înțelegere înceată își făcu loc: era zgomot de vite și venea din apropiere.

Imediat ce recunoscu sunetele, începu să se îndrepte spre ele. Acolo, ascuns după un rând de stejari, era un hambar vechi. Zidurile erau din chirpici roșu-maronii, nevăruite, iar dacă nu ar fi auzit animalele dinăuntru nu l-ar fi observat. După ce se uită cu atenție după oameni, intră. Înăuntru era un depozit de fân, iar el își aranjă din el un pat, stând și pregătindu-se să aștepte ca ninsoarea să se oprească.

Lipsa bruscă de mișcare îi eliberă mintea din cătușe, iar gândurile i se îndreptară spre ea. La durerea de a o fi lăsat în urmă. Vărsase lacrimi pentru ea seara trecută în timp ce stătea singur și nefericit în casa sa, își amintea acum. Lacrimi fierbinți ce-i arseseră dufletul. O iubise. Inevitabil, gândurile i se îndreptară din nou spre ea. Să știe că nu o va mai vedea vreodată, că nu-i va mai simți moliciunea corpului, că nu-i va ține pletele dese negre-albăstrii în mâini, că nu o va mai săruta din nou, nu o va mai ține în brațe, nu va mai simți căldura sânilor și întinderea netedă a pântecului era înnebunitor. Crezuse odată că o iubea pe Sarah, dar asta era cu mult mai mult: era o pierdere aproape religioasă. Simțea că, după oroarea pe care o văzuse pe chipul ei în întuneric acum două nopți, o parte din el murise. Când o văzui vorbindu-i cu atâta ură, o scânteie a sufletului său se stinsese. Nu mai era nimic pentru el acolo.

Oftă la amintire. Acum, dimineața, putea accepta că nu o va mai vedea vreodată. Luându-și desaga, și-o aruncă în spate, îndreptându-se spre ușă și se uită cu atenție afară. Nu era nimeni acolo, așa

că ieși. Va mânca mai târziu. Acum cel mai important lucru era să scape cât mai departe de acest ținut. Ar putea să se urce pe o corabie? Oare ar putea găsi una care să-l ducă departe?

Oprindu-se, cugetă. Erau docuri la Exeter, știa, dar ultima dată Tanner îl găsise acolo. Era departe, dar oare se așteptau ca să se îndrepte spre sud? La Dartmouth sau Plymouth? Cântărind desaga în mână, se gândi la cele două opțiuni. Va avea nevoie de mai multă mâncare pe drum dacă va merge așa de departe. Era mult prea departe, dar dacă reușea, niciodată nu se vor gândi să-l caute acolo.

Hotărându-se își îndreptă umerii și o luă spre sud. Trebuia să meargă spre coastă, apoi în Gasconia și spre libertate.

Satul apărea ca un animal adormit, de parcă ținutul alesese hibernarea nefericirii reci a vremii de iarnă, iar Baldwin se uită acru împrejur în timp ce călăreau pe drum.

— Doamne! De ce nu s-au trezit și nu muncesc încă acești oameni?

— E prea devreme, Baldwin. Și nu am nici o îndoială că unii deja s-au trezit. Vor ieși în curând afară să îngrijească de oi și de vite, spuse Simon calm. Mai ales după ninsoarea de noaptea trecută.

Baldwin mormăi și menținu o tăcere dezaprobatoare tot restul călătoriei. Nu fu lungă. Se opriră în afara hanului și la un semn scurt din cap al lui Baldwin, Edgar descălecă și se duse liniștit spre ușă. Privindu-l, Simon îl văzu uitându-se la cer încercând să aprecieze ce oră era. Itendentul încuviință în sinea sa. Era prea devreme să-l trezească pe hangiu. Dar apoi își dădu seama de eroarea sa.

După ce se uită în sus pentru a asigura de ora matinală, servitorul îi rânji rapid apoi bătu la ușă cu un zgomot șocant de puternic înainte de a se retrage câțiva iarzi.

Era o precauție rațională după urletul de mânie care se auzi dinăuntru. Simon auzi pași rapizi, sunetul zăvoarelor care erau trase apoi ușa fu deschisă cu putere și trăsăturile nerase și furioase ale hangiului apărură cu gura deschisă pentru un urlet la cel care l-a trezit. La vederea cavalerului, a servitorului și a prietenului său, gura i se închise ca trasă de un arc.

— Sir Baldwin, reuși în cele din urmă cu un rânjet ce aproxima un zâmbet.

— Cum vă pot fi de ajutor?

Cavalerul mârâi.

— Poți aduce băuturi calde pentru trei oameni, poți pregăti ouă coapte și pâine pentru micul nostru dejun și să începi să organizezi o poteră. Apoi trimite vorbă acasă la mine că suntem bine, găsește-l pe Tanner și spune-i să vină aici. Pregătește provizii pentru trei zile pentru trei oameni.

— Eu...e...

— Și poți să le faci pe toate acum. Trebuie să urmărim un om.

Capitolul 17

Îi părea itendentului că nu trecu mult de când se așezaseră să o privească pe nevasta hangiului pregătindu-le ouăle în tava veche pe tăciunii focului de azi-noapte până când oamenii din sat începură să sosească. Fermieri și țărani intrau, mergând nepăsători de parcă nu ar fi avut nimic de a face cu ei, sau cu prudență și speriați prin perdea de parcă se așteptau să fie arestați. Edgar le spusese fiecăruia să plece și să se înarmeze apoi să se întoarcă pe cât de repede posibil cu mâncare pentru cel puțin trei zile.

Doar când Tanner sosi, acoperit de zăpadă până la genunchi și ud leoarcă, Baldwin își ridică privirea și începu să apară interesat. Bătrânul polițist se duse direct la el. Nu era nevoie, știa, de slugărnicie în fața acestuui cavaler. Uitându-se în sus în timp ce bărbatul masiv se apropia, Baldwin îi zâmbi scurt și îi făcu semn cu mâna spre foc.

— Ai mâncat? Vrei niște ouă?

Uitându-se nepăsător la tavă, Tanner scutură din cap.

— Ce s-a întâmplat, domnule? Băiatul hangiului mi-a spus să vin aici imediat. Că trebuie să vânăm pe cineva.

— Așa e. Greencliff a fugit din nou.

— Harry a dispărut? Oh, nemernic prost! Dădu din cap într-o iritare obosită, apoi spuse:

— Și ce dacă? Dacă nu a fost acolo la moartea vrăjitoarei pentru că era cu de la ...

— Nu e așa de simplu. Nu era cu de la Forte, îl întrerupse itendentul și îi povesti schimbarea mărturiei lui Stephen de la Forte. Când vorbi de moartea lui Trevellyn în cameră căzu liniștea, toți oamenii din jur dându-și seama de ce trebuiau să-l vâneze pe Greencliff. Când Simon încheie, fu imediat asaltat de întrebări din toate părțile, iar după o clipă Baldwin ridică o mână cerând să se facă liniște.

— Tăcere! tună el, iar zgomotul se stinse. Așa e mai bine. Acum, Harold Greencliff nu a fost acasă noaptea trecută. Cărbunii erau reci, așa că probabil a plecat noaptea trecută. Altfel ar fi fost calzi când am ajuns noi acolo. Deci, unde s-a dus?

Camera era tăcută în timp ce oamenii se gândeau, apoi unul spuse:

— S-ar fi putut duce la Exeter la docuri, din nou. Acolo s-a dus după ce vrăjitoarea a fost ucisă.

Baldwin încuviință. Era posibil.

— Ar fi putut, dar mai există vreun loc unde s-ar fi îndreptat? Avea familie sau prieteni unde să stea? Cineva din afara ținutului unde s-ar fi oprit?

Toți din cameră dădură din cap.

— În acest caz nu avem de ales: trebuie să-l căutăm pe toate drumurile. Baldwin oftă Asta însemna o mulțime de ore petrecute în șa. Și când se gândea că îl simpatizase pe băiat când fusese în temniță! Se ridică, încruntându-se.

Simon se mișcă gânditor.

— Am văzut urmele de picioare din fața casei, spuse el. Se duceau sau veneau?

— Ce vrei să spui?

— Am crezut că se ducea de acasă spre casa lui Trevellyn, dar am putea să ne înșelăm. E posibil să se fi dus la casa lui Trevellyn, să-l fi ucis, apoi să-l fi cărat la vest de drum. Sau poate să fi omorât, ca apoi să se întoarcă acasă și să plece mai departe de acolo. Nu putem ști cu siguranță.

— Da, fu de acord Baldwin. Deci astea sunt direcțiile pe care trebuie să ne concentrăm. Dincolo de sălașul lui Trevellyn și înapoi pe drumul acesta.

— Nu se poate să fi venit pe aici, spuse un om îndesat cu o vestă din piele.

— De ce nu? întrebă Simon încruntat.

— Sunt vânător. Mark Rush. Am fost pe drum toată noaptea între casa lui și aici – a fost un lup sau altceva care ataca oile în staulele din direcția aceea - și m-am adăpostit acolo toată noaptea. Când a început să ningă, am intrat în adăpostul meu, dar când s-a potolit, am ieșit din nou. Nu a trecut de mine.

— Ești sigur? spuse Baldwin cu îndoială. Observă că ochii omului se mișcară fixându-l ciudat de nepăsător în timp ce vorbea.

— Da, sunt sigur. Nici o viețuitoare nu a trecut de mine fără să știu. Harry nu a trecut.

Simon îl privi gânditor, apoi încuviință.

— În acest caz ar trebui să căutăm în pădurile de la nord și sud de drum, mai ales pe lângă casa lui. Îi mulțumi femeii care le aduse o farfurie cu două ouă și o bucată de pâine. Sugerez să ne organizăm în trei potere: una spre vest care să se uite după semne, una care să caute urmele în pădurea din nord, iar ultima în pădurea din sud. Cine găsește ceva să se întoarcă aici cu un mesaj la hangiu.

Mai vorbiră o vreme despre detalii, dar fură de acord cu acest plan simplu. Baldwin și Edgar vor lua drumul de vest, Simon pădurile din sud, iar Tanner pe cele din nord. Împărțind oamenii în trei grupuri de câte patru, Baldwin și Simon își terminară rapid micul dejun, se duseră la cai și încălecară.

Simon era mulțumit că putuse să-l recruteze pe vânător în grupul său. Omul părea capabil și încrezător. Deși era tăcut și avea o voce blândă, se mișca cu o agerime și o ușurință grațioasă care îi arătau iscusința și forța. Era mai în vârstă decât Simon, probabil de vârsta lui Baldwin de patruzeci și ceva de ani, deși dacă era mai bătrân sau mai tânăr decât cavalerul era cu totul altă problemă. Itendentul nu putea ghici.

În timp ce călăreau pe drumul care ducea la ferma lui Greencliff, Simon îl cercetă. Purta o sabie scurtă și greoaie la șold. Avea un arc în spate și săgeți într-o tolbă legată de șa peste pătura din fața sa, unde le putea ajunge rapid. Înainte ca cele trei grupuri să se formeze, Baldwin, Simon și Tanner ținuseră o mică discuție pentru a confirma planul principal. Cine va găsi urma lui Greencliff trebuia să trimită imediat un mesager înapoi la Wefford ca să-i conducă și pe ceilalți acolo. Dacă echipele lui Simon și Tanner nu găseau nici un semn al tânărului, trebuiau să întoarcă și să se unească cu grupul lui Baldwin, deoarece în direcția lui erau cele mai multe drumuri de cercetat și deci avea cea mai mare nevoie de oameni.

Cu detaliile hotărâte se separară și se îndreptară spre zonele fiecăruia.

Baldwin știa, în timp ce-și îndemna calul într-un trap ușor, că a lui va fi doar o fugă după cai verzi pe pereți, și mai cercetă o dată drumul din fața lui. Acesta ducea la Greencliff Barton, apo sus spre dealul unde se afla casa lui Trevellyn, iar dincolo de ea, spre răscrucea de pe drumul spre Tiverton. Unde să se ducă de acolo? Spre Crediton? Sau nord-vest spre Tiverton? Sau să continue spre vest? Unde s-ar fi dus băiatul?

Mergând printre copaci, lui Simon îi era mai ușor. Îl chemă pe vânător alături.

— Mark Rush, am auzit de tine, deși nu ne-am mai întâlnit până acum.

Ochii îi erau de un cenușiu deschis, de parcă ploaia și zăpada în care trăia le spălaseră culoarea. Așezați pe un chip pătrat și bătucit îl făceau să arate de parcă ochii ar fi fost reflexia sufletului său, care fusese atât de epuizat de viața în aer liber încât obosise să mai continue. Dar când ochii se fixară pe itendent, putu să vadă strălucind inteligența care zăcea în spatele lor.

— Da, itendente? Tonul îi exprima un interes politicos, la granița cu indiferența.

— Nu am idee unde s-a dus acest băiat sau cum să dau de el. Tu știi, ești vânător. Ai comanda: poți citi urmele dacă le găsim, eu nu pot.

Vânătorul încuviință, apoi se uită în față la oamenii care așteptau.

— În acest caz, domnule, să ieșim din pădure din nou.

— De ce?

— E greu să mergem pe aici. Vom mai merge jumătate de milă pe drum, apoi vom intra între copaci de acolo. Dacă a mers printre copaci pentru a-și pierde urma și a ocolit mult, îl vom putea urmări tot drumul. Dacă mergem mai în jos, putem vedea dacă a părăsit pădurea la sud de sat sau dacă a mers vreun pic pe el. Dacă nu a lăsat urme, știm că se așteaptă ca Tanner sau cavalerul să-l găsească.

— Deci dacă intrăm mai încolo, avem o șansă mai mare să-l găsim dacă e în direcția aia.

Vânătorul încuviință. Apoi, luând ridicarea din umeri a lui Simon ca o recunoaștere a transferului de autoritate, vânătorul îi chemă pe ceilalți doi oameni și îi conduse pe drumul spre sud, cu Simon imediat în urma lui.

Mark Rush se opri după ce trecură de ultimele case ale satului. Aici Simon știa că pădurea era mărginită de o bordură de iarbă în fața drumului, dar acum aceasta era acoperită de un strat de zăpadă. Vânătorul părea că măsoară, uitându-se înapoi de unde veniseră pentru un moment, apoi, satisfăcut, își duse calul prin acea bordură și intră în pădure.

Urmându-l, Simon fu din nou surprins de liniștea bruscă, de nemișcarea din pădure. De parcă o ceata străină intrase într-un han făcând tăcere acolo unde fusese zgomot. Aici copacii păreau ființe inteligente, brusc conștiente de năvălitori și erau blocați într-o muțenie de neînțeles. Aproape că îi venea să-și ceară scuze crengilor de deasupra lor pentru prezența lor zgomotoasă.

Înăbușind sentimentul, continuă peste ferigile și iarba subțire care zăceau sub zăpadă. Era ușor surprins cât de subțire era zăpada. Deasupra, copacii erau desfrunziți și putea să vadă printre ramurile aparent fără viață cerul de deasupra, dar totuși terenul nu era acoperit de mai mult de câțiva inci de zăpadă.

Putea să vadă că trecuseră câteva animale, lăsând urme clare pe covorul alb: păsări, animale alergând hotărâte într-o direcție – de două ori văzu urmele unui cerb cu semilunile gemene ale copi-

telor sale. Se vedeau distinct pe suprafața subțire, iar când Simon observă privirea atentă a vânătorului, părând să le catalogheze pe toate în mintea sa, itendentul se relaxă. Nu avea sens să încerce să vadă urmele înaintea lui Mark Rush. Omul era cu siguranță mai mult decât capabil. Oftând, Simon se lăsă în voia gândurilor.

„Oare ce făcea Margaret? Probabil îi ordona lui Hugh să o ajute în munca sa! Sigur și-a revenit până acum, iar Margaret știa să-l pună la treabă, folosind cantitatea potrivită de dulceață și sarcasm în voce pentru a-l convinge." Zâmbi afectuos. „Întotdeauna a știut cum să-și convingă bărbații să-i facă pe plac."

Asta era tipul de femeie de care Baldwin avea nevoie, era sigur. Una care să nu trezească doar simțurile, ci să și aibă influență asupra lui, să-i păstreze interesul viu. Mai mult, să fie înțeleaptă. Simon era sigur că Baldwin avea nevoie de o femeie cu care putea discuta problemele, nu doar de un ornament drăguț.

Gândul îl duse spre o cale nouă și diferită. Dar doamna Trevellyn? Părea că Baldwin este atras de ea. Gura lui Simon zvâcni amintindu-și cu umor de felul în care cavalerul se întorsese în șa pentru a se uita din nou la casă cu o zi înainte. Da, cu siguranță era interesat!

Și nu se putea nega frumusețea ei, reflectă itendentul. Sigur, era mai mult decât fericit cu soția sa, dar negând frumusețea alteia ar fi fost o prostie și, în lumina devotamentului său față de Margaret, fără sens. Putea confirma cu bucurie că era fericit cu trăsăturile blonde și calde ale soției sale decât cu cele glaciale ale brunetei din Franța, cu ochii ei calculați, verzi, reci și adânci precum marea. Nu semănau deloc cu cei veseli și luminoși, de culoarea albăstrelei ai soției sale. Dar totuși, putea aprecia silueta mlădioasă și subțire cu picioare lungi și talia îngustă. Și pântecul neted, sub splendoarea bogată și coaptă a sânilor săi, care promiteau confort și căldură. Da, erau multe de admirat. Dar oare era destul de înțeleaptă pentru prietenul său?

Apoi deodată zâmbetul îi îngheță când gândurile i se duseră spre întrebarea inevitabilă: dacă era destul de înțeleaptă, destul de capabilă și dacă-și luase amant pe Greencliff, oare l-ar fi convins să-i ucidă soțul pentru ea?

Adâncit în gânduri, Simon aproape dădu peste calul oprit al vânătorului. Uitându-se în sus, fu surpins să vadă că omul zâmbea amuzat. Gândind că umorul său era cauzat de lipsa sa de atenție, itendentul era gata să-i replice ceva când văzu că Mark Rush arăta ceva în jos spre pământ.

— Uite-l!

Privind în jos surprins – pentru că nu se așteptase ca ceata lui să dea peste ceva – Simon văzu urmele de pași. În timp ce ceilalți doi călăreți se apropiară, el și Rush descălecară și le studiară, ghemuindu-se lângă ele.

Vânătorul întinse încet mâna trasând încet cea mai apropiată urmă, apoi Simon îi văzu ochii îngustându-i-se în timp ce privea înapoi la dreapta lor, direcția din care omul ar fi trebuit să vină. Părând satisfăcut, se întoarse și privi în direcția opusă, apoi înapoi la urme încă o dată.

— Ei bine? Întrebă Simon.

Mark Rush inhală puternic, trăgând salivă în gât și scuipă.

— E prea ușor. Nu încearcă să se ascundă. Sprânceana i se încruntă. Mă întreb de ce?

Ridicând din umeri, Simon făcu un gest indiferent.

— Și ce contează? Vom afla când îl vom prinde.

— Da, spuse vânătorul, apoi mormăi ridicându-se, un genunchi pocnindu-i când se mișcă. Bun, atunci ar trebui să mergem după el. Urmele astea sunt de ieri după cum arată. Vezi asta? Arătă spre o gaură rotundă micuță de lângă urmă. Uitându-se la ea, Simon o văzu repetându-se alături de urmele de picior. E un băț. Vezi cum lovește pământul în același timp cu piciorul său stâng, deși îl ține în mâna dreaptă? Duce cu el un toiag, așa că am face bine să fim atenți. Nu am vrea să ne spargă capul cu el.

Se urcară pe cal, apoi trimiseră pe unul din oameni înapoi la han. Înainte de a pleca, Simon se uită în sus la cer.

— De când crezi că stăm în pădure, Rush?

Privind cerul, vânătorul se gândi.

— Poate de două-trei ore?

— Și eu zic așa. Tu! Strigă spre mesagerul care aștepta.

— Du-te la han cât poți de repede, apoi la Sir Baldwin – înțeles? Spune-i și lui și întreabă dacă mai poate trimite câțiva oameni, în caz că trebuie să luptăm ca să-l prindem.

— Nu vă îngrijorați de asta, domnule, spuse Mark Rush arătând spre arcul său cu o mișcare a degetului.

— Aș prefera să-l prind viu, Rush. Vom evita orice violență inutilă.

— Da, voi evita orice violență inutilă, dar îl voi folosi dacă e nevoie, spuse cu subînțeles.

Cei trei călăreau în șir indian acum. Nu era nevoie ca vânătorul să mai caute urma. Nici dacă omul ar fi vrut să lase o invitație în calea sa nu ar fi fost mai ușor de găsit. Se abătea în continuu de la drum, ocolind fără să fie nevoie tufe și puieți, uneori părând să se oprească, ambele urme de picioare stând una lângă alta, ca apoi să pornească din nou. O dată sau de două ori, lui Simon i se părea că omul se împiedicase. Într-un loc era o urmă clară acolo unde căzuse, conturul corpului său rămânând imprimat în zăpadă, mâinile lăsând urme adânci de parcă aceastea ar fi fost tot ceea ce lăsase pe pământ.

Simon se înfioră. Era ciudat, dar simțea un fel de simpatie pentru acest om, pentru un motiv pe care nu-l putea desluși. Poate era doar o empatie cu ființa vânată? Mai simțise asta o dată, când era doar un băiețel, când privise un cerb încolțit, câinii sărind la el, ochii rostogolindu-i-se în teroare, știind că va muri. Atunci, când vânătorii asmuțiră câinii, iar cerbul căzu, dând din picioare zadarnic, Simon simțise aceeași tristețe. Nu era pentru prada însăși, ci pentru inevitabilul sfârșit. Pentru acel cerb sfârșitul fusese moartea sub colții câinilor. Pentru Harold Greencliff va fi strangularea înceată cu funia din jurul gâtului său în timp ce va fi ridicat în știreang.

Cu o ridicare din umeri se concentră din nou pe urmă. Arătase acest băiat vreo compansiune vrăjitoarei? Sau bărbatului pe care-l omorâse? Itendentul se îndoia.

Se făcea întuneric când omul din urma grupului strigă, Baldwin pierzându-și răbdarea cu mult înainte de asta.

Călătoria lor fusese înceată și ostenitoare, căutând cu atenție de-a lungul drumului, cu Edgar de o parte și cavalerul de cealaltă, amândoi cercetând urmele care ar fi putut fi fost lăsate de fermier, dar nu găsiră nimic. Baldwin chiar insistase să meargă pe pășunea oilor să vadă dacă pot găsi acolo o urmă care să-i conducă în pădure, dar oile călcaseră în picioare întreaga zonă și își făcuseră loc să ajungă la iarbă de dedesubt atât de eficient încât cei doi oameni nu mai reușiră să vadă nimic.

Continuând, mergeau încet de-a lungul drumului, până la casa lui Trevellyn și dincolo de ea, iar Baldwin reuși să arunce doar câteva privire fugitive, abținându-se să se uite și să caute pe Angelina Trevellyn și a ei frumusețe răpitoare. Nu era doar voința sa cea care-l opri. Erau și sprânceana ridicată și zâmbetul sardonic ale lui Edgar pe care le observa când reușea să surprindă privirea servitorului.

În timp ce se întorcea din nou pe drumul din față, purta pe chip o expresie de uimire vagă. Privirea lui Edgar arăta mai mult decât orice vorbă cât de evident era interesul său pentru femeie. Baldwin nu era prost. Dacă era limpede pentru Edgar, cu siguranță era și pentru ceilalți care-l cunoșteau.

Problema sa era că nu știa ce sentimente avea. Era doar simpatie pentru o femeie devenită văduvă de curând? Se lăsă în șa în timp ce încerca să-și analizeze emoțiile. Deși exista un sentiment de dorință, nu era destul pentru a explica dorința de a o vedea din nou. Era o senzație acută pe care nu o mai simțise niciodată. Era normal să simtă așa doar după o scurtă introducere? Cu cine putea să vorbească despre asta? Cu Edgar?

Aproape ajunseseră la capătul drumului și Baldwin se gândea în ce direcție să o ia, când se auzi chemarea. Oprindu-și trupa, așteptară, iar în curând îl văzură pe mesagerul lui Simon.

După ce ascultă mesajul, Baldwin se uită la doi oameni.

— Voi doi duceți-vă înapoi. Găsiți-l pe Tanner și spuneți-i să oprească urmărirea, apoi mergeți cu acest om și alăturați-vă itendentului și vânătorului.

Se auziră niște mormăituri, dar în cele din urmă fură de acord, iar Edgar și cavalerul stăteau pe caii lor privind cum cei trei dis-

păreau după curba drumului. Apoi Baldwin oftă și trase de frâie, pornind într-un mers lent, cu servitorul pe urme.

— Ei bine?

Edgar rânji la vorba morocănoasă și la întrebarea insinuată.

— Domnule?

— Ce crezi? Baldwin își oprise calul și stătea acum încruntându-se la Edgar cu sprâceana încrețită în nedumerire. La doamna Trevellyn mă refer.

— Doamna Trevellyn? O doamnă foarte frumoasă. Și foarte bună pentru căsătorie, cred, cu banii pe care îi are. Îmi imaginez că dota ei va fi mare. Menținu o expresie rigidă și goală.

— Da, ar trebui...? Cu o femeie căreia soțul tocmai i-a fost ucis? De-abia a intrat în doliu. Ar trebui să...?

— Sunt sigură că de vei prinde pe ucigașul soțului va fi foarte mulțumită. Și mulțumitoare, domnule.

În timp ce Baldwin dădu pinteni calului și porni cu chipul încă o dată hotărât, nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Că prinderea ucigașului lui Alan Trevellyn o va încânta nu îi trecuse prin cap, iar acum va putea să-i spună că au dat de urma lui. Își îndreptă umerii. Trebuie să meargă la ea și să-i spună.

Neavând nevoie să caute continuu după urme îi făcură să ajungă mult mai repede înapoi, deși zăpada era destul de groasă încât să-i facă să meargă cu atenție.

Cotind spre casă, încetiniră și urcară dealul la pas. „Era ciudat", gândea Baldwin, „că de aici, de afară, nu era nici urmă de tristețea care inevitabil urmează moartea stăpânului." Fumul ieșea încă vesel din hornuri, se auzeau strigăte și sunete de tăiat de lemne în spatele casei, iar dacă nu ar fi știut despre moarte, s-ar fi gândit că nimic nu s-a petrecut aici.

După ce descălecară și își legară caii, Baldwin bătu la ușă. Fu deschisă repede de aceeași servitoare pe care o văzuseră cu o zi înainte, dar acum, observă cavalerul, se transformase complet. Dacă înainte apărea timidă și înfricoșată, acum era veselă în timp ce deschidea ușa, zâmbind când îi recunoscu pe cei doi bărbați care așteptau, iar el se trezi că îi răspunde la fel.

Îi conduse spre sală din nou, unde focul îi întâmpină entuziast. Intrând, cavalerul și omul său se duseră la foc și se încălziră cât

timp servitoarea se duse în solarul din spatele podiumului. După câteva momente, se întoarse, arătându-le că trebuie să o urmeze, iar în curând se găsiră în camera de familie caldă și confortabilă în care ardea alt foc. Pe o bancă din apropiere stătea doamna Trevellyn, cosând tăcută la o tapiserie. Își ridică privirile întrebătoare când cei doi oameni intrară.

La vederea ochilor ei reci și verzi, Baldwin simți că sângele începe să-i ardă în vene. Părea atât de blândă și vulnerabilă, atât de caldă și lipsită de apărare, încât îi venea s-o ia în brațe și s-o mângâie. Sentimentul era atât de puternic încât pentru un moment se opri și se uită la ea, scăldându-se în frumusețea ei subțire și întunecată. Era imposibil să o suspecteze de implicare în uciderea bătrânei, darămite de moartea propriului soț. Era sigur de asta acum. Dar când ochii îi întâlniră pe ai lui, era sigur că putea să vadă o nerăbdare rapidă, iar la acea privire se lăsă într-un scaun și-i făcu semn lui Edgar să iasă. Slujnica ieși și ea, iar ei rămaseră singuri.

Cu un oftat își lăsă lucrul deoparte și îl supuse unei cercetări gânditoare și detaliate.

— Deci, domnule Baldwin. Ați dorit să mă vedeți? Vocea îi era joasă și calmă.

— Da. Acum că era aici, își dădu seama că aducând aminte de moartea soțului va fi dificil. Pomenindu-l pe Alan Trevellyn îi va aminti de durerea cauzată de vederea cadavrului contorsionat de pe dealul dintre copaci. Inspirând adând, spuse. Doamnă Trevellyn, știu că e greu pentru dumneavoastră, dar am avut noroc în urmărirea ucigașului soțului.

O sprânceană se ridică, iar el fu sigur că văzu un surâs sceptic.

— Serios? Și cum s-a întâmplat?

— După moartea Agathei Kyteler, am găsit dovezi că un localnic ar fi putut fi implicat, dar când ne-am dus să-l vedem, dispăruse. Harold Greencliff. Am fost ieri la el, dar plecase din nou. Fugise. Dar i-am dat de urmă și...

Ochii i se măriră, ca de o surpriză imensă, iar mâna i se duse la gât.

— Harold? Vocea îi tremură, deodată slăbită.

— Se pare că a fugit imediat după uciderea soțului dumneavoastră, doamnă. Am trimis o poteră după el. Oamenii i-au luat

urma în pădure. Prietenul meu, itendentul, este acolo, iar în curând îl va aduce pe băiat pentru a fi judecat pentru crimă. Doamnă? Sunteți bine?

Își ascunsese chipul în pălme de parcă ar fi plâns, iar cavalerul se aplecă înainte un pic, cu mâna întinsă, dorind să o atingă și să încerce să o calmeze, dar mâna îi căzu. Nu îndrăznea.

După un minut sau două, doamna Trevellyn își curăță gâtul și se uită în foc.

— Doamnă? Să vă aduc ceva?

Uitându-se la ea, fu lovit de tristețea din privirea ei, și fu alături de ea pentru că simțea simpatie pentru tânărul fermier, deși era deplasată. Dar când ochii se întoarseră spre el, putea să vadă clar frica din adâncurile de smarald. Asta îl făcu să se încordeze de o îndoială bruscă. Nu era doar compasiunea femeiască pentru un șerb vânat. Îi era frică pentru ea însăși.

Capitolul 18

— Zăpadă blestemată!

Reușiseră să meargă după urmă înconjurând Creditonul, Mark Rush stând între copaci, împiedicându-se de ferigile și de tufișurile subțiri, pentru a putea vedea urmele de picioare în timp ce ceilalți călăreau fericiți în zona curată care mărginea orașul, ascultând amuzați blestemele lui mormăite. De fiecare dată când trecea prea aproape de un copac și îi scutura crengile, mai multă zăpadă cădea pe el, făcându-l să izbucnească din nou.

De-abia când făcură înconjurul orașului spre sud urma începu să se îndepărteze de altele. Rush nu era prost și știa că un fugar va încerca să-și păcălească urmăritorii. Ar fi putut să se întoarcă pe urmele sale când nu se așteptau, sau să găsească un pârâu pe unde să meargă fără să lase urme și unde nici un câine n-ar fi găsit nici un miros, deși ar fi fost periculos și dureros acum când apele erau înghețate. Ce altceva ar fi putut face? Să lase urme și apoi să facă o hartă?

Astea îi erau gândurile ce i se învârteau în minte în timp ce lua urma încet spre sud.

— Itendente?

La chemarea sa, Simon își lăsă calul cu celălalt bărbat și intră între copaci.

— Da?

Arătând cu mâna, vânătorul se uită în jos.

— Merge la sud acum. E târziu. Putem să mergem în continuare după el, dar cred că ar fi mai bine să găsim un loc unde să ne odihnim peste noapte și să pornim din nou dimineață.

Simon încuviință. Deja cerul se întuneca și în curând va fi dificil să mai vadă urmele. Văzuseră o fermă nu cu mult timp în urmă, într-un loc proaspăt defrișat spre est, așa că se îndreptară spre ea, iar în curând stăteau în jurul unui foc, mâncând carne afumată și bând vin. Fermierul fusese la început îngrijorat la vederea celor trei oameni înarmați, și neliniștit pusese mâna pe pumnal, dar Simon îi explică cine erau și fusese de acord să-i lase în sala sa. După cum spusese, dacă era un criminal în libertate, era mai sigur cu ei în casă.

Casa avea o sală mare cu animalele separate de un gard, și avea destul spațiu chiar și când sosi polițistul cu cei doi oameni. Trimisese pe ceilalți acasă când primise mesajul. Nu avea sens să păstreze atâți oameni pentru a urmări doar unul singur.

Ajunseseră la o oră după ce grupul lui Simon își terminase masa, plângându-se că trebuiau pe lângă proscris să urmărească și trupa itendentului la fermă. Se așezară în fața focului până când zăpada se topi și abur începu să se ridice de pe hainele lor. Fermierul se agita entuziast în jurul lor, aducându-le oale cu bere și cidru din crama sa și aducând pături pentru cei care aveau nevoie. Într-un colț era o masă cu câte o bancă pe fiecare parte, iar acolo stăteau polițistul, itendentul și vânătorul.

Tanner mesteca meditativ o bucată de pâine în timp ce se uita la ceilalți doi.

— Sunteți siguri că ați luat urma bună?

Mark Rush și Simon schimbară între ei o privire rapidă. Apoi vânătorul încuviință.

— Da, sunt sigur, Am luat urma care ducea departe de drum pe lângă casa lui, de parcă ar evita drumurile. Când am ajuns la Crediton, așa cum ai văzut, a evitat orașul și și-a continuat drumul.

— Nu prea are sens, totuși, murmură polițistul.

— Ce nu are, întrebă Simon.

— Ei bine, se îndreaptă spre sud de parcă s-ar fi gândit la toate și s-ar fi decis să fugă, dar nu văd nici un semn de foc. Voi ați văzut?

— Nu, admise el.

— Așa că presupun că încearcă să acopere cât mai multă distanță înainte de a se odihni. Am mers cel puțin douăsprezece mile. Ar fi putut să mai meargă șapte sau opt înainte de a se opri.

— Da, fu de acord vânătorul. Poate să meargă în ritmul său. Trebuie să fim siguri că putem să mergem după urmele lui, așa că doar cât e lumină putem s-o facem.

Dând din cap, Tanner se uită la itendent.

— Unde crezi că se duce?

— Nu am idee. Pot doar presupune că se îndreaptă spre coastă, dar își ia un risc mare.

— Da. Se îndreaptă spre mlaștini. Dacă nu se oprește, va ajunge hrană la ciori.

Mark Rush își ridică privirea de la oala sa.

— Nu-i va lua mult. În felul în care merge, va fi mort înainte de a ajunge la mlaștini, dacă nu e atent.

— De ce spui asta? întrebă Simon

— Felul în care merge. Se tot împiedică și se poticnește, de parcă ar fi beat. Cred că e norocos dacă ajunge la mlaștini. Nu știu, dar cred că mâine s-ar putea să-i găsim cadavrul

Greencliff nu era mort, deși era înghețat până la oase. Stătea într-o adâncitură mică din pământ, într-un adăpost natural minuscul, cu un mic foc vesel care arunca umbre. Dar nu era destul să-l încălzească. Nu prea găsea lemne și fusese obligat să folosească ramuri verzi rupte dintr-un copac ce dădeau puțină căldură. Acum stătea tremurând vârât în pătură, gândindu-se la viitorul său întunecat.

Nu exista îndoială. Dacă nu găsea un loc cald să se odihnească și să mănânce ceva fierbinte, va îngheța. Dinții îi clănțăneau ca o amintire amară a previziunii sale. Trebuia să fie undeva un loc unde să cerșească un loc cald. Și un castron de supă.

Aici era la marginea unei păduri, deși nu era sigur unde. De cealaltă parte a adânciturii copacii se întindeau departe, iar în față, spre sud, pământul era gol și sterp: Dartmoor. Nu mai fusese niciodată atât de departe în sud – nu avusese motiv – iar priveliștea dealurilor era minunată. Nu avea cuvinte să descrie. Un deal se împătrundea cu altul, liniile de vârfuri lățite părând a se uni într-o singur câmpie imensă. Dar când își încorda ochii, putea să vadă diferențele în peisajul cenușiu. Era o pată lungă de teren mai închis la culoare care se întindea de la stânga lui ducând spre orizont, o serie de zone mai albe în vârfurile dealurilor unde luna le lumina. Iar între ele putea să vadă umbrele făcute de văi.

Oftând, se frecă la ochi cu degetele pe care începea să nu le mai simtă. Era obosit, complet epuizat, de parcă propiul suflet ar fi fost golit. Îi luase ultimele picături de sfidare pentru a aprinde focul, pentru că tot ce voia era să se întindă și să adoarmă. Ar fi fost așa de bine să închidă ochii și să viseze pentru o vreme, să lase moleșeala să-l fure și să-i aducă pacea, pacea adevărată, pe care nu o mai cunoscuse de când pusese cadavrul vrăjitoarei sub gardul viu. De-ar fi îngropat-o imediat. De ce se dusese înăuntru să doarmă și nu o ascunsese pe loc?

Chiar atunci observă o mică stea și ochii îi fură atrași de ea. Era ceva în neregulă cu ea. Încruntându-se și clipind, se uită încercând să se concentreze să vadă ce era diferit. Mai erau câteva stele deasupra. Toate păreau cam de aceeași mărime. Ce era oare? Cu siguranță era ceva ciudat cu ea. Părea că pâlpâie sau poate că un nor trecea prin fața ei – dar nu erau nori sau cel puțin nu-i putea vedea în lumina lunii. Simți o frică rapidă care-l împungea în piept: frica de spirite, de demoni ai mlaștinilor de care auzise. Respirația i se opri în gât în timp ce se gândea la poveștile despre strigoii rătăcitori, încercând să captureze oamenii și să-i ducă în iad. Dacă Agatha făcuse un pact cu diavolul, așa cum se spunea în Wefford, atunci ar fi fost în stare să trimită unul după el.

Apoi panica se duse, la fel de repede ca pătura de pe umerii săi când se ridică brusc în picioare, cu chipul palid în întunecimea nopții în timp ce se uita cu respirația oprită în gât.

Era un foc!

Nu avea de ales. Dacă stătea pe loc, chiar şi cu micul foc, ar fi murit. Asta era limpede. Frigul era prea puternic, adăpostul prea expus, iar hainele prea umede de transpiraţie şi de la zăpada care căzuse din când în când pe el şi se topise. Cu o ultimă privire la flăcările slabe îşi dădu seama că nu-i ofereau siguranţă şi nici o şansă de supravieţuire. Focul s-ar fi stins dacă adormea. Ramurele şi crenguţele pe care reuşise să le adune erau prea umede pentru a rămâne aprinse şi aveau nevoie de atenţie constantă. Nu, nu avea de ales.

Lăsând focul să se stingă, îşi adună desaga şi toiagul şi începu să se îndrepte spre lumina pâlpâitoare din faţă. Nu putea spune cât era de departe, dar părea cam la o milă distanţă. Era undeva sus pe unde deal, de aceea o confundase la început cu o stea.

Vântul bătea uşor şi merse destul de rapid la început. Zăpada nu era prea adâncă, iar pământul de desubt se simţea solid şi destul de drept cu câteva pietre sau gropi. Dar apoi, după câteva sute de iarzi, deveni mai dificil.

Şi văzu asta când se împiedică şi căzu cu capul înainte. Icnind se ridică, chipul şi capul acoperit de pudra albă şi aderentă. Dar asta nu era cel mai rău: dedesubt se pare că era un pârâu, iar picioarele îi erau ude de la apa îngheţată. Trebuia să continue să se mişte pentru a se încălzi, pentru a trăi.

Cu o nouă hotărâre porni din nou într-un ritm mai rapid, cu fruntea încruntată de efort, determinat să supravieţuiască. Nu va muri – nu trebuie să moară!

Terenul era acum şi mai rău. Era accidentat, cu stânci de granit împrăştiate pe sub pătura albă care acum ea însăşi devenea un obstacol serios, nu numai că îl stânjenea, dar ascundea şi stâncile de dedesubt. De-abia se putea mişca mai mult de câţiva iarzi fără să se împiedice şi era atât de obosit încât nu putea să nu cadă.

La un moment dat crezu că nu mai ajunge la foc. După o altă căzătură, în timp ce zăcea suspinând frustat, îşi ridică capul şi văzu că panta dinaintea lui îi ascundea flăcările, furându-i parcă promisiunea de caldură şi odihnă.

Icnind de efort , se ridică încet şi îşi continuă drumul, respiraţia tremurându-i în gât într-un geamăt continuu şi plângăreţ, cu chipul

îndreptat spre direcția focului. Toată energia îi dispăruse. Ghetele îi loveau continuu pietrele, iar degetele de la picioare îi erau rănite, creând o durere surdă ce reușea să se ridice peste simțurile sale amorțite ale picioarelor sale degerate. Toiagul îi devenea din ce în ce mai greu cu fiecare pas, iar energia consumată pentru ridicarea și coborârea lui îi termina ultimele puteri., dar continua să se țină de el de parcă ar fi fost un talisman ce îi oferea sprijin și putere.

Luă în piept dealul și acum putea să vadă mai limpede focul. Oprindu-se pentru o clipă, savură priveliștea în timp ce-și trăgea sufletul. Se vedea sub o stâncă suspendată la intrarea unei peșteri, iar flăcările vioaie îl chemau, promițându-i pacea. Răsuflarea i se opri în gât și nu știa dacă să râdă sau să plângă. Oftând puternic porni din nou coborând mica pantă ce ducea în vale, apoi în sus spre cealaltă parte spre foc, spre siguranță și căldură.

De-abia când ajunse la urcuș auzi urletul. Vocile lupilor ce se chemau unul pe altul - și își dădu seama că el era prada lor.

— Cred că ar trebui să urci mai repede, veni o voce meditativă de deasupra. Se aud cam flămânzi!

Restul drumului fu o cățărare nebună spre vârful dealului. Își aruncă toiagul, sacul îi căzu de pe umăr, trăgând și pătura după el, și poate că asta fu salvarea sa.

Când atinse vârful alunecă și căzu cu fața într-o adâncitură înconjurată de pietre. În spatele său auzi un mârâit și o clănțănitură bruscă, iar când reuși să se ridice privind cu oroare, văzu patru lupi ce trăgeau și îi sfâșiau desaga și pătura. Îi prinseseră lucrurile în loc să îl urmărească și să-l atace imediat.

Deodată picioarele îi cedară și căzu în genunchi oripilat la gândul că animalele ar fi putut fi sări la el, cu colții la gâtul său, respirația lor fierbinte în nările sale când îl sfâșiau, trăgând de el ca de traista pe care tocmai o rupseseră. Dădu un strigăt scurt, iar apoi fu ușor suprins de cât de ascuțit și copilăresc suna. Apoi îi văzu întorcându-se.

— A, în curând vor fi aici. Bastardul vorbi calm. După ani de vânat lupi în Gasconia, știa cum să se apere și acum privea cu atenție – era pregătit pentru ei. Înaintea sa zăcea o mână de săgeți, cu vârful în pământ, precum un garduleț. Când îi aruncă o privire

rapidă și cercetătoare lui Greencliff, fermierul îi văzu ochii negri luminați de foc strălucindu-i în umbra glugii sale

Bastardul îi făcu un semn din cap și arătă spre foc cu bărbia.

— Stai în spate și încălzește-te. Nu gândi că îmi ești de ajutor acum. Se întoarse spre scena de dedesubt, trase o săgeată din pământ și o puse în arc, mâinile mișcându-i-se cu siguranța unui exercițiu îndelungat.

Greencliff își simți capul mișcându-se într-o acceptare înceată și începu să meargă, împiedicându-se de oboseală și frig. Mâinile și picioarele i se păreau de plumb, capul greu și se mișca precum într-un vis, picioarele mergând automat precum greutățile de metal într-o mașinărie imensă. Dar imediat ce ajunse la foc auzi un urlet și învârtindu-se în loc văzu un animal imens sărind înainte. Arcașul părea să stea nemișcat, lupul alergând spre el, apoi se auzi o vibrație, iar lupul căzu cu o săgeată în cap.

Chiar în momentul în care punea o altă săgeată în arc, două animale ale iadului apărură, dar erau nehotărâte, mișcându-se dintr-o parte în alta a marginii taberei precum cavaleria ce încearcă să găsească o slăbiciune în linia pedestrașilor. Vârful săgeții îi urmărea continuu.

Cu un mârâit amândoi săriră înainte, iar Bastardul ezită pentru o clipă nesigur pe care să atace. Apoi, încordând rapid arcul lăsă săgeata să zboare în animalul din față, dar poate din cauza grabei, poate din cauza întunericului, rată ținta.

Spre oroarea lui Greencliff, lupii se aruncară și unul din ei sări la gâtul salvatorului său, Spre uimirea sa, văzu pe om căzând cu un braț protejându-și gâtul. Lupul îi prinse brațul în gură, saltul împingându-l pe om pe spate. Dar imediat ce căzu, se rostogoli, apoi sări din nou în picioare. Ochii uluiți ai fermierului se îndreptară spre silueta lupului care zăcea tremurând în agonie, apoi când se uită din nou la Bastard îi văzu sabia scurtă din mâini, acum strălucind în timp ce de pe lama ei se scurgeau picături de sânge.

Ultimul lup venea imediat în urma primului, dar se opri și acum ezita, încercuindu-l pe bărbat cu precauție. Ochii i se plimbau de la Bastard la Greencliff cu nesiguranță, iar în timp ce se opri, Bastardul își aruncă sabia, apucă arcul, puse o săgeată și îi dădu drumul

dintr-o singură mișcare. De data asta fu sigur de țintă. Lupul căzu de parcă ar fi fost doborât de o suliță.

După câteva minute, Baldwin coborî încet arma și oftă. Ținând o săgeată înstrunată, merse cu atenție la fiecare din siluete, le lovi scurt, apoi se îndreptă spre marginea taberei și se uită în întuneric. Se pare că priveliștea îl satisfăcu și se întoarse înapoi la cadavre cu un fluierat încet, dar vesel. Lăsând în jos arcul, își luă sabia și se duse de la un corp la altul, tăindu-le gâtul.

Uitându-se în sus zâmbi scurt.

— Întotdeauna e mai bine să te asiguri cu aceşti nemernici din iad! Spuse el mulțumit. Ultimul lucru pe care Greencliff îl observă în timp ce se lăsa pe o rână fu rânjetul care încet se transforma într-o surprindere uluită. Epuizarea fermierului învinsese.

Simon și trupa sa erau pe cai și gata de plecare a doua zi dimineață imediat ce primele raze de lumină își făcură apariția. Se simțea amorțit și avea un nod în spate din cauza dormitului pe bancă, dar, știa prea bine, era cu mult mai bine decât dacă ar fi dormit afară.

Rapid ajunseră din nou la urmă, iar Mark Rush își începu din nou cercetarea sa atentă a semnelor. Era convins că azi vor găsi un cadavru la capăt și se vedea de ce.

Pașii erau precum o pereche de linii lungi cu ușoare adâncituri unde ghetele se prăbușiseră. Între urmele de picioare se vedeau semne de târâre unde omul era prea obosit să-și ridice picioarele. Simon nu se îndoia că Mark Rush avea dreptate. Băiatul avea slabe șanse de supraviețuire.

Cam după o oră de mers, ajunseră la o zonă dreaptă unde băiatul se întinsese pe jos. După asta, pașii schimbară direcția, părând să se meargă clătinându-se între copaci, iar ei găsiră hambarul. Sărind de pe cai, Tanner și Mark Rush își traseră ușor săbiile și intrară, pe jumătate așteptându-se să găsească leșul lui Greencliff. În timp ce ei căutau, Simon se uită la zăpada din apropiere și strigă.

— Sunt mai multe urme!

Mark Rush ieși afară, cu chipul lipsit de orice expresia și urmări degetul itendentului. Lui Simon i se părea că se îndoiește de ceea ce

vede. Se uita privind cu atenție în jos, dând din cap fără să creadă, apoi oftă și se întoarse, punându-și sabia la loc în timp ce mergea.

— Se pare că a reușit să se odihnească, totuși. Probabil că a ajuns la mlaștini.

Vremea nu era așa de rece în dimineața asta și se instală umezeala. Copacii lăsau să cadă din când în când bucați de gheață și zăpadă lovindu-i pe câte unul din bărbați. Călărind, erau destul de încălziți. Chiar și la un trap ușor, exercițiul îi făcea să strălucească de o căldură interioară, iar Simon fu mulțumitor pentru briza ușoară.

Văzură că urmele duceau aproape în linie dreaptă spre sud-est, iar Simon știu că duceau spre mlaștini. Nu trecu mult până ieșiră și ei dintre copaci. Aici cu siguranță îl vor găsi pe băiat.

Margaret petrecu o noapte inconfortabilă și când se trezi își dădu seama că Baldwin deja părăsise casa. Petrecu o dimineață fără să facă nimic întrebându-se ce făcea Simon și unde era. Nu prea fusese îngrijorată când nu apăruseră în prima seară și era sigură că va fi în siguranță, dar tot mai simțea câte un junghi de neliniște.

Își luă tapiseria și reuși să lucreze vreo jumătate de oră până când o aruncă nerăbdătoare alături, speriind câinele bătrânei.

— Iertare, nu e vina ta, spuse ea scuzându-se și întinzând mâna, dar câinele se uită la ea fără să clipească cu o privire acuzatoare înainte de a se ridica și a se întinde, apoi așezându-se-se din nou lângă foc, de data asta cu spatele la ea. Zâmbi la refuzul evident, apoi se ridică și merse la ușa din față.

Aici îl găsi pe Edgar supraveghindu-i pe ceilalți servitori care spărgeau lemne pentru foc. Se uită la ea și îi zâmbi în timp ce Margaret ieși în lumina soarelui, clipind des.

— Bună dimineața, Edgar, spuse uitându-se la orizont cu mâna protejându-și ochii.

— Bună dimineața, doamna mea.

— A plecat departe Baldwin?

Îi aruncă o privire rapidă, iar ea fu sigură că a suprins lucirea unui rânjet în timp ce se întorcea cu spatele la oamenii de la bușteni.

— Sunt sigur că nu va întârzâia, doamnă.

Era cam enigmatic. Niciodată nu văzuse vreun semn de umor la servitorul de obicei taciturn și deodată dori să știe unde se dusese cavalerul.

— Însoțește-mă o vreme, Edgar. M-am plictisit tare mult.

Uitându-se la ea, rămase o clipă pe gânduri, dar apoi încuviință și după ce dădu instrucțiuni oamenilor, se apropie de femeie.

— Unde doriți să mergeți?

— O, doar în josul potecii.

Porniră în liniște, dar imediat ce fură destul de departe pentru a nu fi auziți, Margaret îi aruncă lui Edgar o privire scurtă.

— Deci unde s-a dus?

Expresia îi era țeapănă.

— La Wefford, cred.

— De ce? Și de ce era în acea stare ciudată când v-ați întors?

— Stare ciudată, doamnă? Întoarse ochi nevinovați spre ea.

— Știi cum era. De-abia a vorbit cu mine. De fiecare dată când deschidea gura părea jenat. Am crezut că a făcut ceva prostesc.

Edgar zâmbi, iar Margaret se opri deodată uimită când avu o scăpărare de intuiție și își ținu răsuflarea. Rușinarea cavalerului, timiditatea sa aparentă, amuzamentul servitorului său, toate duceau la un singur lucru în mintea sa.

— Nu e o femeie! Nu a găsit o femeie!

— Doamnă, nu eu am spus asta! spuse servitorul onest, dar zâmbetul îi transforma încă trăsăturile.

— Dar cine? spuse ea cu încântare și un pic surprinsă.

— Ah, servitorul se întoarse cu fața spre ținut încruntându-se. Doamna Trevellyn.

— Crezi că s-a dus să o vadă? întrebă cu îndoială, iar Edgar se învârti în loc spre ea cu oroare pe chip.

— Nu, doamnă, nu. Nu ar face așa ceva. Nu când tocmai și-a pierdut soțul. Nu. Cred că s-a dus să se gândească dacă e necesar să-și caute o soție.

Servitorul avea dreptate. Baldwin călărea încet, cu uliul pe încheietura mâinii, dar cu mintea la câteva mile depărtare.

„La urma urmei", gândea el, „astea sunt doar convenții. Biata femeie de-abia și-a pierdut soțul. S-ar putea să nici nu vrea să se gândească la alt bărbat până când nu se termină perioada de doliu."

Oftă. Nu asta era ideea, iar el o știa. Era atât de ispititoare, mai ales când apărea atât de vulnerabilă. Expresia la auzul vânătorii de oameni îl făcuse să vrea să o țină în brațe și să o mângâie, arăta atât de speriată. Cu siguranță se temea pentru ea însăși cât timp ucigașul soțului ei era liber, dacă acesta se reîntorcea.

Să audă bârfa crudă despre ea și un fermier din zonă trebuie să o fi rănit teribil, iar apoi să-și piardă soțul părea o întorsătură dureroasă a sorții. Dar dacă nu altceva, Baldwin era cel puțin sigur că nu era vinovată de adulter. O femeie stricată nu ar fi arătat o asemenea emoție. Iar dacă zvonurile răutăcioase erau false, ar fi fost o soție minunată pentru un cavaler.

Era atât de încântător felul în care-și lingea buzele după ce sorbea din băutură. Atât de provocatoare.

— E ridicol! Mormăi supărat și se încruntă la pasărea de pe încheietura sa. De ce aș crede că ea ar... Doar nu am o avere grozavă sau titluri...

Se întrerupse când mintea îi readuse în amintire o imagine a ei. Stând în fața vetrei din solarul confortabil și cald, cu părul lung căzându-i pe spate, ochii atât de verzi și strălucitori, uitându-se direct la el cu buzele roșii întredeschise, de parcă ar fi răsuflat cu greu. Zâmbi afectuos.

Capitolul 19

— Eşti treaz acum. Nu?

— A. Nici un cuvânt nu putea descrie durere şi suferinţă precum geamătul simplu, încet şi tăcut care răzbătu de pe buzele lui Harold Greencliff în timp ce încerca să se ridice. Suspindând, se rostogoli pe o parte şi se uită printre ochii mijiţi la omul care se uita de sus la el îngrijorat. Când deschise gura, simţea de parcă ar fi avut salivă uscată de o săptămână în jurul buzelor şi se cutremură când pielea îi crăpă.

— Nu vorbi, prietene. Stai jos. Nu poţi pleca nicăieri.

Greencliff se uită la el. Era îmbrăcat în haine groase şi călduroase din lână, tunica din stofă groasă, iar mantia tivită cu blană. Trebuie să fi fost un om bogat.

Chipul îi era impresionant. Oacheş, cu pielea bătută de vânt, pătrată şi plină de riduri, părea la fel de aspră precum pietrele din jur. Doi ochi negri şi strălucitori se uitau la fermier cu interes de sub un păr şaten închis. Deşi avea creţuri de râs în colţurile ochilor, acum aceştia erau plini de îngrijorare, iar Greencliff îşi dădu seama cât de jalnic trebuie să fi părut. Apoi, în timp ce memoria îi revenea, simţi un suspin cutremurându-i corpul.

— Calmează-te. Bea asta.

Lichidul era aproape clocotit, dar gândi că niciodată nu băuse ceva mai minunat. Era vin încălzit potrivit pentru un rege. Deşi sorbea atent, îi pârjolea carnea din jurul gurii şi îl ardea pe gât, căzând ca un nod solid şi clocotitor în stomac. Între timp gazda sa se lăsă pe vine şi-l privi.

După câteva momente, Greencliff privi în jurul său. Era într-un fel de peşteră. Afară, printr-o deschizătură mică, putea să vadă focul, a cărui căldură pătrundea înăuntru cu miros de lemn ars. Stătea întins pe o saltea de paie învelit în pătura sa, şi era limpede că noul său prieten îl lăsase să doarmă în patul său deoarece un sul şi o pătură de pe jos arăta unde dormise acesta.

— Te simți în stare să mănânci? La întrebarea aceasta fermierul își simți stomacul trezindu-se la viață de parcă ar fi hibernat până atunci și un zgomot îi cutremură trupul slăbit. Omul râse scurt.

— Bun. În curând va fi gata tocana. Am și pâine, așa că nu te îngrijora că ți-ai pierdut proviziile.

O oră mai târziu se simți destul de bine să se ridice de pe saltea și să meargă afară unde omul stătea pe vine lângă foc, rupând gânditor crenguțe și ramuri pentru a le arunca pe foc. Se uită la Greencliff care ieșea aplecându-se pentru a nu se lovi cu capul de intrarea joasă.

— Cum te mai simți? întrebă Bastardul.

Strâmbându-se Greencliff se așeză cu grijă pe o piatră în apropierea focului.

— Mult mai bine. Îți sunt recunoscător. Dacă nu m-ai fi ajutat, aș fi murit.

— Într-o zi, s-ar putea să am nevoie de ajutor, și sper că cineva mă va salva, așa cum și eu am făcut cu tine.

— Cine ești?

— Sunt John, Bastardul de Beaumont.

— Nu ești de aici? Era o întrebare nevinovată, iar fermierul fu surprins de râsul pe care îl provocase.

— Nu! Nu, vin de departe, din Gasconia. Nu aș trăi aici dacă ar fi să aleg!

Greencliff încuviință, uitându-se posomorât la mlaștinile din jur.

— Te înțeleg, spuse el, Deci, de ce ești aici?

Cu o grimasă, Bastardul îi explică decizia sa de a traversa mlaștinile.

— Lupii m-au gonit aici și am fost atacat de unul – cu o noapte înainte. L-am omorât, dar am dormit puțin așa că am ales să mai stau încă o zi. Oricum, m-am gândit că îmi va fi mai ușor să mă apăr aici. Dacă te prind călare, te vânează până calul cade.

— De ce încercau să te atace? Doar din răutate? întrebă fermierul, înfiorându-se la amintirea boturilor pline de bale care îi atacaseră lucrurile.

— Nu, nu chiar. Așa sunt ei. M-au văzut - și pe tine – ca pe ceva de mâncat, asta-i tot. Nu există destulă mâncare pentru ei acum.

Au crezut că suntem o pradă ușoară. Aproape se înfioră la gând. Felul în care bestia sărise la el îl înfricoșase. În mintea sa încă mai vedea fălcile deschizându-se și mirosul respirației scârboase. În acel moment fusese sigur că va muri

Teama aproape îi cauzase moartea. Îi încetinise reacțiile, așa că uriașa creatură aproape reușise să îi sfâșie gâtul cu colții curbați, crestându-i umărul. Durerea îl trezise și întorcându-se rapid îl străpunsese adânc, iar și iar, într-o criză de panică înnebunită.

Apoi aprinsese focul și așteptase, îngrijindu-și umărul, dar lupii preferaseră să nu atace din nou. A doua zi erau încă acolo și el stătuse cu ochii pe ei în timp ce se încălzea.

Se uită în sus cu viclenie.

— Deci, de ce ești aici? De cine sau de ce fugi?

— Eu? Tresărirea lui îi păru comică gasconului.

— Da: tu! Nimeni care cunoaște acest loc nu ar veni în mlaștini pe zăpadă decât dacă are un motiv întemeiat. Mai ales noaptea. E doar o cale spre moarte și nimic altceva. De cine fugi?

— Eu... se opri. Nu exista vreun motiv să se îndoiască de salvatorul său cu chip aspru, dar adevărul era că nu dorea să-și recunoască vina. Deschizând gura să vorbească, i se puse din nou un nod în gât, și tăcu. Suspinul era prea aproape. Tuși ușor, un spasm involuntar de nefericire sau bucurie, și își acoperi fața cu mâinile.

— Ai trecut prin multe, pot să văd, spuse Bastardul natural, terminându-și vinul. Cu ochii la oaspetele său, mintea îi fugea la lucrurile pe care le găsise în desagă. Mâncarea puțină care scăpase de colții lupilor, o cremene și un cuțit. Un cuțit cu lama lungă: o lamă ascuțită doar pe o parte cu două noduri globulare acolo unde mânerul de lemn se întâlnea cu ea, ținut într-o teacă de piele. Când o găsise, voise să i-o dea înapoi, dar apoi se gândi. Dacă băiatul era un proscris, dacă voia să scape de justiție, poate ar fi fost bine să păstreze cuțitul pentru o bucată de vreme. „Bineînțeles“, gândi el, „dacă îmi va spune ce l-a făcut să plece, pot să i-l dau înapoi. Dar nu încă. Nu chiar acum.“

Nu era doar neîncrederea unui om față de un străin în aceste timpuri dificile. Erau mai ales petele groase pe care le găsise pe lamă, urme maronii uscate de sânge.

— Aşteptaţi aici! le ordonă Mark Rush când sări de pe cal. Merse încet şi cu atenţie în jurul micii adâncituri din pământ, urmând linia paşilor clătinaţi. Da, a fost aici. A mers până aici sus, s-a împiedicat şi a căzut. Este o urmă aici unde a zăcut. Se pare că s-a ridicat şi a încercat să aprindă focul. Nu cine ştie ce, totuşi. Îngenunchie şi adulmecă rămurelele înnegrite. Nu destul să-i ţină de cald mai mult de un minut. A stat aici.

Ridicându-se se uită la pământ pentru un minut, cu mâinile în şolduri în timp ce se gândea. Apoi privind în sus la chipul itendentului, dădu din umeri.

— Nu a aşteptat prea mult, după cum se pare. Şi-a aprins focul, a stat lângă el un pic – nu prea mult – apoi a plecat mai departe.

— Bun. Haide după el atunci.

Tanner veni în faţă.

— O clipă, itendente. Mark? Cum era când a plecat de aici?

Vânătorul îşi coborî gura într-o grimasă de pesimism.

— Să-i spunem aşa: nu aş paria pe şansele lui. Mai degrabă mi-aş pune banii pe un cocoş şchiop şi fără aripi în ring.

Dând din cap, Tanner se uită la oamenii din urmă, apoi la itendent.

— Domnule, ar trebui să-i trimitem pe ceilalţi înapoi. Trei suntem de ajuns să-l prindem, chiar dacă s-ar simţi în putere. După cum par lucrurile, avem nevoie doar de un cal care să-i aducă cadavrul acasă. Când Simon încuviinţă, Tanner se întoarse spre oameni, spunându-le să se întoarcă. Itendentul îl instrui pe unul din ei să ducă un mesaj la han care să fie transmis soţiei lui Simon. Margret trebuia să afle că era bine. Nu că ar fi contat prea mult, după cum bine ştia şi Tanner. Nu prea trăgeau speranţă să-l găsească pe băiat în viaţă, aşa că nu va dura mult să se întoarcă.

În timp ce porniră din nou, lăsând în urmă linia copacilor şi intrând în zona mlaştinilor, se pomeni că se gândeşte cu tristeţe la ultimul Greencliff. Tanner îl cunoscuse de când era băiat.

Frumuşel de când era un copil, reuşea mereu să câştige mere de la femeile din sat. Crescând, îşi păstrase farmecul inocent şi reuşise să primească şi alte daruri – sau cel puţin aşa se zvonea. Până şi despre Sarah Cottey se spunea că fuseseră împreună, iar

ea era doar ultima dintr-o lungă serie. Băiatul fusese norocos să trăiască atât fără să o încaseze de la un tată sau frate înfuriat.

Din brațele unei femei până la crimă era cale lungă, se gândi el. Doar pentru că un bărbat era popular printre localnice, asta nu însemna că era ucigaș. Era diferit, după cum știa polițistul, cu soldații. Fusese martor la destule violuri și omoruri ca să cunoască diferența între a lua o femeie cu brutalitate și a o cuceri cu blândețe. Harold fusese întotdeauna galant cu femeile, și de aceea nu fusese pârât niciodată familiilor. Toate încă îl plăceau. Chiar și Sarah Cottey care era înnebunită după el.

Dar dragostea însemna posesivitate, și poate că de asta băiatul a găsit curajul de a-l înjunghia pe Trevellyn într-o criză de gelozie, obținând femeia pe care o dorea. Dacă era așa, asta nu explica de ce o omorâse pe vrăjitoare. Motivul din spatele acestei crime era încă un mister. Tanner mergea în urma celorlalți cu mintea plină de gânduri ce-l făceau să se încrunte în timp ce se uita în gol în pământ.

La icnetul brusc al vânătorului, dădu pinteni calului și călări până în față unde Simon și Mark Rush stăteau gânditori uitându-se în jos la o mulțime de urme amestecate.

— Se pare că a mers până aici, apoi a căzut, spuse vânătorul. Se uită la panta ușoară spre grupul mici de stânci ce stăteau adunate împreună în vârful dealului. Lupii umblau prin preajmă, dar a reușit să urce acolo.

— Hai să vedem dacă mai e acolo, spuse itendentul și începură drumul în sus.

Tanner stătu în spatele lor din nou la început, dar apoi ridică din umeri și își alungă gândurile din minte. Dacă era în viață, cu siguranță vor afla totul când îl vor prinde. Nu avea sens să speculeze.

— Bună dimineața, domnilor.

Strigarea îi făcu să se opreacă și să se uite cu atenție la stâncile din fața lor. Apoi Simon călări într-o doară încă vreo câțiva iarzi.

— Tu ești, Greencliff?

— Nu. Se auzi un râset sec. Apoi se văzu o mișcare deasupra lor și văzură că un bolovan se desprinse dintre stânci și sări pe pământul din fața lor.

Pentru o clipă îl contemplară în tăcere, apoi Simon mai călări un pas sau doi. Bărbatul părea alert și avea înfățișarea unui luptător, dar nu părea periculos. Doar precaut la vederea a trei străini aici în sălbăticie.

Uitându-se într-o parte, Simon îl văzu pe Rush care i se alăturase.

— Îl cunosc pe acest om, șopti vânătorul. L-am văzut călărind din Wefford în ziua în care vrăjitoarea a fost ucisă.

Simon încuviință, și se uită din nou la gascon.

— Bună dimineața, prietene. Sunt itendent aici. Urmărim un proscris, un om care a fugit de justiție. Urmele lui ne-au adus aici – l-ai văzut? Îl descrise scurt.

— Nu e aici acum, spuse Bastardul.

— Ce vrei să spui? L-ai văzut? întrebă Simon nerăbdător.

Bastardul își înclină capul într-o parte uitându-se gânditor la itendent.

— L-am văzut, dar nu părea proscris. I-am oferit un loc unde să doarmă azi-noapte. A fost aici cu mine, dar a plecat acum ceva timp. Intrați în tabăra mea, vă voi arăta calea pe unde a luat-o și vă puteți încălzi la foc pentru o vreme, spuse el liniștit și întorcându-se îi conduse spre cercul de pietre vechi care stăteau în vârful dealului chiar sub stânci.

Lui Simon îi apărea ca o împrejmuire. Avea vreo cincisprezece pași de-a latul și era aproximativ rotundă mărginită de bolovani de granit cenușiu, ici și colo cu câte o pată portocalie sau maronie de licheni care se întrezăreau din zăpadă. Într-o parte se afla o grămadă cu uneltele și lucrurile gasconului, iar alături de ele, poneiul său și un cal de povară. La dreapta, dincolo de foc, se afla o crăpătură între stânci. Lângă foc cadavrele a doi lupi, proaspăt jupuiți de piele, cu carnea curată și strălucind argintie acolo unde membranele țineau mușchii. Pieile erau întinse pe niște rame de lemn în apropiere. Simon se duse la ele și dădu un șut unuia din cadavre în timp ce gazda lor se îndrepta spre foc și se lăsă pe vine gânditor în fața lui.

— Deci a fost aici. Unde s-a dus? întrebă el.

Uitându-se în sus, îl văzu pe Bastard rânjind.

— Oh, da, a fost aici. Cu o zvâcnire a bărbiei arătă spre mijlocul mlaştinilor. A plecat cam acum o oră, chiar când aţi apărut dintre copaci. A găsit o scuză şi a plecat. Nu va ajunge departe.

— Corect! Mark Rush strânse frâiele calului şi îl duse spre celălalt capăt al împrejmuirii, Tanner urmându-l, în timp ce Simon stătea şi se uita în direcţia arătată de John. Acolo, limpede pe fundalul alb, se vedeau urmele de paşi. Acum erau mai hotărâţi, fiecare pas definit ca o urmă individuală fără liniile târâte când picioarele păreau prea grele petnru a fi ridicate deasupra stratului de zăpadă. În timp ce se uita, deveni conştient de omul de lângă el.

— De ce îl urmăriţi?

— Crimă. A omorât doi oameni.

— Serios? Nota de tristeţe îl făcu pe Simon să se întoarcă spre el cu sprânceana ridicată. Îmi pare rău, itendente, dar pare improbabil. E un băiat destul de plăcut.

— Se pare că a omorât un bărbat şi o femeie. Săptămâna trecută.

Bastardul rămase tăcut pentru o vreme, apoi ochii negri îi întâlniră pe ai lui Simon:

— Cum i-a omorât?

— Le-a tăiat gâtul.

John oftă, apoi le povesti despre pumnalul pătat de sânge. Când termină, itendentul se uită la oamenii de pe cai, ce călăreau încet după fugar.

— Asta dovedeşte mai mult sau mai puţin că e vinovat, nu? spuse el gânditor.

Paşii erau ai unui om odihnit. Urmele erau adânci la degete, uşoare la călcâie, iar Tanner îşi dădu seama că băiatul alerga. Oftă. Era trist să te gândeşti că acest tânăr, de-abia intrat la vârsta adultă, alearga pentru a-şi scăpa viaţa.

Pentru că aceasta va fi rezultatul dacă va fi găsit vinovat de crime, iar băiatul ştia asta. Era doar o singură pedeapsă pentru uciderea unui bărbat sau a unei femei, spânzurătoarea.

Se auzi un mic strigăt de entuziasm, iar când privi în faţă, ochii lui Mark Rush erau fixaţi la orizont. Urmărindu-i privirea, Tanner

văzu o mică siluetă în depărtare, o formă subțire, ca un băț, ce părea să alerge din toate puterile.

— Haide! strigă vânătorul și amândoi dădură bice cailor.

Tanner călărea constant pe lângă urme. Era posibil ca băiatul să se fi gândit să-i ducă pe un teren accident pentru a-i doborî de pe cai. Dacă-i duceau spre o zonă mlăștinoasă, puteau să rămână blocați. Polițistul își ținea ochii în jos, dar nu vedea nici un semn de obstacole. Sărind și clătinându-se, călăriră sus pe un versant, apoi în jos de partea cealaltă. Acum puteau să-l vadă, încercând să ajungă la un crâng din vale.„La naiba!“ gândi el.„Trebuie să-l oprim înainte sau ne va lua ore să dăm de el dacă reușește.“ Dar nu era nevoie să se teamă.

În timp ce alergau, văzură că silueta se împiedică, cade, se rostogolește și zace pentru o clipă fără suflare. Apoi se ridică din nou și porni iar la drum, dar mai încet de data asta. Se părea că șchiopătează. Nu mai avea viteză, iar cei doi bărbați se simțiră destul de încrezători încât să încetinească la trap, pentru a-și proteja caii.

Călăriră ocolind într-o curbă pentru a îi ieși în față, stând pe cai între el și copaci. În timp ce aștepta și privea silueta nenorocită a omului care se clătina spre ei, Tanner simți din nou tristețe. Părea că este distrus. Părul îi era încâlcit și îi atârna ud din cauza căzăturii în zăpadă. Tunica și jachet ăi erau acoperite de alb, făcându-l să arate ca un monstru ciudat al iernii. Dar ochii îi erau plini de durere. Chiar și de la distanță Tanner putea să vadă asta.

— Am urmărit chestia asta? îl auzi pe vânător spunând uimit, de parcă și el ar fi simțit compasiunea pentru o viață distrusă. Polițistul încuviință și își lăsă respirația să-i curgă într-un fuior lung în aerul înghețat.

La câțiva iarzi de ei, Greencliff se opri și se uită la ei cercetându-i cu un chip încruntat ce părea gata să izbucnească în lacrimi. Când amândoi dădură pinteni cailor, dădu un pas înapoi, apoi își feri poala tunicii și își scoase pumnalul.

— Lăsați-mă în pace!

— Haide, Harold! Nu poți să mă înjughii. Tanner simți ridicolul cuvintelor chiar atunci când le spuse.

— Nu pot să mă întorc. Nu o voi face! Nu mai e nimic pentru mine acolo. Lăsați-mă să plec. Vă rog.... Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Lăsați-mă să plec.

— Știi că nu putem face asta, Harold. Trebuie să te ducem înapoi.

— De ce? Sir Baldwin nu are nevoie de mine...

— Să-l ia naiba pe Sir Baldwin, spuse Mark Rush de lângă Tanner. Nu putem să te lăsăm după ce i-ai omorât pe Alan Trevellyn. Cum vrei? Mort sau viu? În timp ce vorbea își trase arcul deasupra capului și verifică coarda.

— Allan Trevellyn? Tanner era sigur că observase oroare în ochii băiatului. Mort?

Arcul era gata. Mark Rush își alese fără grabă o săgeată apoi trase una și o puse în arc.

— Cumva ai vrut doar să-l sperii? De asta i-ai tăiat gâtul, precum ai făcut și bătrânei vrăjitore. Nu contează. Le poți cere iertare când îi vei întâni în iad.

Tanner privea cum băiatul stătea cu gura căscată, dar apoi, de parcă s-ar fi hotărât brusc, își aruncă pumnalul spre bărbați.

— Poți să-ți pui la loc arcul. Mă predau. Da. I-am omorât pe amândoi. Cuvintele erau spuse calm, dar cu ceea ce îi părea lui Tanner o sfidare obosită, dar fermă. Stătea răbdător în timp ce polițistul se dădu jos de pe cal și se duse la prizonier, legându-i brațele cu o funie, apoi îi luă pumnalul și arătă înapoi de unde veniseră.

— Haide, Harold. Să ne întoarcem.

Simon se uită la apropierea înceată a celor trei oameni, doi pe cai, iar unul clătinându-se ușor pe un picior, cu un sentiment de ușurare. Cel puțin nimeni nu era rănit. Greencliff nu reușise să înjunghie pe niciunul din cei care îl capturaseră.

Auzi scârțâitul zăpezii când Bastardul se apropie de el. La auzul unui oftat, Simon se întoarse surprins. Părea că nu i se potrivește. Din ceea ce observase la acest străin, părea să fie puternic și independent, nu genul care să aibă simpatie pentru un ucigaș și un proscris.

Observând privirea itendentului, Bastardul ridică din umeri, rușinat.

— Știu. E un criminal. Dar e tipul de băiat ușor de îndrăgit. Nu m-aș fi gândit că e capabil de crimă. Parea prea liniștit. Și e mai mult trist decât crud.

— Dar ai spus că ai găsit sânge pe pumnalul său!

— Așa am zis. Așa am zis. E posibil să fi fost în apărare?

Simon făcu o pauză și se gândi.

— Să se apere? Nu, nu cred. Ambele crime au fost din spate, amândoi aveau gâturile tăiate. Nu cred că ar fi putut fi uciși decât de un om care dorea să-i omoare. Nu înțeleg de ce ar fi în apărare. În orice caz ce nevoie de apărare avea împotriva unei bătrâne?

— Bătrână?

— Da. A ucis o bătrână în Wefford.

Simon deveni conștient de o încordare bruscă când omul se aplecă înaine și spuse:

— Cum se numea femeia, itendente?

— Cum se numea? Cei trei oameni erau acum aproape de ei, cel ce mergea pe jos chinuindu-se cu zăpada adâncă care zăcea sub coasta dealului, pășind încet și legănându-și brațele încercând să-și păstreze echilibrul. Se numea Agatha Kyteler.

Se auzi o inspirare bruscă din partea omului, iar Simon se întoarse ca să vadă că ochii îi erau plini de oroare în timp ce se uita la silueta ce se chinuia să vină spre ei.

— Agatha? Ai ucis-o pe Agatha Kyteler?

Itendentul icni.

— Bineînțeles! Trebuie să fii Bastardul de Beaumont!

— Da, eu sunt, dar cum...?

— Sunt prieten cu Sir Baldwin. Mi-a spus că ai stat la el. Sunt sigur că ar vrea să te revadă. Ai vrea să mergi cu noi înapoi?

Bastardul se uită dincolo de itendent spre centrul ținutului de mlaștini și când îl privi din nou zâmbi trist.

— Prietene, cred că ar fi o idee foarte bună să mă întorc cu tine, iar când mă voi îndrepta din nou spre coastă, cred că voi lua drumul folosit de toată lumea și voi evita scurtăturile! Ah! Au ajuns.

Întorcându-se Simon îi văzu pe bărbați intrând în cercul de pietre.

Acum putea să-l vadă din nou pe tânăr, iar Simon își dădu seama că nu se simte bine. Avea roșeața ca de febră și chipul asudat al unui convalescent. Oare asta era sau era doar vina? Era boala căpătată în timpul nopților petrecute afară în frig sau boala mai adâncă a cunoașterii faptelor sale, a prețului pe care trebuie să-l plătească acum că a fost capturat? Mâinile îi erau vinețiii, de parcă sângele i se oprise, iar itendentul își notă în minte să-i mai slăbească legăturile.

Ochii îi erau strălucitori și calmi, nu rușinați sau îngrijorați. Aproape păreau relaxați de parcă s-ar fi supus singur unui test și ar fi descoperit că e mai puternic decât se așteptase. Deși arăta murdar și neîngrijit, stătea mândru – precum Baldwin, gândi Simon. Mândru și arogant în certitudinea sa.

Băiatul se uită la el pentru o clipă, apoi peste umărul lui. Aruncând o privire rapidă în spate, Simon văzu că Bastardul se așezase lângă foc și punea pe el ramuri. Itendentul observă că băiatul încerca să-și controleze un fior și fără cuvinte îl conduse spre căldură, Greencliff ghemuindu-se și ținându-și mâinile legate spre flăcări cu un mic mormăit de durere. După un moment, Simon își trase pumnalul și întinzându-se îi tăie funia. Băiatul dădu din cap în semn de mulțumire înainte de a-și întoarce privirea spre foc,

Tanner își priponi calul înainte de a se alătura celor trei lângă flăcări. Stătu și se uită la prizonier pentru o clipă, apoi trase pumnalul lui Harold din cureaua sa și îl aruncă la pământ lângă itendent.

Uitându-se în sus, Simon îi văzu privirea serioasă – sau tristă? - și-l ridică. Trăgând lama din teacă văzu petele și le atinse cu unghia. Nu putea spune cu siguranță, dar semăna cu sângele uscat.

— A cui este sângele ăsta, Harold? întrebă el.

Ochii deschiși la culoare se uitară spre el, apoi în jos la cuțit pentru un moment cu un dezinteres aparent înainte de a ridica din umeri și a se întoarce din nou spre flăcări.

— A lui Trevellyn, probabil.

— A mărturisit crimele, spuse Tanner și se lăsă jos lângă itendent.

— De ce ai făcut-o, Harold? De ce i-ai ucis? întrebă Simon, încruntându-se la icnetul Bastardului.

Băiatul nici măcar nu se obosi să-i privească.

— Am vrut să plec. Voiam bani. Au refuzat să mi-i dea.

— Dar trebuie să fi ştiut că Agatha Kyteler nu avea nimic! Bănuiesc că Allan Trevellyn era bogat, dar ea nu avea nimic! De ce să o ucizi?

Dar nu mai reuşiră să scoată nimic de la el. Le ignoră întrebările, stând tăcut, cu faţa încordată, mâinile spre foc şi cu umerii adunaţi precum o barieră împotriva întrebărilor lor.

Capitolul 20

Era aproape întuneric când Jennie Miller intră în han şi se aşeză pe o bancă lângă intrare cu o oală de cidru. Era prea devreme ca să apară majoritatea oamenilor, dar erau deja câţiva bărbaţi stând în picioare şi vorbind şuşotit. Ştia de ce. Soţul ei aflase mai devreme că unii dintre oameni se întorseseră din urmărire. Aflaseră unde Harold Greencliff se ascundea. Se parea că va fi adus înapoi în curând.

Într-un mic sătuc precum Wefford asta era veste de prim rang. Neobişnuiţi cu entuziasmul normal din locuri mai populate sau mai aglomerate, unde numărul de călători care trecea aveau propriile greutăţi, Wefford experimenta prima sa crimă reală în zeci de ani şi afla, tototdată, că avea un gust amar.

Dar unde existau probleme, existau şi compensaţii: iar această chestiune nu era diferită. La urma urmei, nimănui nu-i va lipsi bătrâna Agatha prea mult. Speriase prea mulţi oameni după bârfele cotoroanţei de Oatway. Moartea sa cauzase mai multă zarvă decât orice altceva făcuse în viaţă fiind.

Când perdelele se feriră pentru a face loc unui om cu păr întunecat, încruntat şi nervos, se uită în sus cu interes. Figura îi era familiară, dar nu putea să-şi aducă aminte unde îl mai văzuse. Avea trăsături subţiri, pielea bătută de vânt şi păr întunecat şi des, încurcat la margini. Timid, stătea în spate lângă paravane de parcă i-ar fi fost frică să păşească pe podea. Nu prea înalt, părea îndesat, dar iute şi sprinten, semăna un pic cu calul soţului ei. Unde-l mai

văzuse înainte? Cumva fusese călare? Atunci îl recunoscu – era servitorul itendentului.... Cum îl chema? Era cel care rămăsese cu caii afară când cavalerul și itendentul veniseră să o întrebe despre ziua în care Agatha murise.

Întorcându-se repede pe banca sa, îi zâmbi și văzu o ușoară relaxare a încruntăturii sale. Lovind cu palma locul de lângă ea, îi făcu semn să se așeze, apoi atrase atenția hangiului.

— Ce vrei să bei? întrebă ea cu nevinovăție, iar el ceru o bere tare, așezându-se stângaci lângă ea.

— Nu ești tu omul care a venit împreună cu Sir Baldwin Furnshill și itendentul să mă vadă în cealaltă zi? spuse ea când berea ajunse și el luase o gură sănătoasă.

Hugh încuviință, ștergându-se la gură cu dosul mâinii. Chipul pierduse acum din descurajarea inițială. Aroma berii reparase o parte, dacă nu toată nepăsarea sa.

Era iritat. Până acum, i se spusese să ajute două servitoare (una destul de bătrână să-i fie mamă) la mutarea butoaielor din cramă, apoi Margaret îi ceruse să ajute un grăjdar, iar în cele din urmă, fusese însărcinat de un servitor arogant să-l ajute cu adăposturile din spatele grajdurilor unde ulii erau închiși în colivii.

Când se dusese la Margaret să-i cerșească un pic de bunăvoință, aceasta i-o tăiase scurt. Sigur că înțelegea că era supărată din cauza absenței continui a soțului său, dar asta nu era motiv să răbufnească pe el. La vederea lui, îi spuse foarte clar că se aștepta ca el să ajute oriunde era nevoie atât timp cât stăteau sub acoperișul lui Baldwin, și asta însemna orice credeau servitorii că le era de trebuință. După ce i se ordonă categoric să iasă și să ajute cu adăposturile pentru ulii, ascultase, dar apoi se asigură că nimeni nu-l mai vede, își înșeuă calul și se duse în sat pentru o seară de pace înainte de a i se cere să mai facă ceva.

Acum, în timp ce stătea și se încrunta supărat la oala sa, fu lovit de un sentiment de nedreptate. La urma urmei, era servitorul itendentului. Nu ar fi trebuit să îi ajute pe grăjdari – cavalerul ar fi trebuit să aibă destui oameni să aibă grijă de caii și de oaspeții săi!

Uitându-se la el, Jennie putea să vadă că era deprimat, și repede îi comandă o altă oală de bere. La urma urmei, dacă omul itenden-

tului nu știa nimic, mai ales când locuia la cavaler, Judecătorul de Pace al Regelui, atunci nimeni nu știa mai mult.

— Am auzit că-l aduc înapoi pe tânărul Greencliff, spuse ea încercând marea cu degetul. Ce păcat. E un tânăr așa de drăguț.

— Da. Ar trebui să ajungă mai târziu în seara asta sau mâine dimineață în zori.

— Stăpânul tău? E cu ei?

— El îi conduce, spuse Hugh ursuz, apoi reveni la privirea sa întunecată pe care o arunca oalei de bere. Se pare că toți cred că Greencliff e mort, totuși. A stat atât în zăpadă, încât e improbabil să mai trăiască.

— Oh. Sarah tăcu pentru o clipă, apoi întrebă:

— Dar ea? Soția franceză a lui Trevellyn?

Hugh se uită la ea fără să înțeleagă, întrebându-se despre ce vorbea.

— A? Ce, văduva? Ce-i cu ea?

— Nu știai? Avea o aventură cu Greencliff. De asta el stătea cu calul ei când s-a dus s-o vadă pe vrăjitoare. Își ajuta amanta, având grijă de calul femeii cu care avea o aventură. Cred că ea a omorât-o pe bătrâna Agatha cât el îi ținea calul!

Când micul grup intră în oraș a doua zi dimineață, Simon fu bucuros să-i vadă pe Baldwin, Edgar și Hugh stând afară din han peste drum de temniță.

— Ai grijă de el, Tanner, spuse și descălecă ducându-și calul lângă micul grup de oameni care stătea pe peticul de pământ curățat, ce se vedea roșu acolo unde zăpada fusese măturată.

— Deci, itendente, ai avut succes, spuse cavalerul zâmbind și arătând cu capul spre omul dus în mica temniță, apoi surprins:

— John! Am crezut că ai plecat spre Gasconia de acum câteva zile.

Tocmai voia să-i întrebe despre urmărire și despre cum s-au întâlnit, când observă privirea înfrigurată a lui Simon și chemă hangiul. În curând, vin cald cu mirodenii fu adus, aburul ridicându-se din lichid, iar mirosul din amestecul îndulcit cu mirodenii îl făcu pe itendent să saliveze. Luând cana recunoscător, o prinse

între palmele sale și suflă deasupra să o răcească un pic, apoi luă o gură din băutura fierbinte în timp ce Bastardul primi o altă oală de la hangiu.

— Și, surprinzător, este în viață! spuse Simon, dând glas gândurilor cavalerului care se uita după cei ce intrau în temniță. Dar se pare că eu aproape am murit de frig.

Mark Rush li se alătură și cu toții intrară în han.

După plăcerea oferită de revederea oamenilor care se întorseseră. Simon îl văzu pe Baldwin că se scufundase într-o reverie melancolică. Judecătorul de Pace se întreba dacă își va vedea în curând șerbul, acest băiat, spânzurat în piață pentru crime. Cu siguranță nu era plăcut, gândi Simon, să vezi ultimul membru al unei vechi familii de pe moșie să aibă un sfârșit atât de josnic. Mai bine ar fi murit în pădure sau în mlaștini. Într-un fel, poate ar fi fost mai bine dacă Greencliff s-ar fi împotrivit și ar fi murit cu o săgeată în cap. Cel putin ar fi existat o finalitate la această problemă. Acum va exista o judecată, cu băiatul încercând să se apere – deși cum ar fi putut Simon nu-și putea închipui. Toate dovezile indicau spre el.

În timp ce cavalerul cerea mai multe băuturi, cu o sprânceană delicat ridicată la viteza cu care bărbații își terminaseră primul rând, Simon se aplecă înainte pe coate și făcu semn cu capul spre gascon.

— Prietenul tău știe mai multe despre ziua în care Trevellyn a murit, dar și despre ziua în care Agatha Kyteler a fost ucisă.

— Da? spuse Baldwin, uitându-se la Bastard, care privi întrebător. John? Simon spune că ne poți ajuta cu moartea doicii tale și cu cea a negustorului. E adevărat?

Înainte ca gasconul să răspundă, Simon îl fixă cu o privire scânteietoare.

— Fii atent ce răspunzi, John. Prietenul tatălui tău a crezut că tu ai putea fi ucigașul

Bastardul se uită la el, apoi la cavalerul rușinat.

— Ai crezut că eu am făcut-o?

Foindu-se inconfortabil, Baldwin făcu o grimasă.

— Părea ciudat că erai cu bâtrâna când ...

Râzând, Simon se distra la vederea stingherelii prietenului său.

— Stai liniștit, Baldwin. Oricum, are un alibi, chiar dacă nu-l aveam deja pe Greencliff. Rush l-a văzut pe Bastard pe drum în amurgul acelei zile, departe la sud de Wefford.

— Ce știi de aceste omoruri, John? întrebă cavalerul.

— I-am văzut pe amândoi înainte de a muri.

— Pe amândoi?

— Da. Când am plecat marți dimineață, m-am dus la Agatha, așa cum am spus. Ți-am povestit despre fuga din Acra, dar nu și ultimul detaliu. Agatha mi-a spus chiar ea însăși. Mama voia să mă scape, așa că s-a dus la bărci pentru a cere un loc. Știi mai multe decât mine, sigur, dar se pare că era o nebunie. Bărci peste tot, iar toți marinarii cereau sume uriașe pentru a-i salva pe oameni. Mama m-a dus în tot portul, cerând ajutor, dar nimeni nu a ajutat-o. Apoi crezu că a găsit una. Nava lui Trevellyn.

— Căpitanul era bucuros să o ia, a spus el. Mai mult decât bucuros. Dar apoi și-a spus prețul. Nu bani, nu bijuterii, pe ea. O voia pe ea! Își bău vinul posac, dar apoi zâmbi într-o parte. Mama i-a refuzat oferta binevoitoare și a întrebat dacă acceptă un preț mai rațional, dar el insistă. Mama plecă fără să reușească. Anne de Tyre, mama mea, făcea parte dintr-o familie importantă, și nu cred că putea înțelege cât de josnică devenise situația. Oricum, m-a dat doicii mele, și a implorat-o să mă ducă la casa tatălui mea. Aceasta era Agatha.

— Ca să scurtez povestea, a reușit să ajungă la bord și a refuzat să se dea jos. Avea tot ce îi mai rămăsese din averea mamei mele, și acesta a fost prețul. Ai văzut casa lui Trevellyn? Cred că multe din pietrele din ziduri au fost cumpărate cu bijuteriile mamei mele. Un gând deprimant, nu?

— Ce s-a întâmplat cu mama ta? întrebă Simon.

— A murit, sper, spuse Bastardul scurt, iar Baldwin îi aruncă o privire itendentului pentru a-l opri să mai întrebe și altceva. E destul timp mai târziu, gândi cavalerul, pentru explicații privind ororile capturării asediaților din Acra, violurile multiple, omorurile încete și dureroase – sau, și mai rău, o viață în sclavie, deținut de un negustor gras sau de un prinț. Mai bine, așa cum spunea Bastardul, era ca biata femeie să fi murit repede. Poate

că era în Templu când s-a prăbușit, zdrobindu-i pe toți cei ce nu au putut să scape împreună cu protectorii lor, ultimii cavaleri templieri ai Pământului Sfânt. Au fost îngropați cu tot în acel mormânt imens.

— Ai zis că inelul pe care-l purtai era dovada poziției tale? întrebă Baldwin.

— Rubinul? O, da. Tata i l-a dat mamei mele, ea i l-a dat Agathei, iar doica mea l-a folosit ca să dovedească cine eram când m-a dus la tatăl meu.

— Nu-l porți...

— Nu, l-am dat Agathei când am văzut-o marți.

— I l-ai dat ei?

Supriza din vocea cavalerului îl făcu pe Bastard să privească în sus la el.

— Da. Nu era bogată și am crezut că o să-i fie de ajutor. I l-am dat ca un simbol al amintirii pe care i-o va purta mereu familia mea. Acum... Ei bine, acum mă întreb dacă din cauza asta a murit.

— Ce vrei să spui?

— Poate că Greencliff a văzut inelul și a ucis-o pentru el. Poate că a murit din cauza cadoului meu.

Baldwin își desfăcu punga și scoase inelul, așezându-l pe masă înaintea Bastardului, ai cărui ochi se măriră în timp ce se uita la el.

— Dar... Cum l-ai găsit?

— Nu a fost furat. Greencliff nu l-a văzut – sau nu i-a păsat. L-am găsit în casa ei după ce a fost omorâtă.

Gasconul îl luă cu gingășie și îl studie pentru o clipă.

— E o ușurare, cred, spuse el în cele din urmă și i-l dădu înapoi lui Baldwini. Cel puțin știu că nu am fost eu responsabil pentru moartea ei.

— Sunt sigur că nu ai fost, spuse Baldwin. Dar inelul e al tău. Ia-l.

— Nu. Să fie îngropat cu ea. Nu avea nimic altceva. Cel puțin astfel ajutorul dat mie va fi mereu cu ea. Baldwin încuviință și îl puse înapoi în punga sa.

— De ce te-ai dus să o vezi? întrebă Simon gânditor. Doar ca să-i dai inelul?

— Nu am nici un motiv să ascund motivul. Mulți ani am jurat că voi găsi femeia care m-a salvat, să-i mulțumesc și să aflu mai multe despre mama mea. Dar de unde să fi început? Părăsise curtea tatălui meu când am fost înțărcat, cu mulți ani în urmă. Unde se dusese părea un mister, dar apoi a sosit o scrisoare.

— O scrisoare?

— Da. Spunea că Agatha Kyteler era aici. Imediat ce am aflat, am pornit să o găsesc. Nu mi-a luat mult timp. Se lăsă pe spate în scaun de parcă asta ar fi explicat totul.

Acum Baldwin fu cel care se întinse în față.

— Scrisoarea, spuse el, de la cine era?

— Nu trebuia să aflăm, spuse Bastardul zâmbind, apoi ridică din umeri. Nu era semnată, dar venea din Anglia, atât am putut afla de la mesager.

— Și mesagerul a venit din...

— A venit dintr-un oraș de lângă Bordeaux, dintr-o familie bogată. I-am întrebat. Mi-au spus că a venit împreună cu o scrisoare de la fiica lor, cu o notă cerându-le să mi-o trimită mie.

Cavalerul cugetă, acoperindu-și cu mâna dreaptă pieptul și odihnindu-și bărbia în palma stângă în așa fel încât îi acoperea gura. Aruncând o privire rapidă Bastardului care stătea imperturbabil sorbindu-și vinul, spuse:

— Mai e ceva, nu? De ce ai dispărut? Și de ce te-ai dus spre mlaștini?

Bastardul le explică că se gândise că ar ajunge mai repede, dar apoi se opri. Cu un râset scurt, își lăsă oala jos. Uitându-se în sus, îl privi pe cavaler, punându-și mâinile pe bancă de o parte și de alta a lui.

— Nu am nici un motiv să nu vă spun acum, domnule. Acum că băiatul a recunoscut crima. Mărturisesc! Cât am stat cu tine în noaptea aceea mă gândeam să-l omor pe Trevellyn!

— Ce? spuse Simon ridicându-se drept și vărsându-și băutura din cauza surprizei. De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Simon, nu ai ascultat nimic din ce a spus omul? spuse scurt Baldwin. Apoi spre Bastard,

— Deci, ai fi omorât pe omul care a cauzat moartea mamei tale. Ce te-a oprit?

— Agatha nu era deloc așa cum mi-am imaginat. Era înverșunată și crudă, tot ce voia era să se răzbune. Dar când am început să mă gândesc, nu prea avea sens. Oare omul ar fi putut să-și aducă aminte de mama mea? Probabil că pentru el nu era decât un alt refugiat. Și nici măcar nu a atins-o. Ea a decis să nu plătească prețul cerut, dar de fapt el nu i-a făcut nimic! Sub privirea serioasă a cavalerului, zâmbi rușinat. Nu știu, domnule, dacă ai fost în poziția de a avea control asupra refugiaților. Eu da. Știu ce ușor e să profiți când ai o asemenea putere, puterea de a da sau a lua viața.

Baldin încuviință.

— Deci alegerea nu a mai părut așa ușoară când ți-ai dat seama ce dorea Agatha de la tine?

— Nu. Nu a fost deloc ușoară. Dar un lucru era ciudat.

— Care?

— Niciodată nu dorise ca mesajul să-mi fie trimis. A venit de la un prieten de-al ei, și nu a fost ideea Agathei.

— Ești sigur de asta?

— O, da. Am întrebat-o pe Agatha. A fost surprinsă să mă vadă luni când i-am explicat cine eram. Nu se aștepta să mă mai vadă vreodată.

— Și ți-a spus toate astea în acea luni?

— Da, domnule. Unele mi le-a spus mai târziu, marți, când m-am dus să-mi iau rămas bun. M-am gândit să mă întorc acasă și să-l las în pace pe negustor. Făcusem ce mi-am propus. I-am dat inelul și am aflat mai multe despre mama mea. Dar când mi-a cerut să-l omor pe Trevellyn, luni, trebuia să îmi las timp de gândire. Mi-a spus că e răzbunare pentru ceea ce îi făcuse mamei mele. M-am gândit și am luat o decizie: nu puteam.

— Și ai lăsat-o în viață marți? Nu ai mai văzut pe nimeni acolo?

— Nu, nu era nimeni din câte am văzut eu.

— Dar când ai plecat? În ce direcție te-ai dus? De-a lungul potecii ei?

— Nu, am plecat printre copaci. Agatha mi-a spus că adesea vin oameni la ea și aș putea să-i gonesc! Mi-a cerut să stau ascuns și așa am făcut!

— Când te-ai întors de la ea ai văzut pe cineva?

— A, da. Întorcându-mă am văzut o femeie. Zâmbi. Era doamna Trevellyn. Agatha mi-a spus! Credea că e chiar amuzant. Femeia venea adesea să o vadă, spunea ea, și i se părea amuzant. Alan Trevellyn dorea copii, dar soția sa nu.

Simon îl auzi pe prietenul său inspirând.

— Dar am crezut... Cumva doamna Trevellyn ți-a trimis scrisoarea despre Agatha?

— Da. Cred că a auzit de mine de la bătrâna doamnă și a crezut că îi pot aduce mângâiere în ultimii ani.

— Spui că Agatha voia să-ți răzbuni mama? spuse Baldwin.

— Da. Dar nu puteam. O, l-am văzut pe om, și nu mi-a plăcut de el, dar asta nu era motiv să-l omor, cât despre mama mea... sunt soldat. Am văzut ce se întâmplă când un oraș este cucerit și am luat parte la așa ceva. Cum aș putea condamna sau ucide un om pentru că a profitat de poziția sa, când și eu am făcut la fel? Nu, am hotărât să-l las în pace.

— Și ai plecat?

— Da. Ea mi-a cerut.

— E interesant că un om pe care dorea să-l omori a fost ucis câteva zile mai târziu, spuse Baldwin gânditor, iar Bastardul încuviință și ridcă din umeri.

— Nu am nimic de ascuns. E chiar mai ciudat decât crezi. Le explică despre întâlnirea cu Trevellyn la han, ambuscada și vizita sa la casa negustorului. A încercat să mă biciuiască, iar eu nu mă așteptam la asta, dar cred că era obișnuiat să biciuiască oamenii care nu-i făceau pe plac: servitorii, poate chiar și marinarii. A lucrat în est, poate a condus o galeră pentru o vreme... Nu știu. Oricum, lovitura m-a nimerit în spate în timp ce mă aplecam și asta m-a înfuriat la culme.

Ochii i se încețoșară în timp ce-și amintea lovitura care îi șterse spinarea, gata pentru următoarea, și când vorbea, revedea totul în minte: felulî n care durerea îl străpunsese precum tăietura unei lame, felul în care sărise în față înainte ca negustorul să atace din nou. Nici măcar nu-și scosese sabia, mânia și durerea erau prea intense. Cum mânerul biciului veni în față din nou, Bastardul lovi cu pumnul înzăuat și-l nimeri în obraz și în tâmplă, doborându-l precum un pom sub topor.

Când negustorul își reveni, Bastardul era deja din nou calm, dar Trevellyn nu știa asta. Tot ce putea vedea era lama grea a săbiei la gâtul său. Atunci gasconul îi spuse cine era și văzu teroarea apărând în ochii mici și negri.

— A crezut că sunt o fantomă, spuse el. Era împietrit de groază la vederea mea. Râse scurt. Nu știa ce credea că e mai rău: că am venit din trecutul lui îndepărtat sau că i-am înfrânt oamenii!

— I-ai făcut altceva? Întrebă Baldwin.

Bastardul se uită la el și râse.

— Ce? Să-i tai gâtul, vrei să spui? Nu, prietene. Mă tem că nu! L-am lăsat acolo când am auzit unii din oamenii lui venind și am plecat înapoi la Wefford. A doua zi dimineață am plecat spre sud. Eram bucuros că Trevellyn nu va mai încerca ceva. Începu să descrie călătoria sa spre sud și atacurile haitei de lupi.

Când termină, Simon se lăsă pe spate în scaun și se uită la prietenul său.

— Ei bine? Se potrivește cu ceea ce știm noi, nu?

— Da, spuse Baldwin gânditor. Iar acum că Greencliff a mărturisit, chestiunea asta s-a încheiat, nu?

Capitolul 21

Odată ce trecură de Crediton și se îndreptau spre drumul șerpuitor ce ducea la nord spre Triverton, Simon încercă să rupă tăcerea deprimantă.

— Știai că încă avea cuțitul cu el?

— Ce? Chipul lui Baldwin era nedumerit.

— Am spus: cuțitul – încă îl avea cu el. Încă mai avea sânge pe el.

— A, vrei să spui Greencliff. Nu, nu știam. Se întoarse la cercetarea melancolică a copacilor din față.

— Baldwin? încercă Simon. Baldwin!

— Ce e? întrebă cavalerul iritat

— Ce naiba ai pățit?

Cavalerul zâmbi cerându-și iertare la auzul exasperării din vocea lui. Părea ca și cum era gata să nege orice grijă, dar apoi,

după o scurtă privire împrejur, văzând că Edgar și Hugh erau ceva mai în spate și că Mark Rush era cu puțin în fața lor, își coborî vocea conspirativ și se aplecă spre itendent.

— Mi-e greu, prietene. Cred că aș... Nu, nu e bine... Am impresia că ar putea fi... Ei bine acum ... Deoadată se întrerupse, iar Simon aproape izbucni în râs la priveliște. Avea în față un brav și dârz cavaler care rămăsese fără cuvinte. Ochii săi îi întâlniră pe ai lu Simon, iar itendentul văzu în ei ceva asemănător cu panica.

— Și ea ce zice?

— Nu am... De unde ai știut?

De data asta, Simon chiar râse.

— Baldwin, chiar credeai că puteai ține secret? Dumnezeule din ceruri! Prima dată când ai văzut-o semănai cu un cocoș în fața unei găini. Era limpede la ce te gândeai...

— Haide, Simon, nu mă face să mă înroșesc, murmură cavalerul.

— Deci nu i-ai spus nimic?

— Cum aș fi putut, după moartea soțului ei?

— Baldwin, cel puțin ar trebui să o cunoști mai bine. S-ar putea nici măcar să nu se gândească la tine. Dacă nu îi arăți că ești interesat de ea, cum și-ar putea da seama?

— Tu ți-ai dat seama!

— E diferit. Eu te cunosc.

Cavalerul digeră vorbele lui Simon pentru o clipă.

— Dar ce ar trebui să fac? Nu pot să mă duc acasă la ea și să-i spun: „Bună, doamnă Trevellyn, vrei să fii soția mea acum că soțul tău a fost ucis?“

Itendentul oftă.

— Uite, spuse el, trebuie să găsești căi de a o cunoaște. Căi de a rămâne singuri așa încât să puteți vorbi. Poate o iei la vânătoare cu uliul sau doar la o plimbare călare.

— Așa ai câștigat-o pe Margaret? întrebă cavalerul, cu ochii umbriți de neliniște și îndoială.

— Nu, pur și simplu l-am întrebat pe tatăl ei.

— Ei, n-ar trebui și eu...

— Nu, Baldwin. Margaret era o tânără fată. Tu încerci să cucereşti o femeie, una care e sigură pe ea, are propria gospodărie, propriul pământ şi propria avere. Trebuie să o cucereşti pe ea, nu pe rudele ei.

— O, înţeleg.

— Atunci de ce eşti aşa îngrijorat?

— Mai bine m-aş duce într-o bătălie decât să intru în rolul ăsta, prietene. De asta!

Simon râse, dar chipul îi deveni serios pentru o clipă în timp ce se uita înainte cu o expresie gânditoare, muşcându-şi buza.

— Nu suntem prea departe. Haide, te las la ea acum.

— Nu, Simon, nu cred...

— Haide, Baldwin. Bătălia! râse itendentul şi spre nefericirea cavalerului se întoarse spre servitori şi strigă

— Hugh! Edgar! Mergem la casa Trevellyn înainte de a ne întoarce la Furnshill.

Itendentul încă zâmbea în timp ce călăreau în susul dealului spre conacul Trevellyn, iar umorul nu-i dispăruse când bătu în uşă cu pumnul. Doar mai târziu, după ce intrară, îndoielile începeau să-l năpădească, dar gândul se născuse de când se deschise uşa, restul fu doar perioada de gestaţie.

Când uşa se dechise, Simon se găsi în faţa unei servitoare drăguţe, o tânără subţire de vreo douăzeci de ani cu sâni obraznici şi un zâmbet nerušinat. Chipul era încadrat de un păr şaten ondulat, iar buzele i se despărţiră într-un zâmbet imediat ce-l văzu. Simon îşi duse prietenul spre sală unde amândoi aşteptară pe doamna casei să apară. Servitorii aşteptau cu caii în grajd, ocupându-se de hrănirea lor.

La apariţia Angelinei Trevellyn, Simon se uită la Baldwin aşteptându-se să-l vadă păşind înainte, dar văzându-şi prietenul transfigurat, făcu el un pas înapoi. Cavalerul părea că avea gura cusută, stând ca într-un vis în timp ce ea se apropia, iar Simon fu încântat de felul în care chipul femeii se schimbă la vederea lui Baldwin. De parcă trăsăturile ei se luminaseră de o strălucire subtilă, iar pasul i se mări nerăbdatoare să se afle în apropierea cavalerului.

Uitându-se la ea, Simon simți o plăcere caldă. Nu era doar încântarea ei evidentă la vederea lui Baldwin, dar și privelișteа unei femei aflate la apogeul tinereții sale. Nu avusese parte de greutăți. Chipul, corpul, toate erau compuse din curbe dulci. Sub tunica albastră trupul i se mișca cu grația și eleganța unui pursânge arab, toată energia atent controlată. Părul îi era prins la spate astăzi și nu avea capul acoperit, scoțând în evidență fruntea lată fără riduri, deasupra sprâncenelor înguste. Ochii fură cei care îi captară interesul.

Lui Simon i se păreau bucăți gemene de smarald, lucind în lumina focului, nu cu aroganță rece, ci cu o bucurie caldă și calmă. Încrezătoare, radia o sexualitate distinctă și deliberată și până și lui Simon îi fu greu să-și ia ochii de la ea.

Își păstra privirea asupra cavalerului, de-abia observându-l pe itendent, și îi duse la scaunele din fața focului. Apoi ceru vin și atunci când servitoarea se întoarse cu un ulcior și trei căni, privirea lui Simon se înăspri. Atunci ideea prinse rădăcini.

Deodată întreaga cameră păru plină de risc și pericole, iar căldura primirii lor goală. Ochii itendentului se umbrir pentru o clipă în timp ce-și aducea aminte de fiecare moment de când el și cavalerul intraseră în acest loc, apoi se concentrară din nou asupra prietenului său. Acesta vorbea cu ea și se bâlbâia în timp ce o invita la o vânătoare cu ulii. Itendentul o privi pe servitoare când aceasta se îndrepta spre ușă, după ce le umpluse cănile. Luându-și-o pe a sa, se ridică în picioare.

— Mă scuzați, doamnă, dar cred că e un pic prea cald aici. Voi ieși la aer, spuse el, deși cei doi nu-i dădură prea multă atenție. Părăsind camera prin paravane, văzu fata intrând în cramă și repede se luă după ea.

În camera mică, plină de oale, ulcioare și butoaie, o văzu pe servitoare umplându-și o oală cu bere. Când intră, ea se întoarse repede, apoi, văzând cine este, îi zâmbi, aruncând și o privire la ușa din spatele lui.

— Voiam să vorbesc cu tine. Cum te cheamă?

Ochii îi priviră în jos cu o sfială prefăcută.

— Mary, domnule.

— Pari o fată fericită, Mary.

— Mulțumesc, domnule. Este o casă fericită.

— Este acum, nu?

— Acum, domnule?

— Când am venit prima dată aici, erai diferită, știi?

Degetele-i începură să se joace cu cordonul ce atârna de la gâtul tunicii.

— Nu înțeleg, domnule.

— O, ba cred că da, Mary. Cred că da. Se așeză pe un butoi. Te bătea adeseori? Și presupun că nu era singurul lucru pe care-l făcea, nu?

— Să mă bată? Ochii i se măriră pe chip în timp ce se uita la el nu plini de confuzie, ci de o adâncă înțelegere.

— Când te-am văzut prima oară, erai o fătucă neliniștită, timidă și înfricoșată. Dar acum nu, de când a murit. Nu de când a încetat să te mai lovească, nu? Dar soția lui? O bătea și pe ea? Nu părea prea tristă când a aflat de moartea lui?

— Nu, nu eram.

Se întoarse pe loc. În ușă era Angelina Trevellyn.

— Poți pleca, Mary. Când fata o luă din loc, ușurată că a scăpat, doamna se întoarse din nou spre itendent. Ei? Vrei să mă interoghezi aici sau în sală? Luă un ulcior, îl umplu cu vin și făcu semn spre ușă cu mâna.

Intrând în cameră, itendentul îl văzu pe Baldwin stând în fața focului, cu spatele la el și uitându-se spre ușă plin de speranță. Văzându-l pe Simon, rămase un pic dezamăgit, dar apoi zâmbi. La vederea doamnei Trevellyn din spate, chipul i se limpezi și zâmbi din nou.

— Ia loc, te rog, Baldwin, spuse ea și îi arătă lui Simon un alt scaun înainte de a le umple oalele cu vin. Trebuie să vă spun ceva; lucruri care ar putea să nu vă placă.

Ochii cavalerului se îndreptară spre ea, apoi spre Simon, întunecați și suspicioși. Angelina continuă calm, luând loc și lăsându-și mâinile în poală cu o încercare aproape deliberată de a-și păstra cumpătul.

— Prietenul tău e foarte șiret, Baldwin. A observat schimbarea din casa mea de la prima vizită. Nu e surprinzător, dar ar fi trebuit

să-ți mărturisesc mai devreme. Nu a fost corect să te las să crezi că... Făcu o pauză. Respirând adânc, continuă.

— Oricum, are dreptate să creadă că suntem mult mai fericiți acum. Soțul meu, Baldwin, era un monstru! Era o brută. M-a luat când eram tânără și m-a forțat să mă căsătoresc cu el. Și-a instruit bine servitorii și îi bătea ori de câte ori era nemulțumiți de el, dar și pe mine m-a tratat la fel! Mă lovea de parcă eram unul din grăjdarii lui! Când avea chef, mă ignora și lua servitoarele în pat – iar ele nu îndrăzneau să refuze, la fel cum eu nu îndrăzneam să mă plâng.

Baldwin se uită la ea în tăcere, dar Simon era sigur că privirea sa era plină de durere.

— Așa că, prietene, continuă ea, când i-ai găsit corpul, cred că nimeni de aici nu s-a întristat. O, nu! Cum am fi putut?

Aplecându-se înainte, itendentul se uită la ea cu atenție, dar ea își păstră ochii lăsați în jos, refuzând să-i întâlnească privirea.

— Doamnă Trevellyn, de ce ai mai stat cu el? Ai fi putut să-l părăsești și să te întorci acasă din nou.

Auzind aceastea, se uită în sus cu privirea plină de o tristețe inconfundabilă.

— Oare aș fi putut? Cum? Casa mea e in Gasconia, un pic mai la sud de Bordeaux, deci da, sunt englezoaică, la fel ca orice alt gascon. Iar tatăl meu mereu a fost loial regelui englez, așa că aș fi putut să mă întorc acasă. Dar când soțul deține nave și îi știe pe toți din porturi, cum aș fi găsit un loc pe navă? Și chiar de-ar fi existat cineva să mă ia, cum aș fi putut plăti? Soțul meu, suna de parcă ar fi vrut să scuipe cuvântul, avea control asupra tuturor banilor. Nu mi-a dat voie să-mi păstrez nici măcar bijuteriile. O, nu. Nu aveam cum să plec!

— De ce ai fost de acord să te căsătorești cu el?

— Nu am fost. Vocea i se stinse și capul îi căzu în piept, extenuată. Cum m-aș fi putut căsători cu un om ca el? Nu! Ne-a capturat pe mine și pe părinții mei când călătoream din Normandia spre casă. Ne-a luat toată marfa, tot, și apoi a început să se târguiască cu tatăl meu. Mă lua în schimbul a jumătate din marfă. Am fost vândută precum un sclav! Așa sunt tratați toți ostatecii: fie că e fiica unui negustor sau regele unei provincii, toți sunt tratați la fel.

Dând din cap, Simon se uită la ea. Era destul de des întâlnit ca un om să fie deținut până când se plătea răscumpărarea, iar dacă tatăl ei a văzut oportunitatea de a primi înapoi jumătate din încărcătură, plătind restul ca pe o zestre, a considerat că a făcut o afacere bună.

— Înțeleg, doamnă. Îmi puteți spune ce s-a întâmplat în noaptea în care soțul dumneavoastră a dispărut?

— Simon, doar nu crezi că a avut ceva de-a face cu uciderea soțului său?

Uitându-se la prietenul său, itendentul se întristă văzându-i suferința din privire. Dădu din cap grav spre Baldwin apoi se întoarse încă o dată spre femeie.

— Doamnă?

Privirea ei o întâlni din nou pe cea a itendentului, apoi vorbi simplu, așteptând să fie crezută.

— Eram pe afară și mă plimbam. Se pare că soțul meu a intrat în casă alergând. Voia să vorbească cu mine și-i întreba pe toți servitorii pe unde sunt. Când au spus că nu știu, i-a bătut pe doi din ei, inclusiv pe biata Mary, servitoarea mea. Apoi ieși afară din nou ca o furtună. Am intrat înapoi în casă după vreo oră și mi-am petrecut seara încercând să calmez servitorii. Când nu a a apărut, nu mi-am făcut griji. Adesea se ducea pe la hanurile de aici. Băutura îl făcea de obicei violent față de mine, dar când se ducea la han de obicei era atât de beat încât atunci când se întorcea nu îmi mai putea face nimic.

— Și a doua zi dimineață?

— M-am trezit ca de obicei. Nu era cu mine în pat, dar nu era un lucru neobișnuit. Am fost surprinsă, totuși, când am aflat că nu dormise în solar. Când era incapabil să ajungă acolo, îl găseam aici, întins pe o masă sau pe o bancă. Nu mi s-a părut foarte ciudat, nu când am văzut câtă zăpadă căzuse peste noapte. Aș fi trimis un om să întrebe în sat, dar troienele erau prea adânci. Am fost surprinsă când am văzut că ați ajuns aici.

— Spuneți-mi, doamnă. Când Agatha Kyteler a murit, unde erați în acea zi? Nu sunteți însărcinată și nici nu aveți copii, nu?

— Da. Noi... noi nu am fost binecuvântați cu copii.

— Și atunci de ce vă aflați la moașă?

Chipul i se ridică într-o manieră ușor arogantă.

— Nu pot să vă spun. Nu am ucis-o eu. Sau soțul meu!

Simon îi susținu privirea pentru un moment foarte serios.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Nu vă voi obliga. Dar aș vrea să știu. Ați văzut pe cineva în acea noapte? În noaptea în care soțul dumneavoastră a dispărut. Era cineva aici?

Păru să devină mai palidă în timp ce se uita la el, cu ochii mari. Buzele-i dădeau impresia că ascund o frică secretă în timp ce spuse:

— Nu.

În acel moment, Baldwin se ridică și se înclină.

— Doamnă, cred că ar trebui să vă lăsăm acum. Îmi pare rău că v-am cauzat suferință. Simon, hai. Trebuie să plecăm.

Itendentul se ridică și merse spre ușă în spatele cavalerului impasiv. La paravane se întoarse ca să-și ia rămas bun de la femeie, poate chiar și să-și ceară scuze, dar când îi surprinse privirea, se răsuci și plecă.

Trăsăturile îi erau contorsionate de ură, și toată era concentrată asupra lui.

Aproape ajunseseră la ușa casei lui Greencliff când Baldwin se întoarse spre itendent.

— Simon, doar nu crezi că este implicată. Cum ai putea crede...? La urma umei, Greencliff a mărturisit.. Și e prea frumoasă ca să fie o ucigașă. Doamne! De ce ai fost așa de dur față de biata femeie?

— Baldwin, oprește-te! Calmează-te. Simon se uită la prietenul său, iar cavalerul putu să-i observe nefericirea. Baldwin era împărțit între puternica atracție față de femeie și prietenia sa cu itendentul, dar deși loialitatea față de Simon era imensă, totuși era impresionat și de Angelina Trevellyn. Din cauza asta simțea aproape dezgust pentru Simon după interogarea la care tocmai fusese martor. Chiar și așa, semnele de nefericire de pe chipul prietenului său îl conviseră să tacă și să aștepte explicația.

— Uite, știm că era acolo. Era cu vrăjitoarea în ziua în care biata femeie a fost ucisă, după ce Bastardul a plecat. Nu vrea să spună de ce. Știm că își ura soțul – nu ascunde acest fapt, nu? Nici

măcar servitorii nu erau cu ea când soțul i-a dispărut, din câte am înțeles.

— Simon, pentru numele lui Dumnezeu! Nu poți crede așa ceva! Cum ar putea o femeie ca ea să ucidă? Nu e posibil – e o nebunie!

— Ascultă-mă, prietene. Știi prea bine că au existat femei luptătoare, femei care puteau să ucidă, sau să poarte un război. Știi asta. De ce doamna Trevellyn ar fi diferită?

— Dar, Simon...

— Îți aduci aminte cum era corpul soțului ei? Zăcând de parcă ar fi fost întins? Îți amintești că parcă s-ar fi rugat? Nu ar fi putut să-l pună pe Greencliff să-i taie gâtul când el o implora să nu-l omoare?

— Dar, Simon! Nu poți crede asta! O femeie ca ea... Prin oroarea sa, Baldwin își dădu seama că prietenul său stăruia, cu chipul încordat și ochii strălucitori.

— Baldwin, nu știu, nu știu! Asta e problema! Trebuie să mă asigur că e nevinovată de crime.

— Dar ai spus că Greencliff a mărturisit.

— Da și avea un cuțit cu sânge pe el, dar chiar și așa, ar fi putut avea ajutor... Sau poate ar fi ajutat pe altcineva, Nu știu. Tot ce știu e că ea este implicată cumva. Nu știu cum sau de ce, dar sunt sigur că știe ce s-a întâmplat, Baldwin. Trebuie să aflu ce a făcut. La fel și tu!

Margaret era îngrijorată de chipurile celor doi. Așteptase întoarcerea lui Simon ca pe o ocazie plină de bucurie, nu una nefericită ca asta. Cei doi bărbați de abia vorbeau.

Intrară în sală împreună, dar imediat Baldwin murmură ceva că vrea să-și schimbe hainele umede din călătorie și îi lăsă singuri. Simon stătea și se uita după el, apoi oftă și se lăsă să cadă pe o bancă.

— Simon, ce s-a întâmplat?

Îi explică pe scurt, povestindu-i de vizita de la doamna Trevellyn și de concluziile sale. Margaret îl ascultă cu durere. Putea să înțeleagă sentimentele cavalerului, care părea în cele din urmă

să-și fi găsit femeia ideală, pentru a-i fi sugerat apoi de prietenul său că ar putea fi implicată într-o crimă – sau chiar două.

Când ușa se deschise, își ridicară amândoi privirile. Văzând că era Hugh, Margaret se întoarse spre soțul său.

— Dar nu ai decât suspiciuni asupra ei, nimic concret, nimic care să-l facă pe Baldwin să se îndoiască de ea. De ce nu-l lași să-și ia propriile decizii. Dacă este atât de frumoasă pe cât spui, atunci...

— Dar asta e ideea! exclamă el cu disperare.

— Dacă am dreptate, ar putea fi implicată nu doar într-o crimă, ci în două! Și unul din morți era soțul ei. Dacă și-a omorât propriul soț, nu ar putea fi un pericol pentru Baldwin?

Lui Hugh i se părea că stăpânul este răvășit de îndoieli. Părea că e tras în direcții diferite, de prietenia pentru cavaler și de dorința de a-l vedea fericit și de confuzia sa în legătură cu rolul acestei femei în moartea soțului său. Dregându-și vocea, îl întrerupse:

— Domnule!

— Ce?

— Nu știu dacă e important, domnule, spuse servitorul și explică repede ce spusese Jennie Miller despre Harold Greencliff și doamna Trevellyn.

Acesta era una din rarele ocazii când își putea șoca stăpânul, iar Hugh o savura.

— Vrei să spui că Jennie Miller crede că doamna Trevellyn însăși a ucis-o pe Agatha?

Seara le fu liniștită. Din cauza comportamentului rezervat și retras al lui Baldwin, nu prea se lega vreo conversație. Simon și Margaret stăteau în fața lui Edgar și a lui Hugh la masa cea mare. Baldwin era la locul lui din capul mesei, dar nu avea chef de vorbă, și imediat ce-și termină mâncarea anunță că se retrage.

Înainte de a se ridica de pe scaun, Margaret se duse la el și-i mai turnă vin, apoi îi stătu alături.

— Nu, trebuie să vorbești cu Simon, spuse ea apoi îi făcu semn lui Hugh să strângă masa. Oftând se ridică și începu să strângă farfuriile. La privirea încruntată a soției itendetului, Edgar se ridică

și el și începu să ajute. Când dispărură, Margaret se întoarse spre soțul ei.

— Bun, Simon. Acum spune-i lui Baldwin ce ai auzit de la Hugh.

Itendentul se uită la ea surprins și apoi îl privi pe Baldwin, care îi întoarse privirea impasiv de parcă ar fi auzit zvonurile din Wefford despre doamna Trevellyn și Harold Greencliff. Apoi, cu un oftat, își ridică oala și bău vin.

— Bine, dar nu e nici o dovadă că i-a fost infidelă soțului, nici o dovadă a vreunei aventuri, și cu siguranță nimic care să sugereze că a omorât-o pe Agatha sau pe soțul ei. E doar bârfă, așa cum spui.

Margaret se așeză, uitându-se de la unul la altul.

— Baldwin, spuse, nu ți s-a părut că mărturia ei e ciudată?

— Ciudată? se uită la ea surprins. Cum adică?

— Din ce mi-a spus Simon, doamna Trevellyn nu a spus ce făcea la casa bătrânei. Și nu mai există altcineva care să fi avut motiv să-i omoare soțul. Nu ți se pare ciudat?

— Ei... Ridică din umeri, plin de îndoială.

— Și totuși acest băiat a mărturisit că a făcut-o. Nu văd de ce ar fi ucis dacă nu era implicat, și cred că ar trebui să-l întrebi și să vezi ce are de spus.

— Nu are nici un sens să fi făcut asta, întrerupse Simon. Am încercat să-l conving să vorbească despre asta ieri și tot drumul înapoi, dar nu mi-a spus nimic. Pur și simplu nu voia să vorbească despre asta.

— Ce? se încruntă Baldwin. Deloc?

— Deloc. A refuzat să spună orice. Nu vorbea despre moartea Agathei Kyteler sau a lui Alan Trevellyn. Imediat ce am menționat oricare din ele a intrat într-o muțenie de cadavru și nu a mai spus nimic până când nu am schimbat vorba.

— Dar a mărturisit că i-a omorât?

— O, da. De fapt, când l-am întrebat, ne tot amintea că pumnalul lui avea urmele lor de sânge. Și avea – ei bine, cel puțin ceva sângea avea, oricum.

— Pare ciudat asta.

— Ce pare ciudat? întrebă Margaret.

Cavalerul îi aruncă o privire.

— Faptul că a mărturisit fără să ofere vreun motiv. De obicei oamenii vorbesc cu mândrie dspre motiv când ucid în caz că mărturisesc crima. „M-a tâlhărit." Sau „m-a amenințat", spun și folosesc asta ca pe o justificare pentru a ucide. Nu mărturisesc și neagă orice informație despre crimă. Cel puțin asta în experiența mea.

— Deci crezi că din cauză că a mărturisit ți se pare ciudat? întrebă Margaret încet.

— Da, Nimeni nu vrea să se supună în fața pedepsei cu moartea pentru nici un motiv. Ar fi nebunesc, prostesc – sau... Deodată tăcu și ochii se întoarseră spre foc cu o încruntare ce demonstra un nivel de concentrare pe care Simon nu-l mai văzuse niciodată. Era de parcă ar fi fost consumat de o încordare totală care-l absorbise complet. Un icnet îi ieși de pe buze ca un geamăt de durere.

— Ce e? Ești bine? întrebă Simon și fu surprins să fie adus la tăcere de un semn scurt din mână.

Era un motiv, gândi Baldwin distrat. Dacă un om era devotat, sau își devotase viața pentru o cauză, se putea arunca singur în fața morții. Cine ar fi știut mai bine ca el, el care-și văzuse tovarășii trimiși la tortură și moarte în flăcări. Toți fuseseră devotați pentru că toți creadeau în cauza lor: în onoarea și puritatea Ordinului militar, în Soldații Săraci ai lui Christos și ai Templului lui Solomon: Cavalerii Templieri. Refuzaseră să fie de acord cu confesiunile indicate de Inchiziție, suferiseră și muriseră, nu pentru o minciună, ci pentru că crezuseră în ei, în stăpânii lor și în Dumnezeul lor. Iar acum Harold Greencliff se comporta la fel, de parcă ar fi avut propria cauză. O dragoste mai mare decât iubirea pentru propria viață.

Ochii lui Simon se mișcau între soția sa și cavaler în uimire. Ce gândea Baldwin îi era total necunoscut. Ce spusese? Ceva despre a nu te preda unui lucru care nu fusese făcut? Asta era, spusese că nimeni nu ar fi fost nebun să admită ceva ce nu făcuse. Ochii itendentului se îngustară: la asta se gândea? Că Angelina Trevellyn își ucisese soțul și ar fi fost nebună să mărturisească? Că nu va mărturisi niciodată, că cineva care ar fi recunoscut o crimă ar fi nebun sau prost? Și ea nu era nici una nici alta?

Ochii i se îndreptară spre foc. Dar de ce s-o ucidă pe bătrâna Agatha, se întrebă. Apoi o încruntare îi împinse sprâncenele în jos și oftă mânios simțind frustrarea cuprinzându-l: de ce, pentru numele lui Dumnezeu, de ce se mai gândea la ea? Era irelevantă, neimportantă – doar o biată bătrânică. De ce uciderea ei încă îi asalta creierul? În timp ce se uita mânios la flăcări, își amintea fără efort imaginea ei din visele sale, îmbrăcată în mantia cu glugă, cu ochii strălucind de un foc roșu, cu o expresie intensă pe chip – dar neamenințătoare.

Nu era un chip înfricoșător. În schimb era trist, de parcă ar fi încercat să-l ajute, împingându-l și îndemnându-l spre ucigașul ei.

Asta era o prostie. Aruncând gândul deoparte, reflectă. Singurul lucru care conta era să-l găsească pe ucigașul Agathei Kyteler și pe al lui Alan Trevellyn. Iar acum nu era sigur dacă aveau pe omul bun în temniță. Uitându-se în sus văzu chipul lui Baldwin încremenit într-o încruntătură gânditoare.

Bun, se gândi itendentul, cine ar fi vrut vrăjitoarea moartă? Nici măcar Harold Greencliff nu părea să aibă vreun motiv. Și cine ar fi vrut să-l omoare pe Alan Trevellyn? Ca să afle asta, itendentul trebuia să știe mai multe despre el. Ar fi putut fi unul din servitori? Părea că mai toți suferiseră din cauza lui. Cine îl știa bine pe acest om?

Tresări, făcând câinele negru cu maro să se uite la el cu reproș deoarece îl trezise și care își lăsă din nou din capul pe labe. Spuse:

— Știu ce avem de făcut. Mâine trebuie să le vedem din nou pe Jennie și Sarah și să verificăm anumite chestiuni – cred că mă apropii de adevăr în sfârșit!

Capitolul 22

Intrând în sală, găsiră un Greencliff arătând neîngrijit legat de un stâlp din mijlocul podelei, păzit de un Tanner atent care bea gânditor dintr-o oală mare de bere încălzită și stătea lângă foc. Când cei doi bărbați intrară, polițistul se ridică repede, conștient de poziția sa față de cei doi ofițeri. Lăsându-și băutura deoparte, le ură bun-venit.

— Bună, Tanner, spuse Baldwin observând salutul din cap al polițistului înainte de a se întoarce spre forma ghemuită a lui Harold Greencilff. Străbătând podeaua, se așeză atent în scaunul favorit și se uită fix cu o privire încruntată la nefericit. Văzând concentrarea de pe chipul său, Simon zâmbi în sinea sa în timp ce se îndrepta spre o bancă din apropiere. Mai văzuse această expresie pe chipul cavalerului. Părea că Baldwin purta o atitudine magistrală de dispreț, dar itendentul era sigur că doar își ascundea consternarea.

Dar în timp ce se așeza, observă o lucire a ceva mai adânc. Era durere în ochii prietenului său, o durere care lovea adânc în sufletul cavalerului, iar Simon realiză că este afectat și el. Cavalerul era un om de onoare care voia doar ca legea să fie respectată. Nu ar fi vrut să condamne persoana greșită și nici ca cel vinovat să scape. Dar asta însemna ca el să-l găsească pe acest fermier nevinovat, și dacă era așa, exista doar o singură concluzie: Angelina Trevellyn era vinovată. Bastardul confirmase că ea era acolo.

— Harold Greencliff știi de ce te-am adus aici? începu cavalerul și silueta de lângă grindă se mișcă.

Lui Simon îi părea că tânărul trecuse de frică. Chipul palid se uita la cavaler fără vreo grijă aparentă. Părea dezinteresat, nesimțitor, de parcă orice i se întâmplase acum era irelevant. Nimic nu l-ar mai fi mișcat precum evenimentele din ultimele zile. De parcă deja se decisese că își pierduse viața și nu mai avea nici un sens să mai spere la o grațiere. Văzând privirea din ochii cavalerului, părea să-și revină un pic, totuși, și încerca să se ridice în genunchi

lângă stâlp de parcă ar fi fost beat și ar fi vrut să se sprijine de ceva. Dădu din cap.

— Ai mărturisit că i-ai ucis pe Agatha Kyteler și pe Alan Trevellyn. Încă îți mai recunoști vina?

— Da. Era spus cu o notă de dispreț, de parcă Baldwin nu ar fi trebuit să aibă îndoieli.

— Când ai ucis-o pe Agatha Kyteler? Era după ce Angelina Trevellyn s-a dus să...

— Nu o băga în asta pe Angelina... Expresia de durere și suferința din voce erau prea evidente, iar Simon încuviință în sine. Aluzia atinsese un nerv, gândi el.

— Să nu o bag în asta? Vocea lui Baldwin era amăgitor de blândă la început, dar apoi se înăspri când se aplecă înainte și continuă mai dur, Cum putem să o lăsăm în pace când ea probabil poartă o parte din responsabilitate? Dacă i-ai ucis pe amândoi, înseamnă că ai ucis pentru ea. Ai ucis-o pe bătrână pentru ca secretul său să fie în siguranță și l-ai ucis pe Alan Trevellyn pentru ca soția să se elibereze de el, nu?

Băiatul se uită la el cu gura căscată în șoc în timp ce clătina din cap dintr-o parte în alta.

— Știm că doamna Trevellyn s-a dus să o vadă pe Agatha Kyteler. Știm că s-a dus să scape de copilul pe care nu-l voia.

— Nu. Veni ca un geamăt, dar Baldwin continuă stăruitor.

— S-a dus acolo pentru a-și păstra sarcina secretă, s-o ascundă de soțul ei.

— Nu!

— Și atunci cuțitul tău a fost folosit și la uciderea lui Alan Trevellyn, presupun din cauză că el aflase de secret. Știm că erai cu ea atunci. Ți-am luat urma înapoi. Cuțitul ți-era acoperit de sânge când Simon te-a arestat.

Cavalerul se opri. Privirea de pe chipul băiatului deveni contemplativă și un zâmbet ușor îi apăru pe buze. Încuviință încet.

— Da, spuse el. Asta s-a întâmplat. A trebuit să o ucid pe vrăjitoare după ce și-a dat seama că doamna Trevellyn e însărcinată și a trebuit să-l omor pe Alan Trevellyn când a auzit de vizita noastră la vrăjitoare.

— Cum?

Greencliff se opri și se uită la cavaler auzind întrebarea simplă.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Cum a auzit Alan Trevellyn de vizita la bătrână? Cine i-a spus? Mă îndoiesc că tu?

— Eu...

— Și de ce a trebuit să o ucizi pe Agatha Kyteler!

— Ca să o fac să tacă!

— Dar nu spusese nimic nici înainte, nu?

— O, nu știu, eu...

— Dar știai, nu? Știai că Sarah Cottey fusese la ea, nu? Și știai de poveștile pe care le răspândise după aia.

— Nu, nu e adevărat...

— Nu? Vrei să spui că nu știai că Sarah fusese la bătrâna Agatha?

— Eu... Nu, nu știam, eu...

— Știai. Afirmația categorică îi tăie avântul, și stătea cu chipul înroșit în timp ce cavalerul continua. Știai prea bine că bătrâna nu vorbea niciodată de femeile care o vizitau, precum niciodată nu vorbea de bărbații care veneau la ea. Mereu își ținea gura, nu ca alții. Nu. Nu ai fi ucis-o din cauza asta. Și Alan Trevellyn? De ce l-ai fi ucis? Ca să-i iei soția? Gura tânărului se deschise ca să confirme, dar cavalerul făcu un gest scurt cu mâna oprindu-l. E o prostie. De ce să-l omori și să pleci? De ce să-l omori pentru a-i lua soția și apoi s-o lași în urmă? Te-ai despărțit de viața ta și de femeia ta în același timp. Ești chiar atât de prost?

Acum băiatul se uita pierdut la cavaler. Privindu-l, Simon își aduse aminte de un iepure ce se uita la un câine de vânătoare. Avea impresia că el și Tanner nu mai existau acolo.

— Atunci, de ce? De ce ai făcut-o? Spune-mi.

Părea că simpla cerere pentru un motiv fu destul. Harold Greencliff se relaxă, lăsându-se să cadă cu spatele pe stâlp cu o expresie mulțumită, aproape îngâmfată pe chip.

Dar i se schimbă imediat ce cavalerul își lăsă bărbia în palmă și se uită la el, zicând:

— Foarte bine. Să-ți spun eu ce s-a întâmplat. Îți voi spune de ce, dar nu așa cum crezi tu. Nu cred că ai ucis pe nimeni.

— Când Agatha Kyteler a murit stăteai cu calul Angelinei. Te lăsase acolo și se dusese la casa bătrânei. Ai așteptat acolo și când s-a întors v-ați dus amândoi acasă.. Nu te-ai întors în casa bătrânei s-o ucizi. Nu aveai cum! Când te-ai dus la conacul Trevellyn, nu l-ai văzut pe Alan Trevellyn. Te-ai dus să-ți vezi amanta, iar ea te-a dus într-un loc unde nu putea să fie soțul ei. Nu era atât de proastă încât să te ducă într-un loc unde puteați fi văzuți.

— Atunci cum de pumnalul meu are sânge pe el?

Baldwin făcu din mână un gest disprețuitor.

— Sunt multe feluri în care un cioban își poate murdări lama! Ce ai făcut în dimineața aceea? Ai ucis o oaie? Un miel? Sunt sigur că era orice altceva pe lama aia, dar nu și sângele lui Trevellyn!

Simon strânse din buze. Nu prea părea posibil. Nu, mai sigur era sângele lui Trevellyn. Dacă un cioban ucidea o oaie – dacă orice om își folosea cuțitul – l-ar fi șters înainte de a-l pune în teacă din nou.

— Nu! Eu am fost! Eu am făcut-o! I-am ucis pe amândoi, eu...

Dar dacă asta se întâmplase, Simon se încruntă, dacă era așa, de ce lama încă era murdară? Fiecare își curața lama, nu?

Poate din cauză că cineva voia să rămână pătată? Harold cu siguranță ar fi curățat-o dacă ar fi folosit-o, dar dacă altcineva ar fi folosit-o să ucidă, oare ar fi lasat-o murdară ca să dovedească vina lui Harold? Ca să-l învinovățească pe el?

Acum cavalerul se lăsă pe spate extenuat, cu trăsăturile parcă mai îmbătrânite, chipul atârnându-i ca de bătrânețe, părând să devină cenușii și străvechi.

— Nu, spuse el ușor. Nu ești un ucigaș. Un bărbat, cu siguranță, dar nu un ucigaș. Nu i-ai fi putut omorî pe bătrână și pe Trevellyn, nici măcar pentru dragostea unei femei ca Angelina. Dar ai putea să minți pentru ea. Ai putea să minți și să spui că ai omorât pentru ea. Ai putea face asta și ne-ai putea face și pe noi să te credem. Ca ea să fie în siguranță. Ca să scape.

— Nu!

— Pentru că tot timpul ăsta, știai cine a făcut-o, nu? Știai că doar o singură persoană putea face asta. Doar acea dragă femeie, doar

draga și dulcea Angelina ar fi avut ocazia să-i omoare pe amândoi. Nimeni altcineva nu ar fi avut ocazia. Nu?

Și chiar atunci, în timp ce cavalerul punea întrebarea, Simon își dădu deodată seama.

— Dumnezeule din ceruri! Ieși de pe buzele lui ca un strigăt ce părea o rugăciune când adevărul ieși la suprafață și își dădu seama ce se întâmplase de fapt.

În timp ce privea o secvență de imagini care începea să formeze o tapiserie imensă, văzu întoarcerea la casa bătrânei Kyteler, cadavrul ei, forma lui Alan Trevellyn sub zăpadă, urmele din zăpadă care duceau de la casa lui Trevellyn înapoi la casa lui Greencliff, urmele de pași pe care le observase la sud spre mlaștini. Bucăți de comentarii pe care le auzise împreună cu Baldwin îl loviră și acum păreau că formau o ramă strânsă în jurul ucigașului, cu fire la fel de puternice precum sfoara de cânepă în jurul gâtului celui spânzurat.

Se aplecă înainte, uitându-se la băiat cu o intensitate pe care Harold Greencliff aproape că o simți fizic. Se întoarse să-l înfrunte pe itendent încet și neliniștit.

— Harold, cred că pot dovedi că ucigașul nu era cel pe care-l credeai tu. Dacă pot arăta aproape cu siguranță că nu doamna Trevellyn i-a ucis pe cei doi, îmi vei spune adevărul?

Sprânceana băiatului se ridică cu o întrebare cinică în timp ce se uita la itendent, dar atunci, când Simon zâmbi crud, gândi că observă o ușoară încrețire a frunții lui Greencliff în confuzie.

— Ce tot vorbești acolo? întrebă Baldwin. Amândoi ieșiseră afară și stăteau în fața ușii unde tânărul nu-i putea auzi.

— Putem elimina doi suspecți dintr-o singură lovitură. Trimite un băiat să o întrebe pe doamna Trevellyn dacă poate ajunge aici pentru prânz mâine. Fii sigur că nu va menționa că Greencliff e aici. Cred că mai bine ar trebui să păstrăm tăcerea asupra acestui fapt. Apoi va trebui să facem o plimbare.

— Simon, câteodată poți fi extrem de neplăcut, mai ales când ești încrezut. Spune-mi ce se întâmplă!

Dar itendentul refuză. Ignoră și promisiunile și amenințările și doar zâmbea când Baldwin încerca să scoată adevărul de la el.

— Ai auzit și ai văzut aceleași lucruri ca și mine, Baldwin. Cred doar că am văzut ceva ce tu nu ai observat, asta-i tot. Nu îți voi spune decât atunci când voi avea ocazia să văd dacă am dreptate sau nu, spuse el și schimbă subiectul.

Când Margaret ieși să vadă ce făceau, amândoi se opriseră din discuție, iar Simon se uita spre mlaștini cu o contemplare aparent calmă, în timp ce cavalerul lovea meditativ pământul cu un chip încruntat.

— Sunteți bine amândoi? întrebă ea neliniștită. Niciodată nu-i văzuse așa înainte. Când se uitară la ea, putea să vadă că amândoi erau adânciți în gânduri, deși gândurile soțului ei păreau mai plăcute pentru el decât ale lui Baldwin.

Simon îi zâmbi, dar cavalerul părea preocupat și de-abia o băgă în seamă.

— Ce e? întrebă ea nesigură dacă să râdă sau să arate simpatie. Amândoi păreau așa de absorbiți.

În cele din urmă, Simon fu cel care răspunse. Vorbind încet, de parcă încă își alegea cuvintele cu grijă, spuse:

— Cred că am descoperit cine ar fi putut să nu-i omoare pe cei doi. Și cred că mă aflu aproape în situația de a-l aresta pe adevăratul ucigaș!

— Și...?

— Vă voi spune mâine când voi fi sigur!

A doua zi dimineață era senin și liniște. Cerul era umplut de nori enormi ce pluteau încet și majestuos precum corăbii masive sub o briză ușoară, dar constantă, iar soarele ieșea ocazional dintre ei pentru a da o strălucire hibernală ținutului.

Ajuta doar la creșterea așteptărilor lui Simon în timp ce se plimba încet în fața casei, mergând fără țintă pe poteca ce ducea la drum, apoi întorcându-se să rătăcească în zăpada care încă zăcea pe iarba de alături. Din când în când ochii i se ridicau asupra drumului însuși, de parcă ar fi fost atrași fără voie, în timp ce căuta un semn care să anunțe apropierea cailor și a Angelinei Trevellyn.

Baldwin se comportase ca un mistreț cu o suliță în coaste toată noaptea. Iritat și arțăgos, îi vorbi nervos chiar și servitorului său când Edgar nu reușise, după părerea cavalerului, să întrunească standardele sale înalte de servire. Avusese prea puțin efect asupra lui Edgar, care doar zâmbi, și chiar îi aruncă o privire cunoscătoare lui Simon, spre suprinderea sa. Părea că omul recunoștea prezența itendentului și îi dădea aprobarea. Când Simon îi dădu din cap scurt, gura servitorului zvâcni, de parcă ar fi încercat să arate simpatie oaspeților aflați într-o atmosferă atât de încordată.

Zâmbind încă la amintirea expresiei irascibile a lui Baldwin când refuzase din nou să răspundă întrebărilor cavalerului, merse încet spre un trunchi de copac ce zăcea nu departe de pădure. Ștergând zăpada de pe el, se așeză.

Era încă acolo când Margaret ieși urmată de câinele Agathei Kyteler, care sărea la itendent încântat, și, după ce reuși să-l umple de bale de două ori pe față făcându-l să se întoarcă dezgustat, începu să se învârte de jur împrejur cu corpul îndoit precum un arc încordat, dând din coadă și gâfâind.

Margaret urmărea ghidușiile câinelui cu un zâmbet ușor. Seara de dinainte fusese jalnică. Ura certurile, iar soțul ei și prietenul lor fuseseră așa de încordați: deși pentru motive diferite, asta era limpede.

Era ciudat că Simon dorea să-și păstreze pentru el chestiunea. Nu îi stătea în obicei, mai ales dacă știa că îi cauza lui Baldwin un disconfort real. Și faptul că îl supăra pe cavaler era limpede. De obicei profita de orice șansă pentru a-și calma prietenul, dar cu aceste crime părea că avea o plăcere perversă în a-și ține prietenul în suspans, iar vicleșugul, dacă exista vreun vicleșug, funcționa. Mergând gânditoare, se duse și se așeză pe trunchi lângă el, iar el o privi în timp ce mângâia câinele care se calmase.

— Bună, iubire, îi spuse zâmbindu-i. Nu îi răspunse la salut, ci se așeză tăcută cu mâinile în poală. Ce e? E totul în regulă?

— Da, Simon. Eu sunt bine, dar sunt îngrijorată pentru tine.

— Pentru mine? De ce?

Se uită în ochii lui cenușii și zâmbitori, cercetându-i în timp ce vorbea,

— Ceea ce faci e crud. Nu vezi ce se întâmplă cu Baldwin? Bietul om e torturat. Nu are idee la ce te gândești să faci azi și nici de ce! Îl înnebunești – de ce?

— Îmi pare rău, Margaret. Nu am vrut să te îngrijorez. Nu trebuie să îți faci probleme, spuse, dar ochii îi alunecară din nou spre privelişte. Doar că nici eu nu sunt sigur cum vor decurge lucrurile astăzi. Sunt aproape sigur că Harold Greencliff este nevinovat, și cred că o vom demonstra astăzi, dar problema e, ce va însemna asta pentru Angelina Trevellyn? Cred că poate a fost și ea implicată, iar dacă e așa, s-ar putea ca astăzi să-i rănesc sentimentele lui Baldwin. Și nu vreau.

— Ce te face să crezi că nu Greencliff e ucigașul? întrebă ea.

Privind-o, îi zâmbi, Era tipic pentru soția sa să intre direct în problemă fără să o ia pe ocolite. Se gândi, dar înainte de a vorbi se auzi un sunet ușor de harnașamente de pe poteca ce ducea spre casă.

— Haide înăuntru și vei auzi totul imediat, spuse și se ridică oferindu-i mâna. Aruncând o privire scurtă spre drum, se asigură ca era Angelina Trevellyn înainte să se întoarcă și să intre în casă.

Baldwin apăru la ușă în timp ce se apropiau, uitându-se peste ei la oamenii de pe cai. Privindu-l, Simon îi văzu concentrarea, intensitatea privirii sale. Își simți stomacul strângându-se la gândul că femeia ar putea fi implicată. „O, Doamne," se rugă el, „fă să fie altcineva. Nu aș putea să-l mai privesc în ochi pe Baldwin dacă voi demonstra că ea a fost!"

Capitolul 23

Când Angelina Trevellyn și servitorul ei sosiră la ușă, fură întâmpinați de seriosul de Edgar care îi luă calul și îi arătă ușa din față. Îi dădu scurt frâiele și intră. În paravan se uita în sus și împrejur apreciind proprietatea. Era clar că nu era așa de bună ca a sa, nici nouă și nici spațioasă, dar era caldă și părea confortabilă. Putea să vadă camere la stânga ei, dar înainte de a cerceta mai atent, un bărbat taciturn cu un chip întunecat și încruntat apăru din cea mai îndepărtată cameră și îi arătă ușa care ducea spre sală.

Îl măsură cu aroganță de sus până jos apoi când se uită din nou în chii lui, fu înfuriată că acesta îi întorcea privirea. Dacă ar fi fost unul din servitorii ei, ar fi fost biciut, apoi aruncat din casa ei pentru îngâmfarea lui. „Cel puțin Alan îi trata pe oameni mereu corect", se gândi ea, „chiar dacă greșea când o bătea pe ea și pe servitoarea ei". După ce se mai uită la el o clipă, catadicsi să intre, dar merse doar câțiva pași când simți că i se înmoaie picioarele.

Soției itendentului i se părea că biata femeie e gata să leșine. La început intrase de parcă locul îi aparținea – iar dacă ea era conștientă de atracția sa asupra lui Baldwin la fel cum toată lumea era, gândi Margaret, atunci avea un motiv bun să se comporte atât de arogant. Dar pașii începură să i se împleticească la vederea privelиștii care o întâmpină. Câinele negru părea să înțeleagă și el acest lucru și se îndreptă sprea ea dând din coadă de parcă ar fi încercat să o mângâie, dar ea se îndepărtă de animal, iar câinele se retrase ofensat pentru a se așeza lângă Harold Greencliff.

Uitându-se la soțul ei, Margaret realiză cât de bine aranjase acesta băncile și mesele. Simon insistase să se împingă masa spre capătul cel mai îndepărtat al sălii, astfel încât doamna Trevellyn să traverseze toată camera pentru a ajunge la un scaun. Așezat în cealaltă parte a mesei erau Baldwin, apoi Simon și Tanner. Margaret era la un capăt, iar la celălalt stătea Harold Greencliff. Astfel, când intră, femeia îl văzu prima dată pe cavaler chiar în fața sa, apoi când se uită la ceilalți oameni, întâlnea privirile neclintite ale iten-

dentului și polițistului. Doar apoi putea să se uite la ultimul actor din această mică dramă tristă: Greencliff.

În timp ce reprezentanții legii stăteau gânditori și arătând neîndurători, tânărul la început păru entuziast. Parcă ar fi vrut să sară și să o întâmpine, dar apoi își dădu seama că nu ar fi fost corect. Văzându-i privirea ațintită asupra sa și disprețul din ochi, entuziasmul îi căzu brusc. Când se Angelina se uită înapoi la Baldwin, băiatul se lăsă pe spate de parcă l-ar fi lăsat puterile.

Nu fusese torturat și nici supus vreunei cruzimi, dar seriozitatea poziției sale era vizibilă în felul deprimat în care corpul său se prăbuși, un cot odihnindu-se pe masă, capul atârnând în timp ce se uita la podea. Acum înțelegea că o pierduse și pe ea. Se uită în sus și tot ce putea vedea femeia acum în ochii lui era o nefericire patetică, completă și abjectă înainte să-i lase în jos rușinat.

Privirea nu scăpase neobservată de ceilalți. Simon își drese vocea cu autoritate și arătă spre un scaun așezat în fața mesei.

— Luați loc, vă rog, doamnă.

Se duse spre scaun, apoi stătu dreaptă alături de el în timp ce-și scotea mănușile cu un aer gânditor. Așezându-se, ridică o sprânceană și se uită la Baldwin:

— Deci, domnule? Am crezut că sunt chemată aici ca prieten pentru a vă ține companie la masă. De ce sunt supusă unui interogatoriu? Presupun că acesta este un interogatoriu.

Cavalerul deschise gura ca să vorbească, iar ea se bucură să-i vadă privirea hăitută care căuta să se justifice. Înseamnă că nu era dorința lui să o vadă în acest fel aici. Uitându-se la ceilalți, privirea i se opri la itendent și știa că avea dreptate. El era vinovatul.

— Vei fi binevenită să vă alăturați nouă la prânz imediat ce vom lămuri niște probleme, doamnă, spuse Simon blând. Am vorbit cu Harold Greencliff și am dori să ne ajutați cu anumite aspecte.

Lui Baldwin i se păru că sângele se scursese de pe chipul femeii.

— Ei bine? întrebă ea liniștită.

— În primul caz. În ziua în care bătrâna a murit, Agatha Kyteler, v-ați dus să o vedeți. Pentru a aranja un avort, nu?

La cuvintele lui, Greencliff își acoperi chipul cu mâinile, dar femeia doar se uită spre itendent tăcută, cu fața rigidă ca o mască.

După un moment, înclină cu rigidate din cap în semn de aprobare, buzele strânse într-o linie mânioasă, subțire și lipsită de sânge.

— Iar cât ați stat acolo, l-ați lăsat pe Harold să aibă grijă de calul dumneavoastră, nu? Din nou femeia dădu din cap.

— Cât ați stat acolo ce s-a întâmplat?

Aruncându-i o privire rapidă spre Greencliff, păru că se întărește.

— Când am ajuns acolo, bătrâna era bine. Am văzut-o sâmbăta trecută pentru a-i cere ... medicamentul. A spus că îi va lua ceva timp să adune frunzele și ierburile, așa că va fi gata marți. M-am dus acolo, am plătit-o și am luat tratamentul. Nu am așteptat, l-am băut acolo sub privirile ei.

— Și?

— Și? M-am întors la cal. Harold era acolo, mi l-a dat înapoi, iar eu m-am îndreptat spre casă.

Greencliff se foi, iar mâinile îi căzură de pe față. Uitându-se la ea sumbru, spuse:

— Nu. Nu așa a fost. Mi-a spus că se duce acolo să ia o poțiune ca să-l facă pe copil – copilul nostru – puternic și sănătos. A spus că ea credea în zvonurile despre bătrâna Agatha.

— Harold! strigă Angelina, deodată înspăimântată.

— Credea că Agatha era vrăjitoarea, așa a spus. Că bătrâna ar putea-o ajuta să aibă un copil puternic. Nu credeam că avea dreptate, dar voiam să fie fericită, așa că am fost de acord. I-am ținut calul cât s-a dus la vrăjitoare și am așteptat până s-a întors. Dar când a ajuns la mine, arăta cam încrezută, și așa mi-am dat seama că ceva nu e în regulă!

— Apoi mi-a zis. Mi-a zis că a luat o poțiune și copilul nostru va muri. Mereu îmi promisese că vom trăi împreună, că vom fugi la familia ei din Gasconia, unde soțul ei nu va îndrăzni să vină, iar când mi-a spus că venise după mixtura care ne va ucide copilul, am fost îngrozit.

— Ce ai făcut tu atunci, Harold? întrebă Simon, tăind mâniat tentativa de întrerupere a femeii, care stătea acum cu ochii magnifici plini de teroare privindu-l pe Greencliff, dând din cap încet dintr-o parte în alta.

— Am încercat să o fac să se răzgândească, să-i spun că totul va fi bine, că vom putea pleca și vom fi în siguranță în Gasconia, dar ea doar a râs, și atunci mi-a spus că deja luase poțiunea. Era prea târziu! A spus că eram nebun să cred că va părăsi un soț bogat pentru a trăi viață de sărac într-o altă țară. Plecă, iar eu am rămas ca lovit de fulger. Ei bine, trebuia să fac ceva, așa că m-am dus la han și am băut ceva. Eram nebun de furie pe vrăjitoarea care îmi luase copilul. Ea îl omorâse cu siguranță, pentru că dacă nu i-ar fi dat Angelinei amestecul, ea încă ar mai fi purtat copilul nostru.

— Harold! murmură ea blând cu o voce ciudată. O ignoră.

— Ei bine, nu am stat prea mult acolo când un prieten a venit, înghețat din cauza vremii. Nu se așteptase să fie atât de frig și își lăsase mantia acasă. Când a văzut în ce stare eram, m-a întrebat ce s-a întâmplat și i-am mărturisit ce pățisem. El a spus că ar trebui să mă duc la vrăjitoare și să mă asigur că nu va păstra tăcerea, altfel vom avea necazuri, eu și Angelina. Încă mai speram ca ea să-și schimbe părerea, vezi, și m-am gândit că de mă voi asigura că nu vor exista bârfe despre noi, se va întoarce la mine.

— Am plecat imediat. Nu ne-a luat mult timp să ajungem la casa cotoroanței bătrâne, iar când am ajuns acolo am intrat...

— Cine a intrat primul? întrebă Simon încruntându-se.

După un moment de gândire, spuse:

— Eu. Am intrat cât timp el a avut grijă de cal și .... ea era pe podea acoperită de sânge. Câinele, acest câine, era pe podea la capul ei, scheunând. Cred că și el fusese rănit. Atunci mi-a dat seama... Ei bine, m-am gândit...

— Te-ai gândit că doamna Trevellyn a ucis-o pe bătrâna Kyteler ca să-i astupe gura pentru totdeauna, nu? Băiatul încuviință prosteşte. Și imediat te-ai gândit că va fi suspectată de crimă?

— Da. M-am gândit că de cadavrul va fi găsit, se va face o cercetare și cineva ar fi putut să o fi văzut ducându-se acolo și atunci ce șansă ar fi avut? –ar fi crezut că ea e de vină și nu voiam așa ceva. Așa că mi-am trimis prietenul acasă și am luat cadavrull să-l ascund. Prietenul meu era... vocea i se stinse nesigură.

— Mai bine ne-ai spune tot. Prietenul tău nu va păți nimic pentru că te-a protejat, spuse Baldwin.

— Cred că era sigur că eu am ucis-o pe bătrână. Credea că am făcut-o cât avea grijă de cal. Când intră, văzu cadavrul și se uită la el, spunând: „De ce Harold? Nu era nevoie să o ucizi!“ Era foarte bulversat. Oricum, m-a lăsat acolo, iar eu am luat cadavrul acasă la mine. Era prea întuneric ca să fac orice cu el în acea noapte; pământul era tare, nu aș fi putut-o îngropa niciodată, așa că aveam de gând să o ascund până a doua zi dimineață. Apoi m-am dus din nou la han ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. El era în Wefford și ne-am întâlnit pe drum, așa că am intrat împreună. A doua zi dimineață, când voiam să o ascund undeva în pădure veni bătrânul Cottey și a găsit-o înainte. Atunci ați fost chemați voi.

— Înțeleg, spuse Simon încruntându-se în timp ce se concentra.

— Iar noaptea în care a murit Alan Trevellyn?

— Tot am încercat să mă întâlnesc cu Angelina din ziua în care bătrâna Kyteler a murit, dar mereu a refuzat. Apoi prietenul meu a reușit să-i ducă un bilet și mi-a spus că ne putem întâlni. Veni cu mine prin zăpadă, iar când am văzut-o ne-a lăsat singuri. Jur că nu l-am văzut pe Alan Trevellyn. Și că nu l-am omorât. Am vorbit cu Angelina și am încercat să o conving să vină cu mine, dar mi-a râs în față. Mi-a spus că nu-și va părăsi soțul cât acesta trăiește și să o las în pace.

— Apoi?

— M-am întors acasă și am încercat să dorm. Dar indiferent cât am incercat, nu puteam. Mă tot gândeam la ea și la cum va fi viața mea. Nu puteam să suport acest gând. Știind că o voi vedea mereu în sat sau pe câmp sau în pădure, îmi venea rău. Așa că m-am hotărât să plec în Gasconia fără ea. Cel puțin aș fi putut să o uit și să încep o viață nouă. Mi-am împachetat câteva lucruri și am plecat. Am tot mers... După asta, știți ce s-a întâmplat.

Simon dădu din cap. Se potrivea cu faptele pe care reușiseră să le pună cap la cap până acum. Aruncând o privire femeii, întrebă:

— Ei bine?

Angelina tresări. Ultimele minute părea că se adâncise în gânduri, uitându-se în focul ce ardea în apropiere.

— Da? O, presupun că e adevărat. Așa îmi amintesc și eu. Dar nu știam asta atunci. După ce o văzusem pe bătrâna cotoroanță,

când am auzit că fusese găsită moartă, eram sigur că Harold era cel ce o omorâse. Mai ales când am auzit că a fost găsită pe câmpul lui. Era limpede. Eram speriată să-l mai văd după asta. Credeam că mă va omorî și pe mine. De aceea am insistat să vină fără armă când ne-am întâlnit.

— Ai insistat să vină neînarmat? spuse Simon.

— Da, răspunse Harold. Mi-a luat pumnalul și i l-a dat prietenului meu înainte de a ne întâlni. A refuzat să mă vadă cât timp aveam pumnalul asupra mea.

Simon se lăsă pe spate în scaun, cu ambele mâini pe masă și se uită cu ochi mari la tânăr. Pentru un moment nu scoase nici un cuvânt, dar apoi vorbi cu un ton încet și hotărât.

— Când l-ai primit înapoi? Când ți-a dat înapoi prietenul pumnalul?

— Cuțitul? Când am plecat de la casa Trevellyn, presupun. O, nu. Nu, cred că l-a lăsat acasă la mine. Exact, l-am găsit pe podea când împachetam. Probabil că el l-a pus acolo pentru mine.

— Mai spune-mi un singur lucru. Acest prieten era Stephen de la Forte, nu?

Nefericirea din ochii băiatului era ușor de văzut când acesta răspunse simplu:

— Da.

După ce verificară povestea încă o dată pentru a se asigura că înțeleseră corect, Baldwin îi spuse lui Tanner să-i rețină și pe Greencliff și pe doamna Trevellyn la Furnshill și ieși. Simon și el își luară repede jachetele și mantiile. Itendentul mai luă o eșarfă de lână pe care și-o înfășură în jurul gâtului înainte de a-și pune mănușile. Apoi se duse înapoi în sală pentru a-și întâlni soția înainte de a pleca. Îmbrățișând-o se întoarse și îl văzu pe Baldwin.

Stătea în ușă, iar doamna Trevellyn se apropiase de el, de parcă ar fi așteptat un rămas bun la fel cu cel dintre Simon și soția lui. Parcă i se oprise inima când Simon văzu că Baldwin se uita la femeie fără să o recunoască, doar ca să se întoarcă pe călcâie și să se îndrepte spre ușa din față. Nu din simpatie pentru femeie, ci pentru că observase cât de rănit fusese prietenul său de povestea

pe care tocmai o auzise. De parcă i-ar fi simțit disperarea, silueta subțire a câinelui Agathei îl urmă.

Afară, Edgar deja încălecase, iar Hugh stătea alături ținând caii lui Baldwin și al lui Simon. Se ridicară în șa, luară frâiele și porniră pe poteca ce dădea în drum. Câinele îi urmări, iar odată ce ajunseră pe drum se îndreptară spre sud spre Wefford.

De fiecare dată când Simon se uita la prietenul său, chipul lui Baldwin era încremenit precum o placă de aramă pe un mormânt. Și totuși Simon putea să-i vadă durerea din ochi. Era prea limpede și îl făcea să încerce să se gândească la ceva care să-i ușureze dispoziția prietenului său. Dar ce ar fi putut mângâia o inimă rănită? În cele din urmă renunță și se uită înainte mohorât, conștient de neputința sa de a oferi alinare.

Capitolul 24

Ajunseră la intrare după-amiază devreme, oprindu-se și descălecând înaintea ușii din față. Imediat apărură și grăjdarii care le luară caii cât Baldwin lega câinele de un cârlig lângă ușă. Apoi intrară. În sală o găsiră pe stăpâna casei, stând singură în fața focului și uitându-se cu frică la ei.

— Da? spuse ea cu voce tremurândă.

Baldwin păși în față, dar Simon îl întrerupse repede și pășind înainte se înclină în fața femeii.

— Doamnă, trebuie să vorbim cu fiul dumneavoastră. E aici?

Îi aruncă o privire lui Baldwin și lui Edgar, cu ochii mari și înfricoșați, înainte de a se opri din nou la itendent.

— Vreți să vorbiți cu Stephen din nou? Dar de ce? V-a spus tot ce știa ultima dată, ce mai vreți de la el?

— Îmi pare rău, doamnă, dar trebuie să-i mai punem câteva întrebări. E aici?

— Nu... nu, e în Crediton. A plecat acum ceva timp. Ar trebui să se întoarcă mâine, așa că dacă vreți să reveniți atunci...

— Nu, cred că vom aștepta.

— Dar de ce?

Simon se uită la ea cu simpatie. Începuse să simtă că tot ce putea astăzi să facă e să aducă alinare tuturor celor pe care îi va supăra. Încercând să zâmbească, îi spuse pe cât de blând putea:

— Trebuie să-l întrebăm despre moartea Agathei Kyteler și a lui Alan Trevellyn. Credem că...

Se uită la chipul ei palid și înfricoșat pe care ochii părură să capete dimensiunele unor prune, imenși și uimitori în comparație cu paloarea pielii sale.

— Sunteți bine? Să vă aducem ceva?

Dând din mână într-un refuz iritat, își păstră privirea și spre disperarea lui, văzu o lacrimă imensă rostogolindu-se pe obrazul uscat și plin de riduri. Era ca și cum și-ar fi supărat propria mamă și îi simțea durerea ca pe o curea ce-i strângea pieptul. Dar nu putea face nimic care să-i ușureze situația. Dacă fiul ei era, așa cum credea, responsabil pentru cele două crime, își va vedea singurul său fiu murind într-un mod crud și degradant.

Își luă privirea de la ea și se așeză să aștepte, dar când reușise să se așeze confortabil în scaun în timp ce Baldwin și Edgar stăteau lângă paravane, atunci intră Walter de la Forte urmat de servitorul deșirat și mereu neliniștit.

Se părea că nu-i văzuse pe cavaler și pe servitorul acestuia la stânga în timp ce intra, deoarece imediat merse spre itendent și se opri în fața lui zbârlindu-se plin de furie.

— Ce înseamnă asta? Să înțeleg că ești aici pentru a-mi interoga din nou fiul? Ce îți dă dreptul de a da buzna în casa mea? Poate că ești ofițer, dar nu ești ofițer aici!

— Sunt o persoană oficială. Pot...

— Nu în casa mea. Mă bate gândul să te învăț minte să mai deranjezi un om în propria lui casă. Aș putea să te omor chiar acum, iar toți servitorii mei ar putea jura că tu m-ai atacat și...

Auzindu-l pe Baldwin dregându-și vocea din spate, trecu printr-o transformare bruscă. Mânia îi dispăru fiind înlocuită de un fel de viclenie înainte de a risca o privire peste umăr și a-i vedea pe Baldwin și Edgar aproape de el. Se întoarse încet spre Simon, care nici nu se mișcă, nici nu răspunse, doar stătea și se uita la el cu o expresie de ușoară uimire. Când deveni limpede că omul încă se gândea ce ar putea spune, Simon vorbi blând:

— Tocmai ai amenințat un ofițer în prezența a doi oameni onorabili. Stai jos și ține-ți gura. Ne vom ocupa de tine mai târziu.

La început păru că va încerca să-l atace pe Simon. Ochii îi ieșiră din orbite din cauza emoțiilor și își încleștă mâinile, dar apoi tot focul din el se stinse. Umerii îi căzură și păru că își recunoaște înfrângerea. Întorcându-se, se poticni spre o bancă și se așeză cu chipul în mâini.

Uitându-se în sus la Baldwin, Simon văzu că acesta privea în flăcări. Totuși, Edgar era conștient că omul putea fi o problemă, iar când itendentul dădu scurt din cap, servitorul se îndreptă spre negustor și se așeză în spatele lui.

De mantia lui Simon se prinsese o crenguță. Aplecându-se, ridică materialul greu și îl studie. Trăgând de băț, murmură ușor.

— Trebuie să fi fost greu să-l bănuiești pe propriul fiu, Nu cred că ai vrut cu adevărat ca partenerul tău să fie ucis pentru ca fiul tău să-i ia locul. S-ar contura un precedent cam neplăcut ca un parteneriat să fie încheiat prin moarte. Trebuie să recunosc, totuși, nu înțeleg de ce a vrut să o omoare pe bătrâna Agatha Kyteler. Trase de crenguță, se uită la ea gânditor și o aruncă în foc.

Bărbatul mai în vârstă se uita la el o bună bucată de vreme, apoi își întoarse privirea spre foc, de parcă s-ar fi sfătuit cu el însuși dacă să-și spună sau nu povestea. După un minut sau două, privind în sus, îi spuse soției:

— Mai bine ne-ai lăsa singuri. Ea se uită spre negustor, și încercă să spună ceva, dar se răzgândi, se ridică și plecă din cameră.

Mai trecură câteva minute până când Walter de la Forte începu să vorbească.

— A trecut atât de mult timp încât niciodată nu ne-am gândit că vom avea de suferit. Nu te îngrijorezi din pricina acestor lucruri când ești tânăr, nu? Gândești că ești imun la problemele cauzate de acțiunile tale. Nu realizezi că se pot întoarce să te bântuie mai târziu. În cazul nostru, am crezut că trecutul a rămas îngropat, dar se pare că se afla într-un somn latent, așteptând până când vom fi destul de aroganți încât să ne credem în siguranță. Apoi ne lovi.

Camera era tăcută cu excepția pocniturilor bușteni din foc, dar chiar și acestea păreau atenuate, de parcă până și flăcările ar fi ascultat.

— Când eu și Alan era cu mult mai tineri, când ne începuserăm afacerile, am pornit ca negustori cu banii făcuți în timpul evacuării din Acra. Nu au existat cavaleri englezi care să ne fi luat nava. Alan și eu am făcut-o singuri. Căpitanul ne murise în oraș. Fusese lovit de un șrapnel de la o piatră aruncată cu catapulta. Am preluat conducerea navei. A fost ușor!

— Oamenii se îmbulzeau pe docuri, încercând să scape, precum furnicile mișunând și îndreptându-se spre orice barcă sau tricatarg care i-ar fi luat de acolo. Am fost atenți, am luat la bord doar pe cei care aveau bani sau aur. Cu bogăția ce era în oraș, ne permiteam. Nu aveam nevoie de blănuri, așa că dacă asta era tot ce aveau oamenii, rămâneau. Luam și bărbați, și femei, și copii. Copiii erau cei mai buni. Ocupau puțin spațiu, iar mamele erau bucuroase să-i vadă că sunt trimiși în siguranță.

— A existat o femeie cu un copil care au încercat să ne convingă să-i luăm. Era cu puțin mai mare ca noi, o fată puternică, dar ce frumusețe! Băiatul era doar un bebeluș. Ei, am fost destul de bucuros să o iau doar pentru bijuteriile pe care le avea, dar Alan a fost atras de ea. Era de neclintit. O voia, iar asta trebuia să fie prețul libertății ei. Mereu a fost un prost obsedat. Cred că din cauză că nu a putut să facă un copil. Dacă ar fi fost după mine, aș fi luat-o la bord și apoi aș fi violat-o, dar el era întotdeauna un prost în chestiunile astea. I-a spus prețul, dar ea a refuzat. Și plină de dezgust pe deasupra. Deci! A refuzat să o ia pe ea sau pe copil, indiferent de ce spunea femeia. Asta a fost! Se uită în sus sumbru.

Oftând, continuă, susținând privirea itendetului în timp ce vorbea:

— Mai târziu, o altă femeie veni, una care nu-i semăna nici ca înfățișare, nici ca rang. Avea un copil mic și bani. Am lăsat-o la bord. De unde să știm că avea pe fiul celei de dinainte? Și nu știam nici că era femeia unui om puternic din Gasconia, Contele de Beaumont, care fusese în Acra pentru a apăra orașul.

— Băiatul era fiul său – bastardul lui, se pare. Femeia, doica lui: Agatha Kyteler, blestemată fie! După ce i-am lăsat în Cipru, a reușit să ajungă înapoi în Gasconia și să-l predea pe băiat tatălui său. Mama probabil a murit. Spre rușinea noastră! Își lăsă capul să-i cadă în mâini, și deși nu plângea, emoțiile îi erau limpezi.

Oftând, Baldwin încercă să-și ascundă disprețul și dezgustul de pe chip în timp ce-l privea pe om. Faptul că un creștin ar fi condamnat o femeie la mila egiptenilor era destul de oribil, dar totuși, pentru un motiv atât de josnic? Ar fi fost mai bine să o omoare. Oftă când omul începu din nou să vorbească.

— Iar aici toată povestea s-a încheiat, din punctul nostru de vedere. Alan și eu ne-am început noile noastre vieți. Aveam destui bani făcuți cu evacuarea de la Acra și i-am folosit cu înțelepciune. Am cumpărat nave noi – bărci grele pentru a aduce vin de peste canal - și am petrecut ani făcând negoț în pace între Gasconia și Anglia. Dar atunci, bineînțeles, au început necazurile în Franța, iar navele noastre au fost atacate. Am pierdut una scufundată de pirați și alta capturată, cu toți oamenii de la bord uciși. Am rămas doar cu una și am avut nevoie de bani pentru a continua, de aceea ne-am dus la genovezi. Făcând asta am reușit să supraviețuim până acum zece ani.

Chipul îi era aproape întrebător, parcă minunându-se cât de tare decăzuseră el și partenerul său după acel apogeu al vieții lor.

— A fost vina acelei cățele de Kyteler, bătrâna cotoroanță! declară, scuturând din cap încet dintr-o parte în alta.

— De-abia îmi construisem casa când a apărut în oraș. Nu știu cum a ajuns aici sau cum a aflat unde eram, dar a reușit. A venit aici, în casa mea și s-a prezentat. Apoi mi-a adus aminte de călătoria din Acra și mi-a spus al cui fiu era băiatul. Am fost îngrozit! Am crezut la acea vreme că oricând ar fi putut apărea oamenii Contelui, dar era o prostie. Când i-am spus lui Alan, mi-a propus să o omorâm, dar m-am împotrivit. Avusesem destul mâinile pătate, așa că i-am răspuns că nu vreau să am nici un rol în moartea ei.

— S-a dus și a încercat să o amenințe. Voia să plece de aici, dar cred că s-a decis să rămână ca să ne aducă aminte mereu de ceea ce am făcut în Acra. Un simbol viu al vinovăției noastre. A

amenințat că îi spune Contelui dacă pățește ceva, De aceea Alan și-a construit casa cu acele creneluri. Era speriat că va fi atacat de oamenii Contelui.

— Deci tot ce a făcut a fost să stea prin preajmă? Doar trăia aici, iar asta l-a făcut pe Trevellyn să se teamă pentru viața lui?

— Da! Contele de Beaumont este un om puternic. Dacă ar fi vrut să ne atace, cu greu ne-am fi putut apăra. Alan spunea că ar fi trebuit să o omorâm cu ani în urmă, ar fi fost mai ușor, cel puțin am fi știut unde stăm. Dar a fost prea târziu după o vreme.

— Stephen a auzit povestea cumva. A simțit că bătrâna constituie pericol pentru noi toți. Voia să o vadă plecată, dar ce puteam face? Și apoi, când a fost eliminată, s-a decis că parteneriatul nostru era și el nefolositor. Mi-a spus că trebuie să-i cumpărăm partea lui Alan. Că Alan era un partener primejdios, că distrugea afacerea și că nu va rămâne nimic pentru Stephen să moștenească dacă acesta rămânea. Când l-am întrebat ce voia să zică, mi-a spus că l-a omorât pe Alan. La început tot ce puteam să fac era să mă holbez la el, iar apoi am izbucnit. De atunci a rămas cu vânătăile. După ce am auzit că Alan a fost ucis.

De afară se auzi un cal ce se apropia. Negustorul se uită în sus în căutare de compasiune, uitându-se la Simon cu un fel durere disperată de parcă ar fi cerșit înțelegere.

Fu surprins să audă câinele bătrânei mârâind și apoi lătrând sălbatic în fața ușii. Se auzi o mișcare bruscă în paravan, apoi ușa de la intrare izbită. Înainte ca Simon să înțeleagă ce se întâmplă, Baldwin rosti un blestem și se repezi spre ușă, iar Edgar îl urmă, lăsându-i pe itendent și pe negustor uimiți.

— Nu-l omorî, itendente! E un fiu bun, spuse omul ușor, dar apoi Simon își reveni. Dându-și seama ce se întâmplă, se ridică în picioare și o luă la goană.

Capitolul 25

Afară, mama stătea și se uita la silueta fiului ei care se îndepărta, călărind repede spre drum. Baldwin aștepta furios ca Edgar să-i vină cu calul. Când acesta apăru era doar cu calul său și a lui Baldwin. Smulgându-i frâiele din mână, Simon mârâi:

— Du-te înăuntru! Ține-l pe tată acolo până ne întoarcem! și cumva, spre surpriza lui Edgar îl ascultă.

Biciuindu-și caii, se repeziră spre drum în galop. Ținta lor era la vreo câteva sute de iarzi depărtare și tot ce aveau de făcut era să-l prindă. Îl puteau vedea călărind prin iarba acoperită de zăpadă spre dreapta potecii, apoi spre nord când ajunse la drum. Își păstrară viteza, deși din când în când cavalerul arunca câte o privire în jos la zăpada care trecea de copitele cailor, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă ar cădea la viteza aceea. Și cu siguranță se va întâmpla. Deși zăpada era destul de moale, știa că un strat de gheață se putea afla dedesubt, la fel de alunecos precum o cuirasă de metal, iar dacă vor da peste vreun asemenea petec, cu siguranță se vor răni.

Și nu trecu mult timp până când se dovedi că avea dreptate. Simți picioarele din spate ale calului său alunecând și imensul animal ezitând neliniștit știind că își pierde controlul. Doar cu mare atenție reuși să rămână în șa. Când auzi nechezatul subțire și icnetul din lateral, peste șuieratul vântului din urechile sale, îi dădu seama că Simon căzuse și întorcându-se și aruncându-i o privire neliniștită, văzu că itendentul stătea într-un troian frecându-și capul cu o strâmbătură furioasă de durere.

Atunci Baldwin simți că mânia îi crește. Acum prostul cel tânăr reușise să-l facă să sufere și pe cel mai bun prieten al său. Cu falca încleștată și ochii holbați, băgă pintenii în coastele calului și o luă din nou la goană.

Intrară în umbra rece a pădurii, iar Baldwin simțea trunchiurile întunecate ridicându-se de o parte și de alta și scăpărând când trecea pe lângă ei precum niște spectatori dezaprobatori. Își încleștă dinții

și gândi. „De ce ar încuviința? Era o cursă pe viață și pe moarte, la urma urmei.“ Băiatul va muri, fie în timpul fugii sale, fie mai târziu, iar cavalerul trebuia să-l prindă sau să moară încercând, acum că doar el rămăsese.

Apoi copacii păreau a se trage înapoi în disperare, iar Baldwin trase aer în piept. Se apropiau de sat. Spațiul deschis de lângă han venea spre ei, apoi trecură de el, lăsând doi oameni surprinși să-și calmeze caii la intrare, speriați de viteza celor doi călăreți.

Trecând de sat, Baldwin își dădu seama că animalul său începe să obosească. Îi putea simți respirația devenind mai greoaie, pașii pierzându-și ritmul, și capul încordându-se în timp ce privea în față. Mușcându-și buza, cavalerul se încruntă. Ar putea să scape băiatul? Nu, nu trebuia. Trebuia să fie prins și să plătească pentru crimele sale.

Calul din față era ca o ceață pe albul drumului, iar tânărul o pată întunecată pe spatele lui. Tot ce putea vedea Baldwin era zăpada ridicată de copite și de vânt, zburând în sus într-un nor. Deja se făcea mai rece, iar aerul îi îngheța plămânii în timp ce inspira. Fumega când expira, ceața umedă și rece fiindu-i dusă de la gură de vânt. Din când în când prindea izul respirației calului când îi ajungea în nări, dar își păstra ochii fixați pe silueta din față: prada sa.

Era conștient de lumina ce scădea. Soarele se cobora încet dincolo de protecția norilor și se vedea o strălucire roz și portocalie în vest, pătată de violet și albastru, pe care o vedea în stânga. Dar deodată ieșiră într-un luminiș. Aici tânărul simți că are un avantaj, iar Baldwin îi văzu mâna care se ridica și cobora într-un ritm constant în timp ce bătea în crupa calului. „Prostul!“ gândi cavalerul. „Tot ce faci e să-i strici concentrarea dacă îl tot lovești așa. Lasă-l în legea lui.“

Dar funcționa, iar băiatul reintră în pădure la capătul luminișului cu un avantaj important. Era limpede că Baldwin nu-l va putea prinde. Tânărul era mai mic de statură, calul mai rapid, în timp ce animalul cavalerului era mai mare și mai încet. Concursul era inegal. Era gata să tragă de frâie, când văzu o împroșcare de zăpadă, iar apoi, când aceasta se așeză, calul și călărețul parcă dis-

păruseră. Murmurând o rugăciune scurtă, Baldwin încetini la trap, apoi la pas și merse înainte pentru a cerceta.

— Ridică-te! Ridică-te! Auzi în timp ce se apropia și apoi văzu băiatul. Stephen îngenunchiase și se lupta disperat să-l facă pe cal să se ridice, dar calul zăcea năucit, cu piciorele din față întinse și nechezând ușor, cuprins limpede de durere. Când fu aproape, Baldwin văzu că unul din picioare era îndoit într-un unghi imposibil. Era rupt.

— Taci, Stephen, îi spuse când se aruncă din șa, iar tânărul se ridică neliniștit, cu ochii alergându-i de la cavaler la pădure. Nici să nu te gândești, continuă Baldwin pe același ton. Dacă încerci să fugi, te voi prinde. Și dacă te gândești să-mi iei calul, nu te chinui. Nu-i plac alți călăreți. Te-ar arunca imediat. Stai acolo jos, cât am grijă de calul tău.

În timp ce băiatul se poticnea spre peticul de pământ indicat de Baldwin, cavalerul cercetă calul. Nu putea să mai facă nimic. Piciorul era rupt și se vedea ușor de ce. Călărind printre copaci, calul fusese destul de ghinionist cât să calce într-o gaură de iepure ascunsă de zăpadă. Baldwin își trase pumnalul și-i tăie gâtul calului cu o tăietură rapidă care îi deschise o arteră. Sărind înapoi, nu putu să evite jetul fin și picăturile mari de sânge care țâșniră. Cavalerul fu împroșcat din plin. În curând totul se termină, iar când suferința calului încetă, își curăță cuțitul pe coasta calului înainte de a-l pune la loc. Stephen de la Forte încă ședea unde i se spusese, sprijinindu-se cu mâinile pe pământul din fața lui, deși acum gâfâitul se mai potolise. Baldwin păstră un ochi pe el cât încălecă, apoi aruncă o privire spre direcția de unde veniseră.

— Cred că a venit timpul să ne întoarcem, spuse el binevoitor.

Tânărul se ridică încet și se uită la calul mort. Fără să se miște, spuse gânditor:

— Cred că știi cât de bogat e tatăl meu? Va plăti bine pentru libertatea mea. Tot ce trebuie să faci e să-mi dai drumul.

— Avem cale lungă în față. Păstrează-ți forțele.

Ar fi fost o prostie ca băiatul să încerce să scape. La fel, își dădea seama că ar fi fost imposibil să încerce să-și nege vina.

Mergea alături supus, cu mâinile strângându-și mantia în jurul corpului în timp ce își croiau drum înapoi. Cursa nebună durase mai puțin de jumătate de oră, așa că le luă tot atât de mult să ajungă în sat, iar judecata sănătoasă a lui Baldwin l-ar fi convins să stea și să se bucure de o băutură, dar decise să continue. Voia să vadă cum se simțea Simon după ce căzuse.

Abia după încă o oră ajunseră la poteca ce ducea spre casă, iar aici, pentru prima dată, tânărul încetini.

— Chiar trebuie să mergem acolo? Nu mă poți duce direct la temniță? Nu vreau să-mi văd părinții așa. Exista un ton rugător în vocea sa, ca a unui copil răsfățat căreia nu i se face pe plac.

Mila lui Baldwin era limitată.

— Mișcă. Cel puțin poți bea ceva cald în casă.

Ultimul lucru din mintea băiatului era să încerce să scape, dar șovăia să ajungă acasă, iar cavalerul blestemă în șoaptă încetineala tânărului. Acum că era atât de aproape, voia să-și încheie călătoria cât mai curând.

La ușă așteptară, iar când fu deschisă larg, îl văzură pe Edgar. Luându-l de braț pe Stephen, așteptă până când stăpânul său descălecă. Când un grăjdar veni și luă frâiele de la el, intrară cu toții în casă.

— Simon! Cum te simți? strigă Baldwin din ușă, și străbătu podeaua spre prietenul său care stătea înfofolit în mantie și în pături precum un nou-născut. Itendentul zâmbi, dar plăcerea de a-l vedea pe cavaler nu putea ascunde paloarea galbuie a trăsăturilor sale.

— Sunt bine, admise el. Dar am aterizat în cap și m-a cam zguduit. Se opri și se uită atent. Doamne, Baldwin! Ești în regulă? Ești tot acoperit de sânge, te-a înjunghiat?

— Nu am nimic. A trebuit să-i omor calul: și-a rupt piciorul.

— Slavă Domnului! Eu... Se opri, cu gura deschisă, amuțit de o descoperire, iar Baldwin îl auzi mormăind.

— Sigur! De aia îi era frig! De ce nu mi-am dat seama mai devreme?

Trecând de cavaler, Simon se apropie de foc și ignoră privirile celorlalți. Tatăl stătea împreună cu mama lui pe o bancă lângă vatră, cu brațul petrecut în jurul ei, iar lui Baldwin i se păru că amândoi

îmbătrâniseră în absența lui. Mama scâncea încercând să-și țină plânsul, în timp ce soțul stătea stoic și fără emoție, înghițind din greu la fiecare câteva minute pentru a-și opri lacrimile.

Când tânărul se întoarse de la foc, Baldwin îl văzu aruncând o privire părinților săi pentru un moment. În acea ocheadă, văzu doar dispreț și ură, și simți un fior rece. „Cât trecuse oare", se întrebă, „până când băiatul se hotărâse că tatăl său erau prea slab și prea incapabil să-i fie partener?"

Walter de la Forte fu cel care întrerupse tăcerea:

— Ai de gând să ne spui de ce?

— De ce, tată? De ce i-am omorât? Știi de ce. Și am făcut-o pentru că am avut ocazia să scap cu basma curată. La urma urmei, amândoi meritau să moară.

Merse spre un scaun și se așeză, uitându-se la tatăl său cu o surprindere aparentă de parcă s-ar fi așteptat ca măcar el să fi înțeles.

— Ea a fost o amenințare atâția ani, și nu era corect, mai ales acum când afacerea suferea. Nu, singurul lucru bun era ca ea să moară. Era o amenințare și fusese ani buni.

— Dar de ce Alan? Era prietenul nostru, prietenul tău! De ce l-ai omorât?

— Era slab și era un prost. Voia să continue cu comerțul când era limpede că trebuia să facem o schimbare, să intrăm în afaceri bancare, să-i batem pe genovezi la propriul joc. Acolo banii vor fi în viitor. Dar nu vedea asta. Nu putea. Ne ruina afacerea, tată. Nu puteam să-l las să facă așa ceva moștenirii mele. Trebuia să-l omor.

Simon întrerupse.

— Știai că ceea ce ai făcut va pune întreaga vină pe Greencliff, nu? Voiai să moară pentru ce ai făcut tu?

— Harold? Chipul tânărul trădă o confuzie de moment, aproape mânie în timp ce se încrunta, dar apoi realiză că itendentul nu era conștient de adevăr și îl făcu să zâmbească. O, nu. Nu înțelegi, I-am spus lui Harold să fugă, știam că va fi în pericol. De asta am mers la casa lui după ce vrăjitoarea a murit, să fiu sigur că a plecat. Trebuia să mă asigur că va fi bine după ce am omorât-o. Apoi, când m-am dus să-l văd pe Alan Trevellyn, m-am asigurat că a plecat pentru totdeauna. Era prietenul meu; aveam grijă de el.

Capitolul 26

Era târziu când ajunseră acasă în cele din urmă, iar amândoi erau gata să cadă la somn, dar era imposibil. Margaret, Tanner, Greencliff și Angelina Trevellyn încă erau în fața focului, ochii lor îndreptându-se spre ușă când cei trei bărbați intrară.

Margaret se duse la Simon imediat ce-l văzu cu un oftat de ușurare, îmbrățișându-l cu ochii închiși.

— Am crezut că s-a întâmplat ceva rău, șopti ea, iar apoi, în timp ce-l strângea bucuroasă, îl simți tresărind și îi auzi geamătul scurt și se trase în spate. Acum putea să-i vadă durerea și paloarea chipului. Chiar dacă încerca să zâmbească, se întoarse spre Baldwin cu o privire acuzatoare.

— Ce a pățit? întrebă, apoi icni cu oroare văzându-i tunica plină de sânge. Baldwin! Ce s-a întâmplat cu tine?

Cavalerul zâmbi.

— Mai nimic, ca și soțului tău. Dar cred că în curând toți trei vom muri de frig dacă nu intrăm și nu ne așezăm în fața focului.

Cât Margaret se agită, chemându-l pe Hugh și ajutându-l pe Simon să se așeze pe un scaun, Baldwin merse la scaunul său și se așeză privindu-i gânditor. Hugh nu apărea – adormise în bucătărie lângă foc – așa că Edgar se duse să aducă mâncare și băutură. Doar când servitorul părăsi încăperea, Baldwin simți că privirea îi e atrasă de Angelina Trevellyn. Văzându-i zâmbetul condescendent în timp ce îi privea pe cei doi soți, cavalerul își întări decizia pe care o luase cu atâta greutate pe drumul de întoarcere acasă și privi spre foc încă o dată.

— Haide! Ce s-a întâmplat! Și Simon, de unde ai știut că e el?

Itendentul îi zâmbi soției sale.

— Au fost mai multe lucruri care m-au făcut să mă gândesc la Stephen de la Forte, începu. Cred că primul a fost mulțimea de oameni care mereu repeta ce prieten bun îi era lui Harold și cum erau mereu împreună. Părea că nu au secrete unul pentru celălalt – Jennie Miller chiar a spus că Stephen știa cine era iubita bogată

a lui Harold. La auzul acestor cuvinte, și Greencliff și Angelina Trevellyn tresăriră, dar Simon îi ignoră.

— Apoi era faptul că la locul ambelor crime, deși Harold era acolo sau în apropiere, părea că este singur. Nu îmi trecu prin cap nici măcar o dată că în chestiunile de inimă cei mai mulți bărbați și-ar lăsa prietenii în urmă pentru a-și vedea iubita. Dar era ceva ciudat la urmele de la casa lui Trevellyn în după-amiaza în care am fost la Harold după ce am descoperit cadavrul lui Alan Trevellyn. Doar mai târziu mi-am dat seama. Erau urmele unui bărbat și ale unui cal!

Îi aruncă o privire fermierului.

— Niciodată nu ai avut un cal, nu? Așa mi-a zis și Jennie Miller. Ce ar face un cioban și fermier cu un cal? Și dacă ai fi avut unul, de ce l-ai fi dus de căpăstru acasă? Pentru a evita gheața, poate, dar e rar ca un om să meargă pe jos. Doar dacă animalul său e schilod, iar acest cal nu șchiopăta. Nu, mi-am dat seama că mai era un om cu tine. Și mi-ai confirmat asta ieri.

— Dar ziua în care a murit Agatha Kyteler? Încă o dată, ai fost văzut când stăteai lângă calul Angelinei, și iar erai singur. Era posibil? Mai târziu, la han, ai fost văzut cu Stephen de la Forte din nou, dar el a venit după tine. Nu făceați chiar totul împreună. Nu ați intrat împreună. Dacă era cu tine când te-ai întâlnit cu iubita, când Alan Trevellyn a murit, cu siguranță era posibil ca el să fi fost cu tine și când a murit Agatha? Iar în acest caz, unde plecase?

Încuviințând Baldwin se aplecă în față.

— Da, cred că asta s-a întâmplat. Voi doi, Harold și Angelina, ați fost de acord să vă întâlniți, dar Stephen a mers cu voi. Harold, tu ai așteptat lângă cal cât Angelina s-a întâlnit cu bătrâna. Când a plecat, Stephen a inventat o scuză...

— A spus că după ce va fi văzut-o pe bătrână, Angelina va vrea să-i țin companie, iar el probabil nu va fi binevenit, spuse Harold mohorât. Plecă de parcă s-ar fi dus acasă.

— Înțeleg. Deci a luat-o pe scurtătură, și-a legat calul în pădure, și s-a întors la coliba bătrânei. Când a văzut-o pe Angelina plecând, a intrat și a găsit-o la masă. Și-a scos cuțitul și a omorât-o.

— Nu am știut nimic! strigă băiatul, iar fața îi căzu în mâini.

— Se pare că nu, continuă cavalerul.

— Ce s-a întâmplat a fost că Angelina ți-a spus ce a făcut, iar tu ai fost șocat, îngrozit de ceea ce făcuse, când de-abia așteptai să crești copilul.

— A spus că nu mai voia să aibă de-a face cu mine când i-am cerut să părăsească satul și să fugim împreună.

— Da, spuse cavalerul și îi aruncă o privire. Angelina părea să se uite la tânăr cu un mic surâs disprețuitor. Îmi închipui. Oricum, simțindu-te în felul acela, te-ai dus la han și te-ai îmbătat. O jumătate de oră mai târziu, apăru Stephen...

Nerăbdător, itendentul interveni.

— Și era înghețat, așa mi-ai spus! Mi-ai spus că nu avea haina pe el!

— Da, admise băiatul surprins.

— Uită-te la tunica lui Baldwin, după ce a omorât calul lui Stephen! spuse Simon triumfător. Stephen poate a reușit să se spele pe față la un izvor în pădure, dar nu putea să-și curețe și hainele. Ăsta a fost un alt lucru care nu-mi dădea pace!

— Mulțumesc, Simon, spuse Baldwin cu o încruntătură imperceptibilă iritată din cauza întreruperii poveștii sale. Se opri, încercând să lege din nou firele, dar Simon fu mai rapid.

— Deci, spuse el, Stephen apăru, auzi ce ți-a spus Angelina și apoi începu să te avertizeze că bătrâna sigur va vorbi despre vizita unei femei atât de bogate, sau ceva în genul ăsta, nu?

Băiatul încuviință plin de nefericire.

— A spus că Angelina nu-și va putea ține gura. Că a spus la tot satul despre mine și Sarah Cottey. Trebuia să o fac să tacă!

— Da, și atunci ai fost auzit că vrei să-i înfunzi gura bătrânei vrăjitoare!

— Da. Iar Stephen s-a oferit să vină cu mine!

— Asta e interesant. Cred că voia ca cineva să confirme că a fost un șoc pentru el să găsească cadavrul acolo.

— Nu știu. A ajuns la colibă, dar când am deschis ușa și am găsit-o acolo, câinele ei ieși afară și începu să-l atace. A spus că mai bine pleacă, iar eu am ținut câinele pentru că altfel i-ar fi sărit la gât. Când a plecat, totuși, am început să mă gândesc, și...

— Ai crezut că Angelina a făcut-o, spuse Baldwin categoric. Așa că ai preferat să cari cadavrul bătrânei pe câmpul tău, ca să-l îngropi și să ascunzi dovada crimei.

Încuviințând din nou, băiatul își ridică privirea cu tristețe evidentă.

— M-am dus la han mai întâi cu Stephen. Am lăsat cadavrul acolo în casă. Nici nu i-am spus ce aveam de gând să fac pentru că ar fi fost greșit să-l implic. Apoi, când am plecat de la han, am luat-o cu mine prin pădure și am lăsat-o în câmp. Intenționam să o îngrop a doua zi dimineață. Dar Cottey a găsit-o primul.

— De ce ai fugit?

— Încă o iubeam – încă o iubesc – pe Angelina. Dar mi-a spus limpede că nu mă iubea. Voiam să plec. Să părăsesc ținutul și să-mi aflu norocul în altă parte.

— Înțeleg.

Simon își turnă gânditor vin.

— Cine a sugerat să te duci s-o vezi pe Angelina apoi? Când a murit Alan Trevellyn?

— Angelina, spuse el.

— Ba nu! sări Angelina. Tu ai vrut să mă vezi!

— Presupun atunci, interveni cavalerul afabil, că Stephen ți-a spus ție, Harold că Angelina voia să discute cu tine, iar ție, Angelina, că Harold trebuia să-și vorbească?

Amândoi dădură din cap și Angelina păru să chibzuie în timp ce spunea:

— M-a amenințat că Harold va spune întregului sat despre noi dacă nu voi fi de acord să mă întâlnesc cu el pentru ultima oară.

— Dar ai refuzat cu condiția sa vină fără armă? întrebă Baldwin, aplecându-se în față.

— A fost ideea lui Stephen. A spus că Harold era atât de deprimat că ar fi fost în stare de orice. Mi-a spus să fiu foarte atentă și s-a oferit să ia cuțitul lui Harold dacă voi fi de acord să mă întâlnesc cu el. Că el va sta în apropiere și voi fi în siguranță.

— Deci așa a reușit să pună mâna pe cuțitul tău, Harold. L-a folosit să-l ucidă pe Alan Trevellyn. Nu știu cum.

— A venit acasă și a cerut vin. Poate i-a spus soțului că m-a văzut cu un bărbat în pădure? Servitorii erau toți îngroziți de tem-

peramentul soțului meu înainte de a pleca să mă caute. Era teribil de furios.

— Mai mult ca sigur. Da, îl știa bine pe soțul tău, ca partener al tatălui său, așa că Stephen s-a întâlnit cu Alan, iar Alan probabil i-a crezut povestea. Și i-ar fi putut promite să-l ducă la tine, la fel de bine. Nu i-ar fi luat mult să rămână puțin în urmă și să-i taie gâtul cât stătea între copaci. Apoi a acoperit cadavrul cu zăpadă pentru a-l ascunde un pic și s-a întors din nou la voi.

— De ce nu era acoperit de sânge de data asta? întrebă Simon încruntându-se.

— Crima aceasta a fost mai bine planificată. Știa că sângele va acoperi toată suprafața după ce o omorâse pe bătrână, așa că probabil a avut o altă tunică cu el, una pe care ar fi îmbrăcat-o după, nu știu, dar e destul de inteligent încât să se fi descurcat cu problema asta.

— Apoi ți s-a alăturat, Harold, după ce te-ai despărțit de Angelina și a mers împreună cu tine acasă. Urmele lui și ale tale le-am văzut. Picioarele tale și calul lui.

— Da, ne-am întors amândoi. A stat cu mine o vreme, cred, dar nu am prea vorbit cu el. Angelina îmi confirmase că nu-și va părăsi soțul ca să trăiască cu mine, nici chiar de aș fi reușit să fug peste mare. Am simțit că nu mai aveam pentru ce să trăiesc în Wefford. După ce a plecat, mi-am strâns lucrurile și dus am fost. Restul cred că-l știți.

În tăcerea care urmă, Margaret își dădu seama că nu poate să privească figura nefericită a fermierului. Stătea ghemuit, adâncit în gânduri, dar nici un gând nu părea să-i aducă vreo bucurie. Femeia era altfel, putea să vadă. Angelina Trevellyn stătea cu o privire cercetătoare în ochii verzi ce erau fixați pe Baldwin care nu părea să-i bage în seamă prezența. Povestea de dragoste și nefericire îl impresionase prin disperarea sa.

„O, nu te lăsa amăgit de ea, Baldwin“, se gândi Margaret străbătută de un fior. Spre suprinderea ei, dorința era atât de intensă că o copleși aproape ca o rugăciune. „E rea, nepăsătoare și hrăpăreață. Ai grijă!“

De parcă ar fi prins o urmă a gândurilor ei, Harold Greencliff se ridică deodată. Fără nici un cuvânt, plecă din cameră, cu ochii

lăsați în jos, evitând să întâlnească privirile celor din cameră. Când se uită la soțul ei și la cavaler, Margaret văzu compasiune acolo, dar băiatul nu păruse să observe. Trânti ușa și ieși afară.

După o clipă, Baldwin se ridică și îl urmă pe băiat.

Afară, noaptea era o perdea cenușie care ascundea ținutul din jur, iar Greencliff era învizibil în tunica sa închisă la culoare. Dar era ușor de găsit după sunetul suspinelor torturate care veneau dintr-o latură a casei. Baldwin se opri indecis pentru o clipă, nesigur dacă să se ducă și să-l întrerupă pe băiat în nefericirea sa. Se decise. Întărindu-se, păși înainte.

Băiatul stătea sprijinit de grămada de bușteni, cu ochii încruntați spre cerul umplut de stele, respirând anevoios și suspinând în disperarea și nefericirea sa. Nu se întoarse când cavalerul ajunse lângă el, ci continuă să se uite spre cer.

— Ce vei face, Harold? întrebă Baldwin blând după câteva minute.

— Să fac? Ce pot să fac? Ce mai e aici pentru mine? Mi-am pierdut singurii prieteni: prietenul meu este un ucigaș care a încercat să dea vina pe mine; femeia mea, singura femeie care credeam că mă vrea ca soț s-a hotărât că nu sunt destul de bun pentru ea! Nu destul de bun să-i curăț grajdurile! Ce mai e aici pentru mine? Ce pot să fac, unde-mi pot găsi liniștea?

Aducându-și aminte de Sarah Cottey și cum îl apărase pe Harold, Baldwin chibzui. Spuse încet.

— Mai sunt și alții care-ți pot fi prieteni și iubite, Harold.

— Nu e nimeni. Nu am pe nimeni. Nici prieteni, nici familie, nimic. Tonul era categoric, finalitatea la fel de sigură ca zgomotul făcut de un mormânt ce se închide. Baldwin simțea că nu mai avea rost să se lupte pentru încrederea băiatului. Întorcându-se, se uită în zare în timp ce se gândi pentru un moment.

— Harold, dacă ai nevoie de ceva, spune-mi. Dacă vrei să pleci din ținut și să te duci în Gasconia, așa cum ai zis înainte, te voi elibera din șerbie. Dar să ții minte, poți fugi doar de lucrurile pe care le poți lăsa în urmă, nu și de cele din sufletul tău. Dacă pleci, dar îți iei femeia și prietenul cu tine în inimă, nu vei găsi niciodată liniștea. Trebuie să fie o femeie mai bună pentru tine, cineva care să-ți ușureze viața și...

Asta îl făcu pe băiat să se întoarcă spre el.

— De ce? Ca să-mi iei tu femeia? Mi-a spus asta deja, că o vrei. E limpede de ce – văduva unui negustor bogat și un cavaler înstărit – dar nu încerca ce e bine pentru mine când de fapt îți vezi de propriul interes. Nu încerca să-mi spui că vrei să mă ajuți când tot ce faci e să-mi furi femeia!

Simon stătea singur în sală când cavalerul se întoarse.

— Cum e?

Lăsându-se să cadă în scaun, Baldwin făcu o grimasă și oftă.

— Nu pot să-i spun nimic. Nu are încredere în mine. Cred că dacă va sta aici o săptămână, va rămâne pentru totdeauna, dar dacă pleacă nu voi fi surprins. Niciodată nu știi, s-ar putea să fie cel mai bine pentru el. Cu siguranță mie mi-a priit când am plecat departe.

Se auzi un zgomot ușor și ușa dintre paravane se deschise pentru a o lăsa să intre pe Angelina Trevellyn. Păși încet și solemn precum o călugăriță și se așeză în fața cavalerului, cu chipul trădând o îngrijorare tristă și plină de compasiune.

— Cum e? întrebă încet, cu vocea ei joasă.

— Cred, spuse Baldwin uitându-se la ea cu scepticism, că ar trebui să afli singură, doamnă.

— Ce vrei să spui?

— A fost amantul tău.

Simon se foi în scaun. Nu avea nici un chef să se afle aici. Se uită la ușă într-o rugăminte mută, dar nimeni nu apăru, iar el nu îndrăznea să îi întrerupă. Trăgându-se înapoi, încercă să se facă cât mai mic.

— Asta a fost înainte, spuse ea calm.

Baldwin vorbi sec.

— Ce, înainte de a-ți da seama că vei deveni văduvă și vei putea să-ți alegi bărbații – sau ar trebui să spun, cavalerii? – din ținut, doamnă? Înainte să te gândești că ai putea nimeri mai bine? Înainte să te gândești că ar fi mai plăcut să ai un bărbat cu titlu în loc de un biet negustor de care întotdeauna ți-a fost teamă și ți-a displăcut?

— Nu e corect, spuse ea cu un zâmbet nervos. Baldwin nu-i răspunse la zâmbet.

— Nu e? Ba cred că da. Când te-ai decis asupra mea? A fost acum ceva timp în urmă? Sau a fost o decizie de moment, ca atunci când ai ales un fermier de aici ca amant? Trebuie să fi fost grozav până ai rămas însărcinată. Asta m-a surprins pe mine. De ce erai atât de supărată că ai rămas însărcinată? De ce o femeie măritată ar fi așa de îngrozită încât să se ducă la o femeie despre care se vorbea că e vrăjitoare și să scape de copil înainte ca soțul să afle?

— Am crezut că e greșit să aduc pe lume un copil ca și cum ar fi fost al lui, când poate că nu era, spuse ea cu o urmă de sfidare.

— Mă îndoiesc, tare mă îndoiesc. Cred că din cauză că știai că nu poate avea copii. O, da, continuă el înroșindu-se la față. Walter de la Forte știa și el. Ne-a spus. Spune-mi totuși: când ți-ai îndreptat privirile spre mine? Când mi-ai văzut casa și ți-ai dat seama ce mari erau proprietățile? Sau dinainte, când m-ai văzut prima dată și te-ai gândit că aș fi mai plăcut decât un biet fermier?

— Nu sunt obligată să ascult toate astea! spuse ea, ridicându-se și uitându-se mânioasă la el, lumina reflectându-se din ochii ei precum luciri verzi de furie rece.

Lui Simon i se păru că Baldwin se uita la ea pentru o clipă încercând să-și aducă aminte, poate ce simțea când o văzuse prima dată și când se îndrăgostise de frumoșii ochi verzi ai doamnei din Gasconia.

— Nu! spuse el blând, poți să te duci unde vrei, nu? Să faci ce vrei. Ești bogată acum și ai pământuri și bani. Ei bine, pleacă. Îți doresc toate cele bune.

Când prietenul său se întoarse spre foc, lui Simon i se păru că vede îndoiala în ochii femeii, dar apoi furia puse stăpânire pe ea și se năpusti din cameră. În curând îi puteau auzi vocea afară, strigând ascuțit după cal și servitor, apoi țipând când i se păru că poruncile îi sunt ascultate cu întârziere.

— Cred că ai scăpat ca prin urechile acului! spuse Simon gânditor, dar când se uită spre cavaler, itendentul prinse o lucire a tristeței adânci ce trecu peste chipul cavalerului.

Ușa se deschise și Margaret intră cu o tavă cu vin și apă cu mentă.

— Ați văzut-o pe Angelina Trevellyn? întrebă ea uimită. Își cerea calul și când i-am sugerat să aștepte aici peste noapte și să plece dimineață, am crezut că o sară la mine de mânie! Ce i-ați spus de s-a supărat atât de tare? Baldwin, ce s-a întâmplat?

Dar chiar când Margaret puse tava jos și se aplecă spre el cu o încruntătură plină de compasiune pe chip, chiar dacă încerca să zâmbească, Baldwin își dădu seama că nu putea. Și doar clipind reușea să-și oprească lacrimile care amenințau să curgă.

Capitolul 27

La două luni după ce se întorseseră la castelul lor rece, Simon și Margaret primiră o scrisoare de la Baldwin. Bineînțeles, Margaret nu știa să citească sau să scrie, dar Simon fusese destul de norocos să fie școlit de preoții de la Crediton când era tânăr, iar el și cavalerul adesea făceau schimb de scrisori când aveau ocazia.

— Ce spune? întrebă ea, fără să se deranjeze să se ridice așa cum făcea odată. Înainte, noutatea o făcuse să se uite la caracterele indescifrabile peste umărul lui, dar acum că fusese itendent de mai bine de un an, era prea obișnuită să vadă misive sosind, iar evenimentul nu mai era atât de important încât să o facă să își părăsească farfuria cu mâncare. „Ce ciudat", gândea ea, „că sarcina te poate face să-ți fie foame tot timpul."

— Confirmă că tânărul Stephen de la Forte e mort. Se pare că a fost dus la spânzurătoare, dar nu s-a grăbit să moară, iar călăul a trebuit să-l ajute. Oricum, Greencliff și-a anunțat la biserică ziua căsătoriei cu Sarah Cottey. Baldwin crede că e o idee bună, până și bătrânul Sam e bucuros. Va fi recunoscător pentru o mână de ajutor în plus, iar Greencliff e un băiat puternic.

— Altceva?

— Moșia sa merge bine, iar el de-abia așteaptă să culeagă o recoltă bună în sfârșit. Chipul i se încruntă deodată în timp ce se aplecă în față.

— Ce e?

Privind în sus, văzu un zâmbet lărgindu-i-se pe chip.

— Angelina Trevellyn, spuse. S-a decis să se întoarcă în Gasconia. Iar Baldwin a făcut nişte comentarii cu privire la ea pe care mai bine nu ţi le repet! Ajunge să spun că e uşurat că a plecat. Mai zice că părea cumva ruşinată. Se pare că un bărbat a acostat-o pe stradă. Veştile despre legătura ei cu Greencliff au ajuns la tot satul şi s-au răspândit şi dincolo de el. Baldwin crede că Jennie Miller şi-ar fi băgat nasul aici.

— Nu e amuzant. Nu e prea cavaleresc să tratezi o femeie aşa.

— Nu, dar rezultatul a fost că s-a decis să plece, aşa că totul a fost spre bine. A cam fost agitaţie prin ţinut. Oricum, continuă cu o poveste despre o văduvă din Crediton pe care Peter Clifford încearcă să i-o vâre lui Baldwin sub piele. Pare a fi potrivită.

— Cât de potrivită? Nu te rânji atâta!

— E cunoscută ca fiind generoasă cu donaţiile şi susţine micul spital al lui Peter, aşa că pare destul de sensibilă şi bună la suflet.

— Şi?

— Şi e mai bătrână ca Baldwin, mai urâtă decât mastiful lui, iar el ne imploră să-l invităm aici pentru o vreme ca să scape de ghearele ei cât mai repede posibil!

— Spune-i că de-abia aşteptăm să-l vedem cât mai curând, oftă Margaret. Va fi bine să-l vedem din nou. Dar spune-i să vină vara. E prea rece iarna! O, şi întreabă-l dacă vrea să aducă şi pe această doamnă cu el. La urma urmei, s-ar putea plictisi pe aici!

Sfârşit

Au apărut

Michel Zévaco

Seria Aventurile lui Ragastens

Borgia
Regele Cersetorilor - Tribulet
Regele Cersetorilor - Curtea Miracolelor
Printesa Rayon d'Or
Doamna în alb, doamna în negru

*

Seria Royal de Beurevers

Nostradamus, regele întunericului
Frumoasa Fiorinda

*

Seria Marchiza de Pompadour

Marchiza de Pompadour
Rivalul regelui

*

Seria Roland Candiano

Puntea suspinelor
Amantii Venetiei

*

Seria Buridan, eroul de la Turnul Nesle

Regina Blestematã
Elixirul dragostei
Myrtille
Turnul Nesle

*

Seria Cavalerul Hardy de Passavant

Saint-Pol
Temerarul
Regina Isabeau
Cavalerul Passavant

*

Seria Căpitanul

Căpitanul vol. 1 - Giselle
Căpitanul vol. 2 - Aventurierul
Căpitanul vol. 3 - Săgeata
Căpitanul vol. 4 - Annais
Căpitanul vol. 5 - Corignan și Rascasse
Căpitanul vol. 6 - Sfârşitul

Seria Clother de Ponthus

Clother de Ponthus (1) - Don Juan
Clother de Ponthus (2) - Regele îndrăgostit
Clother de Ponthus (3) - Regina vagabonzilor
Clother de Ponthus (4) - Primerose

Paul Féval

Seria Cocoşatul

Cocoşatul vol 1 - Tinereţea
Cocoşatul vol 2 - Lagardere
Cocoşatul vol 3 - Cavalcadele lui Lagardere
Cocoşatul vol 4 - Mariquita
Cocoşatul vol 5 - Triumful dragostei

*

Seria Fiul lui Lagardere

Sergentul Belle Epee
Ducele de Nevers

*

Lupul alb

*

vol. 1 – Fiul diavolului
vol. 2 – Fiul diavolului
vol. 3 – Fiul diavolului

Paul Féval, fiul

Seria Fiul lui D'Artagnan

vol. 1 – Fiul lui D'Artagnan
vol. 2 – Bătrânețea lui Athos

*

Seria Gemenii lui Nevers

vol. 1 – Parcul cu cerbi
vol. 2 – Doamna du Barry

Au apărut

Paul Féval, fiul & M. Lassez

D'Artagnan contra Cyrano - Cavalerul Mystère

Eugene Sue

Misterele Parisului vol 1
Misterele Parisului vol 2
Cavalerii de Malta
Flamuri Negre
Salamandra
Marchizul
Stânca diavolului
Secretul lui Martin vol 1
Secretul lui Martin Vol 2

Jules de Grandpré

Cartouche regele hoților vol. 1
Cartouche regele hoților vol. 2

Michael Jecks

Ultimul templier

Alexandre Dumas

Războiul femeilor vol. 1
Războiul femeilor vol. 2
Cavalerul D'Harmental vol. 1
Cavalerul D'Harmental vol. 2
Sfinxul Roșu vol. 1
Sfinxul Roșu vol. 2
Sfinxul Roșu vol. 3

Ponson du Terrail

Regele Țiganilor
Regina Țiganilor
Parisul misterios vol 1
Parisul misterios vol 2

Seria Rocambole

1-Moștenirea misterioasă vol 1
2-Moștenirea misterioasă vol 2
3-Clubul valeților de cupă vol 1
4-Clubul valeților de cupă vol 2
5-Clubul valeților de cupă vol 3
6-Clubul valeților de cupă vol 4
7-Intrigile lui Rocambole vol 1
8-Intrigile lui Rocambole vol 2
9-Intrigile lui Rocambole vol 3
10-Intrigile lui Rocambole vol 4
11-Cavalerii nopții vol 1
12-Cavalerii nopții vol 2
13-Cavalerii nopții vol 3
14-Cavalerii nopții vol 4
15-Reînvierea lui Rocambole vol 1
16-Reînvierea lui Rocambole vol 2
17-Reînvierea lui Rocambole vol 3
18-Reînvierea lui Rocambole vol 4

Seria Tinerețea regelui Henric

1-Frumoasa argintăreasă
2-Amanta regelui
3-Nancy
4-Jurământul
5-Dragostea valetului de pică
6-Sfântul Bartolomeu
7-Regina baricadelor
8-Regicidul
9-Eroul
10-A doua tinerețe

Karl May

Winnetou vol. 1

În curs de apariție

ÎNCEPÂND CU ROCAMBOLE 19,
SERIA ROCAMBOLE
VA PUTEA FI PROCURATĂ
NUMAI DE LA
LIBRĂRIILE AGREATE sau
DIRECT DE LA EDITURĂ prin
e-mail dexonoffice@gmail.com
sau COMANDĂ TELEFONICĂ:
0314099488

10 mai 2018
Ponson du Terrail

Seria Rocambole nr 20

Ultimul cuvânt al lui Rocambole

vol 2

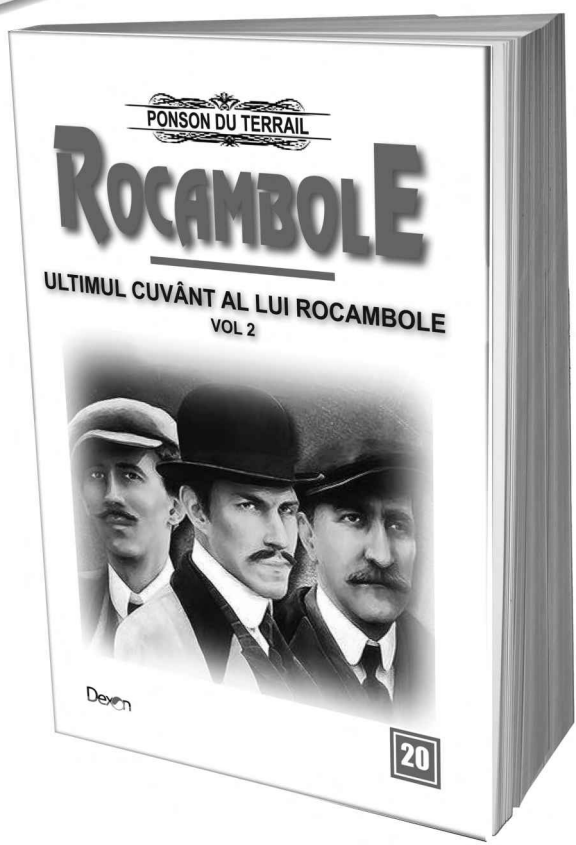

În curs de apariție

ÎNCEPÂND CU ROCAMBOLE 19,
SERIA ROCAMBOLE
VA PUTEA FI PROCURATĂ
NUMAI DE LA
LIBRĂRIILE AGREATE sau
DIRECT DE LA EDITURĂ prin
e-mail dexonoffice@gmail.com
sau COMANDĂ TELEFONICĂ:
0314099488

17 mai 2018
Ponson du Terrail

Seria Rocambole nr 21

Ultimul cuvânt al lui Rocambole

vol 3

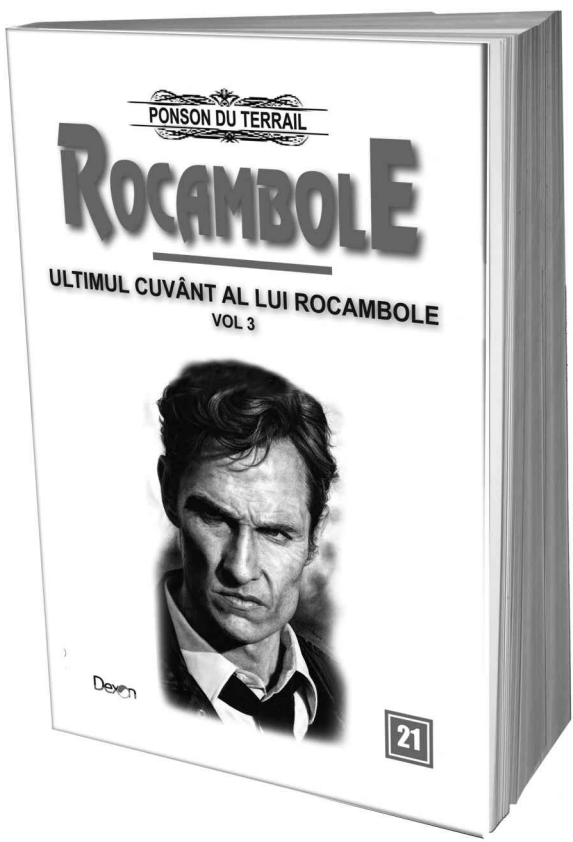

În curs de apariție

17 mai 2018
Karl May

Seria Karl May
Winnetou vol 3
Testamentul

Indienii, observând urmele pe care nu apucaserăm a le şterge cu totul, îşi vor fi dat desigur seama că ne îndreptam spre miazăzi. Era deci de aşteptat să se ia după noi. Trebuia să fim cu ochii în patru, ca nu cumva, culcându-ne seara fără grijă sub păturile noastre, să ne pomenim dimineața fără scalp, în „veşnicele plaiuri ale vânătoarei".

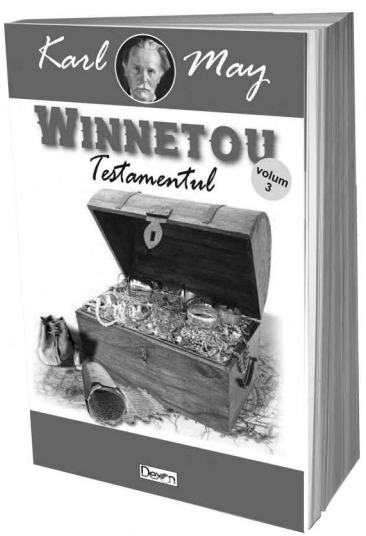

DEVENIȚI SCRIITOR
EDITAȚI PROPRIA DVS. CARTE!

NOI VĂ ASIGURĂM

Editarea
Tipărirea
Distribuția
Promovarea
***GRATUIT** - Consilierea*
***GRATUIT** - Upload carte electroică*

COMANDAȚI CĂRȚI prin poştă sau site ÎN CONDIȚII DEOSEBIT DE AVANTAJOASE:

REDUCERI SUBSTANȚIALE

ÎN FUNCȚIE DE VALOAREA COMENZII

Autori în colecțiile noastre:

Alexandra David Neeal, Alphonse Daudet, Ambrose Bierce, Arama Horia, Arthur Conan Doyle, Asociatia Pro Democratia, Bellemare, Nahmias, Bram Stoker, C. Flammarion, C.K. Nicolau, Charlotte M. Yonge, Colin Falconer, Constantin Dragan, Dan Seracu, Diana Fernando, Dimitrie Bolintineanu, Dinu Romulus Adrian, E. W. Hornung, E.S. Brooks, Edgar Wallace, Edouard Schure, Eugene O Neill, Fergus Hume, Fontanelle, Frances Hodgson Burnett, Frank Norris, G. K. Chesterton, Gaston Leroux, George Meredith, Graham Hancock, Gustave Flaubert, Hector Malot, Henrik Ibsen, Henry D. Thoreau, Henry James, Honore de Balzac, I.L.Caragiale, Ion CreangaJ.F. Cooper, Jack London, Jane Austen, Jerome K. Jerome, Joseph Conrad, Lucius Apuleius, Lyman Frank Baum, Lytton Strachey, Madame de Lafayette, Mandicz Gheogy, Marie Corelli, Mark Twain, Mary Shelley, Moliere, Nathaniel Hawthorne, Oscar Wilde, Papus, Peter McMillan, Petre Dogaru, Petronius, Philip Carter, Ken Russel, Philip Kerr, Plutarh, R. L. Stevenson, Serge Brussolo, Stendhal, Stephen Crane, Thimoty Ware, Thomas Hardy, Timothy Good, Traian Tandin, Vasile Alecsandri, Vasile Constantinescu, Vasile Dumitru Fulger, Vasile Teodor, Victor Hugo, Washington Irving, Wilde, Oscar, Wilkie Collins, William Hope Hodgson, Zecharia Sitchin.

e-mail: dexonoffice@gmail.com

siteurile noastre

www.aldopress.ro; www.onlinebiospa.com

tel: 0314099488